MAGAZINE
OF THE
DIAMOND JUBILEE YEAR
1969-'70

MAG/10

THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE 1969–'70

FAITHFUL AND TRUE

Editorial Committee

Mr M. KRISHNANKUTTY, B. A. (Hons.)
Mr W. H. MACKADEN, M. A.
Mr R. RAMACHANDRAN, M. A.
Miss DASTUR, A. F. III B. A. Class
Mr C. APPUKUTTY, III B. A. Class
Mr S. ANAND, III B. Sc. Class

CONTENTS

	Page
Diamond Jubilee Celebration Report	1
Sixty Years Ago — *Mr. T. C. Karunakaran*	4
Presidential Address — *Dr. S. P. Adinarayanan*	8
Toast of the College — *Dr. J. F. Thaddaeus*	11
Reply to the Toast — *Mr. P. Sudheernath*	13
Commemoration Address — *Dr. N. Balsalam*	14
Prize Winners in Competitions	17
The Principal's Annual Report	20
Proficiency Prize Winners	22
Student's Vacillation — *'Keyar'*	26
An Anatomy of Humour — *Jacob Mathew*	28
Keep Dreaming — *Marykutty C. V.*	30
The Unshaken Love — *P. P. Urmila*	32
Fashion and Society — *Muralichandran P. K.*	35
The Menace of Communalism — *S. Anand*	36
Life in 2000 A. D. as I foresee it — *S. Sridhar*	38
Tribute to a Canine Friend — *David Joseph*	40
Report of College Students' Union	42
Report of N. C. C. Army Wing	44
Report of N. C. C. Naval Wing	45
മലബാർ കൃസ്ത്യൻ കോളേജ് വജ്രജൂബിലി *(മനോരമ)*	1
മഹത്തായ പാരമ്പര്യം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു *(കെ. എം. ചെറിയാൻ)*	4
വജ്രജൂബിലി പ്രദർശനം *(മാതൃഭൂമി)*	6
അവശരുടെ ആശാകേന്ദ്രം *(മനോരമ)*	8
സ്വതന്ത്രചിന്തയ്ക്കു വളരാൻ പററിയ അന്തരീക്ഷം *(എം. വി. ശ്രീധരൻ)*	11
എം. സി. സി. ടീം കോഴിക്കോട്ട് *(അബു)*	12
ഉറക്കം *(ടി. രാമൻ)*	15
എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്വാധീനം *(എം. കുമാരൻ മൂസ്സത്)*	18
ബാലാമണിയമ്മക്കവിത *(കെ. പി. ഉമാദേവി)*	22
വേഴാമ്പൽ *(എം. പി. രാജൻ)*	28
അടിമകൾ *(പി. വി. ഗംഗാധരൻ)*	31
മലയാള ചെറുകഥ ഇന്നു *(ടി. വി. മൂസ്സക്കോയ)*	34
കേരളത്തിലെ ഗ്രാമജീവിതം *(പി. എം. സുലോചന)*	37

DIAMOND JUBILEE CELEBRATIONS REPORT

The first Collegiate class on our campus was started in 1909 and with the year 1969, sixty years in the life of our College has been fulfilled. In January 1970 was celebrated the Diamond Jubilee of the College with a week long programme that brought together old and present students along with members of the Staff and the public in a common service of commemoration and thanksgiving for the past and for the renewal of commitments for the years ahead. It is not the mere passage of time but what happend within it that assumes significance. Much has happened within these walls during these sixty years; as the second oldest institution in the University of Calicut it has established itself as an academic landmark in the life of Kerala. Naturally the Jubilee celebrations were marked by the joyous participation of old and present students and was widely greeted in the press and by the public.

The celebrations began with the inauguration of the Science Exhibition on the morning of the 19th January by Mr. W. Kellenburgher, Principal of the C. S. I. Technical Institute at Nettur. The Exhibition which was open from 9 in the morning to 1 p. m. and from 3 to 6 in the afternoon on all days from the 19th to the forenoon of the 24th January was an outstanding success by all standards. It attracted huge crowds of students from the schools and colleges not only of the Calicut district but even from the Palghat and Cannanore districts. Appreciation of the Exhibition came from every quarter, and one of the appreciative notices, which appeared in a prominent local daily is reproduced elsewhere in this issue as an indication of the measure of its success. Through the success of the Science Exhibition, the College was fulfilling its role as a social engineer, in spreading the message of science to all sections of the society. The members of the Physics, Chemistry and Zoology departments bore the brunt of the Exhibition and the student volunteers in charge of the exhibits discharged their responsibilities with great distinction. No words can adequately express the extent of the indebtednes due to them for the tremendous success of the Exhibition. Insistent requests were received from sections of the public, from old students, from schools and colleges in the district for the extension of the Exhibition by at least seven more days but most reluctantly, being strained to the utmost in organisation, they had to be denied.

On 19th January, the well-known professional dramatic troupe of Kerala People's Arts Club presented one of their notable performances "Thulabharam". From 7.30 p. m. to 10.30 in the night, with a brief interlude, a large gathering enjoyed a truly competent dramatic presentation. The entertainments on the 20th January consisted of a one-act farce in Malayalam presented by members of the Staff and another with an all-women cast from among the women students of the College. The Staff drama was produced and directed by Mr. K. Gopalakrishna Menon while Mr. V. I. Ninan was in charge of the women students' farce. There was another large audience to witness these amateur productions.

21st January was celebrated as Old Students' Day. Sports open only to old students of the College and High school

began at 2.30 p. m. with a March Past at which the salute was taken by Mr. V. E. Easaw, Principal of the Govt. College of Physical Education, Calicut. By 5.30 p. m. when the sports drew to a close with the Prize Distribution, a very impressive gathering of old students, both men and women was present. Entertainments organised by old students brought the function to a close. Mr. K. M. Jaipal was the Convenor of the Entertainments Sub-Committee and under his able guidance, an enjoyable performance of light music with an orchestra staffed entirely by old students was presented for an hour. Then followed a Malayalam play staged by old students which was admittedly the best dramatic performance of the whole week-long celebrations. The old students' drama was ably produced and directed by Mr. P. Mohammed Koya. On the 22nd January old students met at 5.30 p. m. for their Annual Social and General Body meeting. At 7.30 p. m. an excellent troupe of young dancers from the internationally reputed Kerala Kalamandalam treated a large and distinguished audience to various dances of India ranging from Manipuri to Kathakali.

Dr. S. P. Adinarayanan, M. A., Ph. D., Vice-Chancellor of the Annamalai University was the Chief Guest and President of the College Day meeting held on 23rd January. Mr. T. C. Karunakaran, President of the Diamond Jubilee Committee proposed the Toast of the College at this meeting and Mrs. Radha Padmanabhan responded to the Toast. The Student Chairman Mr. M. Veerankutty spoke at this meeting welcoming the gathering and the Chief Guest. The Joint Secretary of the College Students' Union, Miss. V. C. Marykutty proposed the vote of thanks. Entertainments that followed included orchestral music and an English play, presented by the students of the College. This one-act play, "A Husband for Breakfast" produced and directed by Mrs. Radha Padmanabhan was a very enjoyable treat.

On the 24th January was held the Diamond Jubilee Meeting which was presided over by Mr. Justice V. R. Krishna Iyer. Dr. J. S. Thaddaeus, D. D. S., who belonged to the first Collegiate class of 1909, proposed the Toast at this meeting with Mr. P. Sudheernath, Secretary of the College Students' Union responding to the Toast. Mr. M. Ratna Singh B.Sc.B.L., President of Old Students' Association addressed the gathering welcoming the Chief Guest and outlining the history of the Association. The vote of thanks was proposed by the Secretary of Old Students' Association, Mr. Clement Adolph, who referred to the unavoidable absence of Professor M. M. Ghani, Vice-Chancellor of the University of Calicut, at the meeting due to his illness and expressed the good wishes of the entire gathering for his speedy recovery. The Entertainments that followed was a Malayalam full-length play titled "Ola Pampukal" produced and directed by Sri. A Padmanabha Kurup. The Diamond Jubilee celebrations were brought to a close with a Thanksgiving Service held in the College Main Hall on the 25th January at 6 p.m. The Service was led by Rev. E. P. Vijayan and the Commemoration Address was delivered by Professor Dr. N. Balasalam, M. D. Most of the speeches at the meetings are being reproduced in this issue of the College Magazine.

A programme such as was successfully celebrated over a period of one week during the Diamond Jubilee necessarily called for considerable organisation and extensive co-operation to sustain it. Most noteworthy was the contribution by the students of the College, particularly the large number of student volunteers, many of whom lived on the campus almost throughout the period. On them the work fell not merely during the

actual celebrations but even for weeks earlier. Equally great was the strain on members of the Staff and equally distinguished was the fulfilment of their responsibilities. From the President of the Old Students' Association Mr. M. Ratna Singh and from the large number of old students, goodwill and participation in moral and material ways was forthcoming in abundant measure. The common endeavour of such influential segments of our society to raise the banner of Malabar Christian College yet higher truly indicates the success of the Jubilee celebrations and is a tribute to sixty years of fulfillment which the College so happily proclaimed in January 1970.

SIXTY YEARS AGO

T. C. KARUNAKARAN
President, Diamond Jubilee Committee

A quip by some humourist that during dotage one is inclined to indulge in 'anecdotage' has now become a hackneyed expression. I am an old man – on the very shady side of seventyfive. Therefore let me record a few anecdotes about my life, almost six decades ago, in Basel German Mission College, now the Malabar Christian College – about a great institution, then newly established – about great men and greater associations – clearly silhouetted against a background of nostalgic memories.

January 1910 found me as a young colt pitchforked into a new world of collegiate studies. Having left my home town and home for the first time in my life and set in a new atmosphere I became homesick, impossibly, inconsolably homesick. All the bravado I had heroically displayed while leaving home treacherously oozed out of me leaving me a mass of panting dispirited boyhood. I believe I appeared listless and moody in the class. This was noted not only by the then Principal, Rev. W. Muller but also by our English Lecturer, Mr. Gnanamuthu. The result was that I was questioned separately by both and after some joint consultation I was asked to go back to my home and return only after a week. I am stating this incident only to show the humane paternal interest which the "Gurus" of those days evinced in their "Sishyas".

The lecturers of the College during my studies were, as I have always stated, true shepherds who led us and did not drive from behind. It has often struck me that just as Jesus Christ dealt with his disciples even to the extent of washing their feet, so were the lecturers in their relationship with their students. Instances of such solicitude could be multiplied but, I cannot state them for want of space. Be it however, recorded that the atmosphere in the College during my days was tranquil and full of happy experience. We were given training apart from other things to have a vital faith in God which gave a spiritual vision prompting us to discharge our duties conscientiously.

I must not omit to refer to my lecturers of those days individually. I shall try to give thumb-nail sketches of them lest their memories be erased as the institution slides into the future from the lap of time.

Rev. W. Muller, the first Principal was a hefty yet God-fearing, kind and enthusiastic German. He loved his country, his Emperor Kaiser Wilhelm II and at the same time he loved his pupils and this country even more. Of military bearing, he could have easily found a place in the ranks of German shock troops. We, the students admired his relentless activity for the progress of the new-born College.

Lecturer in English, Mr. Gnanamuthu was from Tinnevelly district. A big-built man with a dark complexion, he sported a Lord Roberts' moustache. He was full of "wise saws and modern instances" and often regaled us with interesting reminiscences of his youthful days. English literature with all its complexities was his forte. He led us through its by-paths with true ability.

Mr. J. Kuriyan, in addition to being a

DIAMOND JUBILEE COMMITTEE

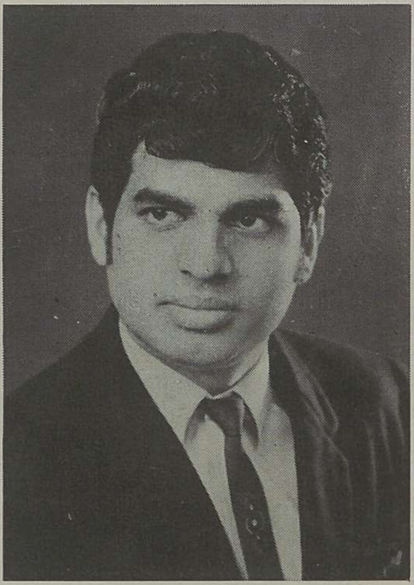

Mr. P. SUDHEERNATH
Secretary
College Students' Union

Mr. M. VEERANKUTTY
Chairman
College Students' Union

Miss C. V. MARYKUTTY
Joint Secretary
College Students' Union

DIAMOND JUBILEE MEETING

Welcome to
Mr. Justice V. R. Krishna Iyer

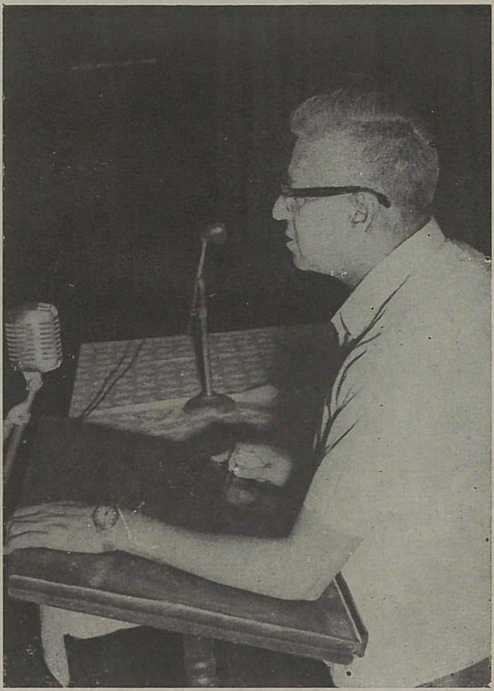

Mr. Justice V. R. Krishna Iyer
delivering his Presidential Address

Dr. Thaddaeus proposing the Toast

Mrs. Radha Padmanabhan responding to the Toast

OLD STUDENTS DAY —

ENTERTAINMENTS

A scene from the Malayalam Drama
" നിറമുള്ള നിഴലുകൾ "

... Another touching sequence from the same

Cast of the Drama

A song being rendered on the occasion

Lecturer in the College was also the Head Master of the High School. He was well known as a very strict disciplinarian. High School students, though they considered him as a holy terror, loved him for his kindly and paternal attitude towards his pupils. He was a dark man with white-hair moustache and even eyebrows. Therefore, he was humorously called a photographic negative. A great teacher, a true Christian, well known and respected by the public of Calicut during his time and even after he left Calicut.

Mr. Bamblasseri Achutha Menon, our History Lecturer was a gay person. He loved life and loved his pupils with a big heart. He was great in getting up entertainments for the College functions. He wrote some plays also in Malayalam. The song in Malayalam which he composed about the College had a lively tune and soon caught on as a popular ditty. He had a thorough grasp of his subject, specially Roman History. But for his special lectures delivered just before the University Examination many of us would have failed. He was a 'brick', to use an English Public School expression.

Mr. George Thomas, our Logic Lecturer who is happily still with us enjoying his retired life at his home town was a great enthusiasist. He had a special knack in making his students logic-minded with "division by dichotomy" syllogisms, epichirema, mnemonic words, barbara celarent etc., and other terms holding the position of "undistributed middle" in our thoughts. He had the zeal of a crusader in teaching Logic.

When Rev. W. Muller went on leave Mr. W. E. Hoare, M.A. (Oxon) took charge as the Principal. He was a well known educationist and an expert in teaching English. Though a Britisher, there was not a bit of the British high-hat about him. He had a habit of getting down to the root of things and infusing into us the essence of English phrase and idiom, I am sure that his English classes have gone a great way in toning up the English diction of many of us.

I am sorry I am notable to give sketches of others as my murky memory does not project back to those who had not much to do with my studies while in the College. I can only state that all of them were good men and true.

Every morning and evening all the students and Staff of the College and High School met for prayers in the Hall. This created in us a feeling of oneness, infused into us a sense of loyalty to the institution. We learnt to rise above pettiness, partisanship and sectionalism.

We had many extra-mural activities in the College during those days. Our Football, Hockey and Cricket Teams brought honour to the College by winning many matches with other teams from other colleges and private clubs. Our Football Eleven was a top-drawer team. What with the wily passes of Andy (Andy master is still with us) and Devadasan, hefty charges of Chackochan and Jacob John, opposing teams never got any quarter. The College won the then newly instituted Vaidyanatha Iyer Football Cup in spite of strong opppsition from the competing clubs. Our Hockey Team had an unbroken run of victories until we met the All India Regimental ace team of British Border Regiment at Cannanore, when we had to swallow as many as thirteen goals. But it was a case of 'never venture never dare'. We got many lessons in that crushing defeat.

Our Cricket Team though not of a high standard having many "rabbits" in it, persevered in the race for improvement. We tried conclusions with better teams at Calicut, Tellicherry and Cannanore. Though

beaten in most encounters, we did not, like Coleridge's Pig, cut our own progressive throat.

Memories of the College Theatricals during my term bring warmth to the heart. Our rendering of "Merchant of Venice" was a thumping success. We produced with great vim and eclat the trial scene in Pickwick and also an English version of "Chandrahasa". The picture of my classmate late E. E. Elias playing the role of Shylock with much effect is still fresh in my mind. The acting of George Thomas as Portia and late M. Balagopal as the Duke of Venice brought the house down. Mrs. Bardell was well supported by Sargeant Buz Fuz to the chagrin of bloated Pickwick. Sam Weller drew cheers.

Among many excursions, the one we had ventured on, a trip to South Canara and the historical towns of North Malabar claims a bit of space in this write-up. It was on the return journey that we halted at Payyanur with a view to climb to the top of Elimala, Mount D' Eli which gave the first sight of India to Vasco De Gama. We started early for the hills in a business-like way by sending away all our luggage to Payyanur Railway station to be loaded into the special Third Class carriage reserved for us and detached at every station we got down at. We were to go to Calicut that evening. At the foot of the hill each of us cut long alpine sticks to help the ascent. We made the top in quicktime and felt in the same way as Hillary and Tensingh may have felt when they conquered Everest. Our young minds took the climb-up as an act of great valour. We got down the hills in a jolly mood and walked briskly to the station hoping to board our carriage to take the day's last train back to Calicut and craving for food. But "the best laid plans of mice and men aft go agley". Such was our plight when we reached the station. Our reserved "saloon" with all our luggage loaded in it having been attached to the last train, expecting that we would reach in time was taken with the train. Therefore we became derelicts at Payyanur station, tired, hungry and in sweat-soaked clothes. All our luggage, spare cash, the food prepared beforehand for us and the two attenders were all gone. We got very angry and decided to get an explanation from the station master for causing us this discomfiture. But he was not to be seen. We waited, our anger rising every moment. Soon the station master appeared, as large as life, with a nonchalant attitude. He was lean and tall, looking as if he had been kept too long in a drying machine. We accosted him. We hoped our resentful looks would incinerate him. But none of us having the powerful burning third eye of Siva, the station master remained cool without even batting an eyelash. We blamed him. In return, he blamed us for not reaching in time. We resented his sangfroid and wanted to fetch him a clout on his ugly dial to wipe the smile off his lips. But our training and culture to behave like gentlemen in any situation, kept us from our punitive ideas. But none of us was prepared to starve that night. So, we asked the station master if he could atleast provide us with some food. On hearing our request he scratched his balding pate with a reflective long finger. He demurred, No, it was beyond his means to provide food for a crowd of about sixty at such short notice. Nor did we expect that the Railwayman would feed us to make amends for his folly in despatching our reserved carriage, sans our august crowd. Meanwhile some among us had gone on a foraging expedition and collected a few measures of beaten rice and a bunch of bananas. Though they had not the wherewithal to pay for the stuff, they had somehow wangled it out of the shop keepers of the area. We had therefore to make do

with what we had and appease to some extent the gnawing hunger within us. The station master gave us a few cups of hot black coffiee, which helped to push down the dry food we had. Our beddings having kept company with other things in our reserved carriage, sleeping until the next morning was indeed, a problem. Some took shelter on the benches of the waiting room. But most of us lay on the bare platform with our folded coats forming inadequate pillows. But albeit the exhaustion "nature's soft nurse" did not "weigh our eyelids down and steep our senses forgetfulness" because "uneasy lay our heads" without proper pillows. The bare ground had protruding bits of stones which dug into our bodies. Next morning, hollow eyed and irritable, we took the first train to Calicut.

During my days in the College we published a College Magazine every month. Two students were on the Editorial Board. This really prompted some of us to make our debut into journalism and literary endeavours.

Though this write-up has lengthened into almost a tenpage gush, I can not close without reference to the present day disturbance amongst students. As I have stated, in our days, we had peace and tranquillity in the College campus. I am pained to note that now sacred traditions are, whatever may be the reason, being profaned, conventions assailed, many social values corrupted and the sense of discipline blown to the winds. This development, I must state is not beneficial to the students. They have to buckle down to their studies and avoid strikes and political stunts. The main things in life are, as has been said, learning, earning and yearning. Let the students concentrate on their studies to be able to make a mark in life's journey and later yearn for the big things on their programme. No student should become the rag, tag and bobtail of any political party. They can hold their views but should not force them on others by questionable means. Screaming displays, brawling posters, epithets and slogans have not cured any ill. They should think of the future, build for the future and not waste themselves in the present. I am giving this straight from the shoulder talk, because I want young men to get on and my country to become great among nations.

In conclusion I may be permitted to request the Staff of the College patiently to carry on their good work of moulding the future citizens of India despite the setbacks. My final message to the students is a Latin expression "SURSUM CORDA". Elevate your hearts.

PRESIDENTIAL ADDRESS

Dr. S. P. ADINARAYANAN
Vice-Chancellor, Annamalai University

Ladies & Gentlemen,

I consider myself greatly privileged to have this opportunity of participating along with you on this historic occasion in the celebration of the Diamond Jubilee of Malabar Chrisian College of Calicut. Sixty years is a long time but there is no special virtue in cheating the calendar, in the mere fact of continued or prolonged existence. At the same time it is also possible to be lazy or indifferent for sixty years nay even for a hundred years. But Malabar Christian College has reason to be jubilant over the years that it has spanned; its students have traversed the four corners of India, nay of the world, carrying a torch with a flame that has burnt steadily and which refuses to be quenched however discouraging conditions may be. And here we may pause to remember with gratitude and praise God for the founders of this College who crossed the seas with courage and idealism in their hearts and led a life of devotion and self-sacrifice in a foreign country to give its children the benefits of glad tidings and the gift of knowledge.

The Malabar Christian College is part of a bigger institution, the institution of the Mission College which has played a glorious and meritorious part in the growth of higher education in India. They – these many mission colleges have now entered a second stage in their devlopment. They have found their feet for a second time, this time in a free and independent country. The shadow of foreign patronage is gone for ever. Foreign aid both in the matter of personnel as well as finance has been cut to the bone. They have made tremendous strides towards self-sufficiency and have successfully avoided the scylla of a persecution complex and the charybdis of an anxiety neurosis. They have stopped looking over the shoulders or putting on an act. The era of doubt, hesitation and despair is over. They know now exactly where they stand, for they have had ample time to guage their limitations and their opportunities in a secular state.

There were many things that Christian colleges did extremely well in the past and if imitation is the sincerest form of flattery, they have indeed ample cause to be highly flattered. Thelr compactness in the matter of numbers and their competence regarding administration were highly admired. In class-room discipline and athletic achievement, they had reached a very high degree of excellence, and the hostels, the residential side of college life was thought out with care and imagination. Above all they were pioneers in creating a social life on the campus. A student having a cup of tea either with the principal or a professor was a novelty first introduced in the mission college (I am referring to what happened fifty or sixty years ago). Today everybody has tea with everybody else; and if you invite a student to tea, he instantly becomes suspicious, thinks that you are trying to pull a fast one over him. What is more, our students have discovered a new use for tea cups. Today alas, tea has completely lost its social efficiency. It is only fit for drinking

PRIZE DISTRIBUTION ON COLLEGE DAY BY

Dr. S. P. Adinarayanan, Annamalai University Vice-Chancellor

Giving away prizes to Men Students.....

.....to Women Students

.....to the members of Staff

.....and to Old Students too.

COLLEGE UNION INAUGURATION

Welcome to Ministers.....

Mr. C. H. Mohamed Koya, Minister for Education at the lecturne

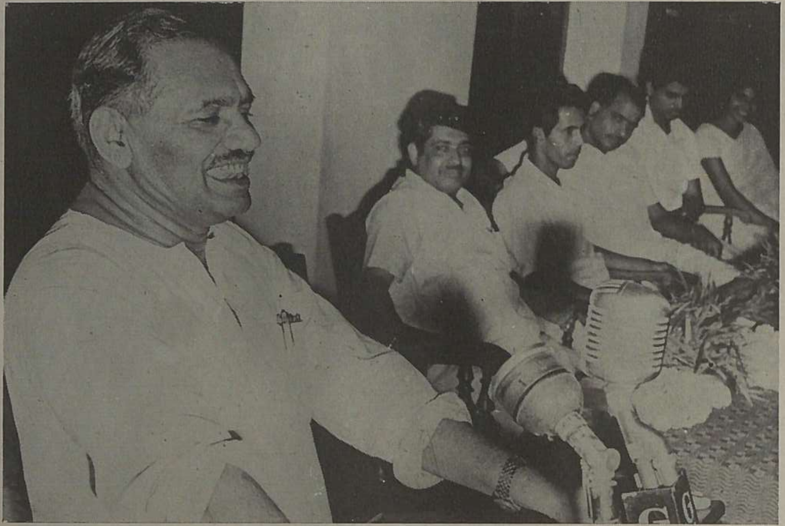

Mr. M. N. Govindan Nair, Minister for Agriculture speaks on Youth Problems

Mr. Veerankutty, College Union Chairman

and export. Concerning their religious responsibilities, which was the original justification for their existence, much re-thinking has been done regarding their attitude to other religions. While holding fast to a doctrinal core, much experimentation and spiritual commerce has taken place on the cultural fringe. The scripture class has gone through various vicissitudes as signified by its position in and outside the time table, while the moral instruction class has emerged as a powerful rival to it both in the matter of attention and efficiency or inattention and inefficiency as the case may be. On the whole, there has been an increasing shift of emphasis from classroom teaching to atmosphere (a conveniently consoling and vague concept).

Yes, we had done many things well, we had been pioneers in many respects. Today others are catching up with us and perhaps in some things, we are slipping down a little. There is nothing to be worried about, because in all movements of social progress there is a law of feedback at work, which militates against exclusiveness. Time has now come for Christian colleges to go out in search of new fields, where they can display those special talents not in a spirit of rivalry but in that of humble service. In the meanwhile, all colleges and Universities in India have been overtaken by the great cataclysmi of student unrest. As this is a matter of vital importance to all of us, I crave your indulgence for expiating a little on this theme, though, I am sure, all of you are throughly bored and fed up with hearing frequent homilies on this subject. After nearly thirty years as an educationist, in the evening of life, I am frankly a bewildered, disillusioned and puzzled person. The students that I had loved so long do not seem to love me anymore.

Not only love, but also respect has gone through the window. Reverence for those in authority which was such a beautiful mark of our ancient Indian culture has completely disappeared. There is no use our having any illusions in this matter. Suspicion and antagonism are in the air. The teacher and the taught are often in opposite camps. The happy family idea has given place to the battlefield idea.

However out of all this trouble and chaos one hopeful feature has emerged: Close contact between teacher and students, possibly in a physical sense. One thing is clear: the old order is past beyond redemption. It is futile to have nostalgic longings. The future offers a challenge of unparalleled magnitude, in the meeting of which the iron hand, the velvet glove, and even the olive branch seem to be out-worn devices. How to capture the lost rapport between the teacher and the taught? May I make two suggestions? Firstly the pedagogue must regain the respect that he seems to have lost. The old reverence was based on tradition and convention; the new variety must be based on sound scholarship. Whatever else may change in an educational set up, one thing is bound to remain permanent – that is the respect that a student has for the skilled craftsman in the academic field. We must exploit the situation and make it the starting point of new order of things. Every teacher should be a perfectionist. He should never be satisfied with the second best. In the present state of intensive research and discovery, knowledge it is said, doubles itself in every six years. What a terrible thought! What a tremendous responsibility on the teaching profession! Students are pretty shrewd in appraising the worth and capacity of their teachers. They can make up their minds after listening to a lecture or two. We can no longer dodge or put them off. We must deliver the goods.

Secondly, we must make a fresh appraisal of the needs of our students. Our

present philosophy of education is based on the old Greek dogma of the all-pervasive power of knowledge and the student's insatiable thirst for this potent commodity. Students, it is presumed come to us in search of knowledge and as long as we give it to them in large doses they will be happy. This however, does not seem to hold good today. Students still have a thirst but it is not for knowledge only. It is for many things. Some, rather material. Their interests have been widely diversified. True that they still desire knowledge but only in moderate and comfortable doses. To them knowledge is only an incident in their academic life. There are other incidents perhaps more interesting. They are no longer empty vessels into which learning can be poured.

What else do they want? Undoubtedly, power and participation. Many experiments are being done in this direction. Perhaps in the near future more daring ones have to be undertaken and Christian colleges may very well set the pace. We need not be so very shocked at the idea of a student or two in the Senate, or in the Academic Council. Library, Athletics, Magazine, Audiovisual programmes – in all these fields transfer of responsibility and finance is being tried in many places with not too discouraging results. Teacher-student councils have come into vogue in many institutions and have produced some interesting and unexpected results. We must persist and experiment in spite of disappointment and discouragement.

The Indian students' involvement in the political life of the country is intensely real and extremely emotional. It is a factor to be reckoned with. In my opinion it can neither be tabooed nor sublimated. Some way must be found of incorporating it directly with the future of our academic life. Old values and ideals are fast tumbling down in the sophisticated atmosphere of the campuses. New ones have not taken their place. A vacuum has been created. Political affiliations afford our students a new venue for their idealistic tendencies. Many of them are dedicated partymen.

Many of our students are under the influence of three bodies, college authorities, a political group, a student organisation. Much of the unusual happenings on the campus today are but the pathological manifestation of the disturbing influence of this triple force in diverse directions. We must save our students from developing split personalities. The nurturing of co-ordinating influences is an absolute necessity.

I deem it a very great honour to be called upon to preside over this function during your Diamond Jubilee celebrations, and indeed it has been a great experience. Needless to say, I wish many more years of service and achievement to Malabar Christian College. May God bless all your efforts richly.

TOAST OF THE COLLEGE

DR. J. S. THADDAEUS, D. D. S.

Mr. President, Mr. Ratna Singh,
Principal Mrs. Lancelot Thomas,
Mr. P. Sudheernath, Ladies and Gentlemen,

Perhaps the only justification I have to be here this evening is that I belonged to the first Intermediate class of 1909, with which began the sixty-year existence of this College which we are celebrating now. It is ofcourse unpleasant to be reminded of old age and approaching senile conditions but on an occasion like this, both pride and happiness fill us and make us long for more spans of life.

It may not be out of place to mention the humble beginnings of this College in 1909 with just 17 students among whom were 2 lady students. Against this the College today can boast of a strength of 1157 with 231 lady students.

In 1934 during the Silver Jubilee year I was given the honour of proposing the toast on behalf of the old students. When in 1948 I served on the Centenary Celebration Committee and attempted to express my gratitude and indebtedness to the great pioneers who founded this institution, I did not then expect that another occasion would be given to me to pay yet another humble meed of tribute to the founding fathers whose last remains are interred abroad but whose mission in life remains green and fresh in this land of ours. May these celebrations of ours be a recognition, however inadequate they may be, of the services that the Basel Mission and its dedicated men rendered to generations past and generations yet to come. Some movements and some men belong to not one country or one people but to all time and to all people. Such were Dr. Gundhert and Dr. Frohnmeyer whose hallowed memory we in Kerala can at no time afford to forget.

May these celebrations be also a recognition of the guidance and help rendered to many generations by the teachers who served on the staff of the College. Year after year when the toast of the College is proposed, distinguished old students have paid tributes to their teachers for their personal example and their profound interest in their charge, and these tributes are already on record. But let me mention the names of Rev. W. Muller, Mr. W.E. Hoare, Rev. F.N. Asquith, Rev. A. Munch, Rev. A. Streckeisen, Dr. F. Melzer, and Dr. Th. Lorch They were some of the most eminent principals we have had and may their memories be preciously cherished as we celebrate the Diamond Jubilee. I would like to mention here that a void was created in the principalship during both the world wars. This void however was ably filled by Mr. Joseph Muliyil and Mr. J. F. Thaddaeus. Mr Thaddaeus continued to be Principal for about 14 years. When I rake up my memory certain outstanding members on the staff during those days seem to appear before me in all their grandeur. I feel that I will be failing in my duty as an old student if I do not mention a few men like Mr. J. Gnanamuthu, Mr. P. U. Ramaswamy Iyer, Mr. J. Kurian, Mr. B. Achutha Menon, Mr. P. Sankaran and Mr. George Thomas.

I think the great expansion in the life of the College came in the time of Dr. V. G.

M. Pavamani. It was then that this institution became a first grade college and then went on to open the first post-graduate course. The post-graduate department in Zoology has been attracting a good deal of attention in recent years through the very able work that Dr. A. B. Soans has been carrying out. On behalf of my generation let me hail these new directions of achievement.

In closing allow me to strike a purely personal note. The present Principal, Mrs. Lancelot Thomas is my niece. There is a very timid boy in your midst who is my grandson. He is the class leader in the VI standard. With the niece on one side and the grandson on the other, I am trying to strengthen my bond of attachment to this institution which I am sure no force on earth can shatter.

Let me on behalf of the retiring generation hail the generations yet to come — between them the generation of this Diamond Jubilee stands, as a golden link in a continuous chain. My prayer is that as years go this institution will grow from strength to strength, within the loving care of God and Man.

REPLY TO THE TOAST

P. SUDHEERNATH
Secretary, College Students' Union

Mr. Justice V. R. Krishna Iyer,
Ladies & Gentlemen,

With a great deal of warmth has Dr. Thaddaeus spoken while proposing his Toast to the College. Equally warm should be my response. For, not only have I been a student in the College over the past five years, but I have also been in the feeder High school. More than that, my father was a student under the illustrious father of my present Principal. My brothers, my sister, my cousins, my uncle are all products of this College. Is it any wonder then, that my whole approach becomes emotional when I think of the College and even when I rise to respond to the Toast?

In 1909, when Dr. Thaddaeus joined the first Collegiate class, he was one in a group of fifteen, but I am one in a community of 1200. Yet I am not in any way underprivileged, for while Dr. Thaddaeus had only two girls in the whole college then, we have nearly 200. I wanted to emphasise this for you will not find in many other places the healthy and friendly relationships that exist between girl students and men students as on our campus. This is not because — not even partly because – we have Mrs. Lancelot Thomas as Principal — it is also because the College brings to the problems of relationship between the sexes the same liberal attitude as that to which Dr. Thaddaeus referred so unerringly.

During the last six days, my college-mates, especially those in the Science Departments, have had a gruelling time, for the pressure of visitors on the Diamond Jubilee Exhibition has been something totally beyond our expectations. If there has been universal appreciation of our Science Exhibition, and of the intellectual and cultural programmes that have been presented during this Diamond Jubilee week, then it is clear that, we have retained the heritage which we have inherited. For what else other than the vitality and living spirit of the College has been exhibited during these six days that we have chosen to represent sixty years of existance?

And now for a renewal of commitment; who would not like to have many more years of connection with this institution where we have built life-long friendships, and where the anvil forges the baser metals into superior elements. Very often we have realised that we are poor; we have not made profits even from our Exhibition. Profit has not been our motive — Be faithful and true is our motto. Far better it is to be poor and to have character than to be rich and not to have an impact. At least our Exhibition has character, the character of the work that has been continually done over the past sixty years.

Many more generations will use these buildings and these furniture — may they also use this heritage as a horizon that cannot be lost. Many others have yet to benefit and for them may we attest the times yet to come.

In the words of Tagore: "Thou hast made me endless, such is thy pleasure. This frail vessel thou emptiest again and again, and fillest it ever with fresh life."

COMMEMORATION ADDRESS

PROFESSOR DR. N. BALSALAM, M. D.

We have all assembled here today to render thanks to our merciful Lord for the many blessings which we have received through this great institution during the last several years from Him. May I read three verses from the Psalmists. "What shall I render unto the Lord for all his benefits towards me. I will take the cup of salvation and call upon the name of the Lord." (Psalm 116, Verses 12 and 13). "O give thanks unto the Lord for he is good, because his mercy endureth forever." (Psalm 118 Verse 1). Certainly when we get help from some one, be he friend, acquaintance or stranger, we express our thanks. Sometimes the words come from the lips even without any thought being given to them but on other occasions we really mean and with all seriousness, we use the expression: "Thank you". In the verses I have quoted, the Psalmist seeks to recollect the number of gifts and benefits he has received; as the poet said, he is counting the number of his blessings and trying to name them one by one. But in actuality, he finds it hard to number them; he finds it hard to recollect them because they are too numerous to be remembered or listed, the variety of blessings is so much that he simply contents himself by referring to "all the benefits towards" him.

The records of this great institution reveal the helping hand of the Master at every stage of its growth. From humble beginnings of a primary school 122 years ago, it has grown today into this educational landmark having celebrated its Diamond Jubilee as a college and taking its place as the second oldest college in the University of Calicut. It was fortunate enough to have a succession of dedicated men at the helm of affairs from its inception and during periods of its crises. Some of them being Germans, were interned during the world wars but little did this deflect them from their purposeful service to the Lord as well as to this institution.

When the war was over, they returned to their chosen path in one way or another with more vigour and dedication. The difficulties they underwent and the narrow difficult path which they had to tread were overcome because in their mind they were firm and determined and whatever came to them they took with a smile. To be in charge of an institution is not an easy job by any means; diverse problems, resulting from pressures of various quarters and segments, from the students, teachers, parents and the society and government press upon them. Certainly these problems could be made easier of solution through a sense of cooperation evolved among these quarters and diverse segments. Students helping the junior lecturers, and both of them helping the professors and all of them helping the Principal could make the working of an institution like this much easier than what it is.

When we remember the band of dedicated men at the head of this institution in successive periods of difficulty and crisis, it is our duty to keep fresh in our memory the sacrifice and the hard work of other

DIAMOND JUBILEE CELEBRATIONS

Our Principal, Mrs Lancelot Thomas
presenting the Report

M. Veerankutty, College Union Chairman,
making the Welcome Speech

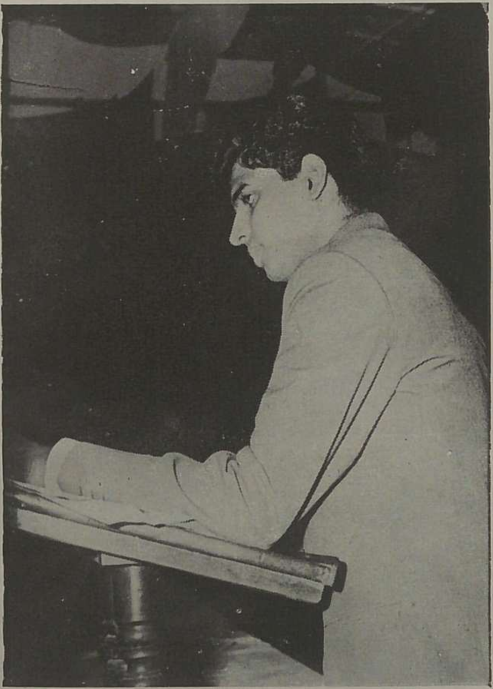

P. Sudheernath, College Union Secretary
responding to the Toast

C. V. Marykutty, College Union Joint Secretary
proposing a vote of thanks

Dr. S. P. Adinarayanan, Vice-Chancellor
Annamalai University
delivering his Presidential Address

Mr T. C. Karunakaran, B. A., B. L.,
President of Diamond Jubilee Committee
proposing the Toast

Mr. M. Ratna Singh, President,
Old Students' Association
welcomes the gathering

Mr. Clement Adolph,
Secretary, Old Students Association
proposes the vote of thanks

members of the staff of this institution from the time of its inception, both teaching staff and other categories of staff. The head of an institution is absolutely helpless unless he or she gets the most valuable cooperation from all the other categories of staff. A college cannot exist without students and - students are the most important persons in a college, next only to God. Several yeas ago when I was a student in the Madras Medical College, attending class in one of the wards of the General Hospital, my professor asked a question of us students around him, "Who is the most important person in this institution?". One student replied that it is the Principal, and when the Professor promptly replied in the negative, another student mentioned the Superintendent, and yet another, with the intention of getting into the good books of the Professor, answered that it was the Professor himself. These answers were also declared wrong, and then the Professor agreed with the student who had said that the patient is the most important person in that institution. Similarly as I said a little while ago, students are the most important part of a college It is for them to extend their cooperation and their helping hand to the authorities to keep the institution going; after all it is in their interest and in the interest of groups of students yet to come into this college that it must go on. And just as we thank the Lord for the band of dedicated principals and other members of the Staff who were made available in the service of the College, so must we thank our Lord for the many batches of students who were very eager to learn and showed their respect and affection to their teachers and received back from their teachers the same in a more abundant measure. A few incidents which have taken place in this institution during the last one or two years have disturbed the minds of teachers, parents of students as well as well-wishers of this institution including mine. But I do believe that these were only passing solitary incidents which I hope and pray will not be repeated again in the premises of this establishment.

The greatness of a college is not measured by the length and breadth of its buildings alonet hough I do agree that they are also important, but the essential measurement is the teaching that is going on inside the institution and by the products that go out of the institution. This institution has produced countless men and women who have served and are serving our people in various walks of life, trying their utmost in their own way to improve the conditions of the poor, the illiterate, the sick both in mind and body and trying to speak to men in various parts of our country and abroad about love of the Master which they have seen and learned in this institution. Several years after taking a degree, one might forget the subject he learned from a particular teacher, but he may not forget the teacher's loving nature and concern about the students and the interest he took in their welfare. I still remember a teacher who was teaching me Mathematics in the high school classes. He is an old man now. I have forgotten the various types of triangles and quadrilaterals and all the theorems that he taught me but I do remember his gentle talk, pleasant smile and very firm actions once he knew what he was doing was the best for his students; I still go to see him and pay my respects. These are things which cannot be measured by the ordinary scales which we possess; and such are the immeasurable values which lie to the credit of achievements of institutions like Malabar Christian College.

Let us realise in all humility that what was made possible and fulfilled all these years was not due to us or our forefathers

It was only God who helped them and us to do whatever we could achieve; let us put the name of our Lord first and the name of man last. Let us be humble and say with the great physician: 'I dressed the wound but God healed it". There is always such a persistent tendency to say "I did this" "I did that" and to put the thought of God and the name of God in the background. Look at the humility of many children of God. Solomon, when he was made king, went to God and said: "I am a little child: I know not how to go out or come in" and in his later life he has been hailed as the wisest among all men. When a centurion of the Roman army went to Jesus to tell him that his servant was ill, Jesus was about to go to this centurion's house. But the centurion told Jesus "I am not worthy that thou shouldst come under my roof. Only say a word and my servant will be cured." We can see any number of such examples. What greater example of humility would we like to see than Jesus washing the feet of his disciples? Let us be humble and thank our Master for what he has done for us. "O give thanks unto the Lord for he is good because his mercy endureth forever." We know that the Lord is good but we very often forget about it. God has been good to Abraham, has been good to him even at the time when Abraham was about to sacrifice his son Isaac as an offering to God. God was good to David when he went to fight Goliath; God was good to Jonah even at a time when Jonah was inside the belly of the whale in the depth of the ocean. Lord was good to Peter, to Paul and all his children. Whoever has tasted the Lord has found him good. In the midst of their adversities, in the midst of their trials in the prisons, they have found him good. Great children of God like St Francis of Assissi, men like Sadhu Sundar Singh tasted the Lord and found him good. Many children of God who worked in this institution tasted the Lord and found him good and were able to say with the Psalmist: "O give thanks unto the Lord for he is good, because his mercy endureth forever." The mercy which they received could be seen in the working of this institution, in the products of this college, in the many past students who have gone out and served mankind in several and manifold ways.

At the time of this Diamond Jubilee Celebration, let us once again lift up our hearts and thank God for the countless blessings which this institution and we have received from God; let us praise his name and not ourselves; let us taste him because he is good and let us ask for his mercy, for his mercy endureth forever.

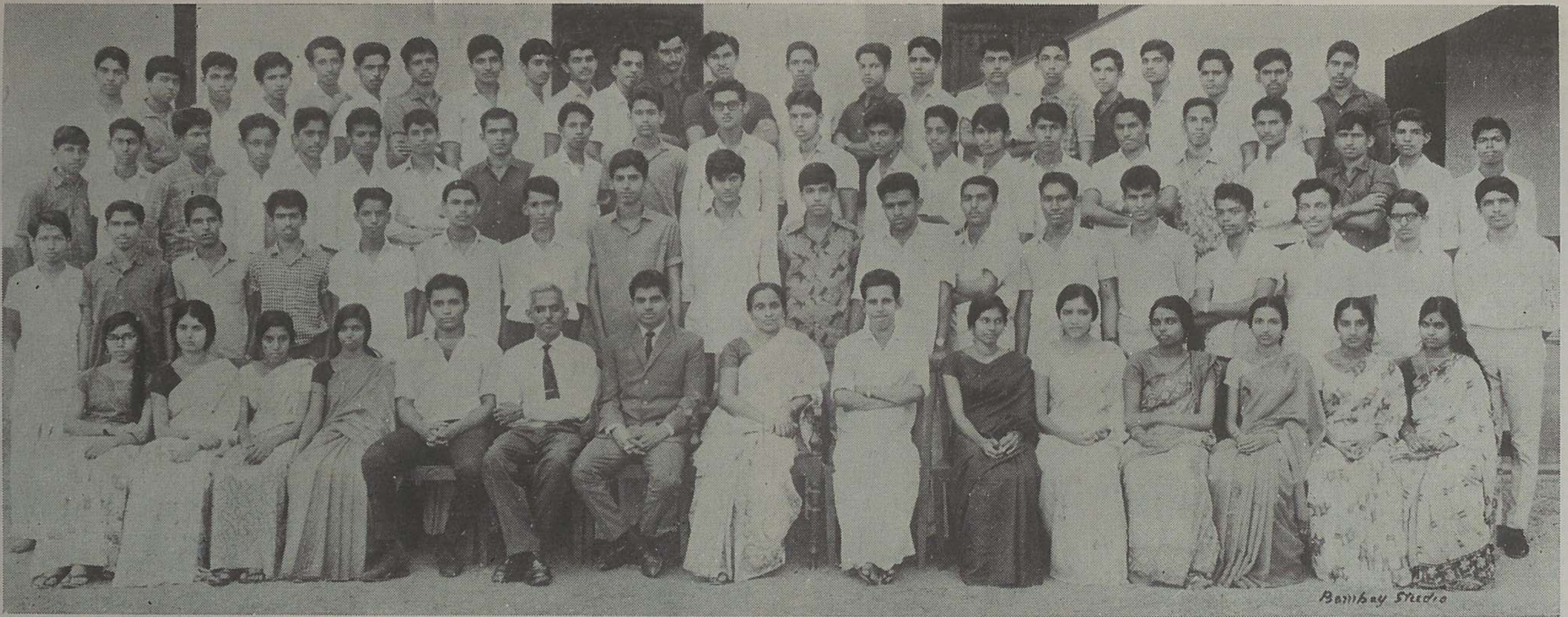

COLLEGE UNION VOLUNTEER CORPS

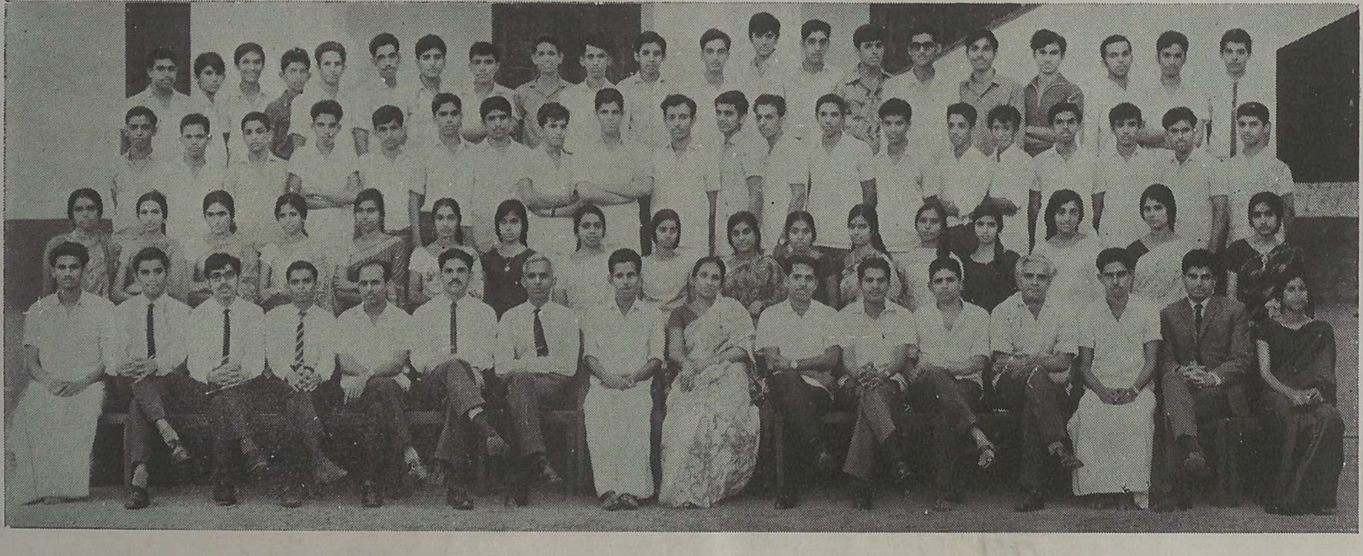

COLLEGE UNION COUNCIL

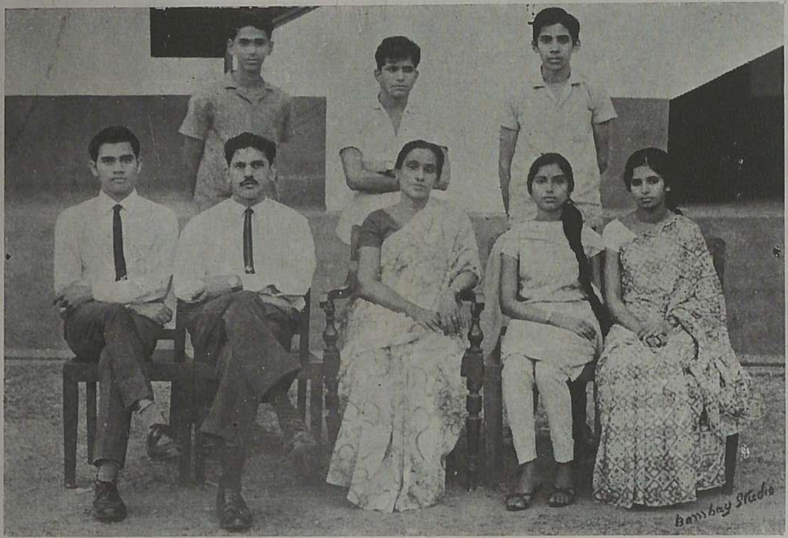

English Association

Malayalam Association

Hindi Association

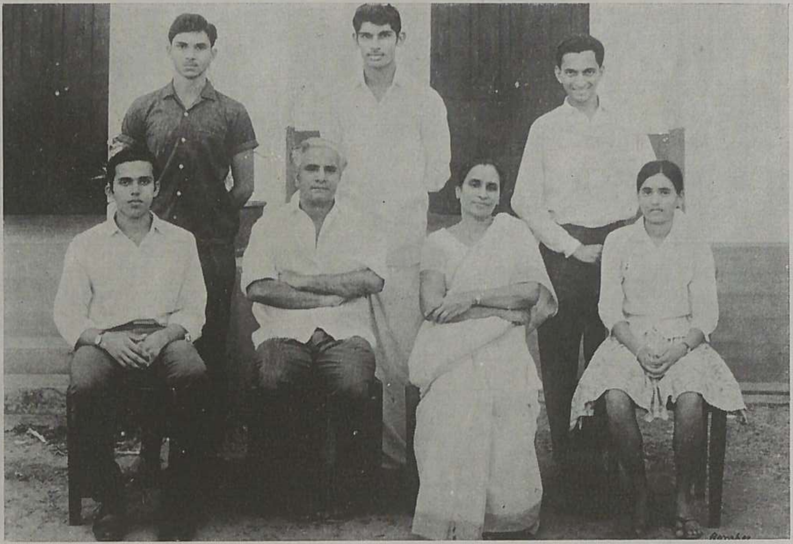

German Association

Prize-Winners in Competitions

1969-'70

Elocution			
Malayalam	I Prize	:	Vijayakumar N., I Pre-Degree
	II Prize	:	Kumaran Moosad, II B. Sc.
Hindi	I Prize	:	Basant R., III B. Sc.
	II Prize	:	Abubacker K., I B. Sc.
Essay Writing			
English	I Prize	:	Hema Prabhu, III B. Sc. Sreedhar S, II B. Sc.
	II Prize	:	Anand S., III B. Sc.
Malayalam	I Prize	:	Moosakoya T. V., I Pre-Degree
	II Prize	:	Sulochana P. M., II B. Sc.
Hindi	I Prize	:	Rajan M. P., III B. Sc.
	II Prize	:	Annamala P. T., I B. Sc.
Short Story Writing			
Malayalam	I Prize	:	Rajan M. P., III B. Sc.
	II Prize	:	Gangadharan P. V, III B. Sc.
Hindi	I Prize	:	Annamala P. T., I B. Sc. Chemistry
	II Prize	:	Abubacker K., I B. Sc.
Versification			
Malayalam	I Prize	:	Vivekanandan C., II B. A.
	II Prize	:	Jyothindran V., I Pre-Degree
Hindi	I Prize	:	Rajan M. P., III B. Sc.
	II Prize	:	Gopinathan K., III B. Sc.
Declamation			
English	I Prize	:	Oswald Bridget Maria, II B. A.
	II Prize	:	Sreedhar S., II B. Sc.
	Consolation Prize	:	Philip A. J., I B. Sc.
Music Competition			
Instrumental Music	I Prize	:	Suresh M., II Pre-Degree
	II Prize	:	Radhika Gopalan, I Pre-Degree

Classical Music	I Prize :	Nalini K. P., II B. A
	II Prize :	Karunakaran K, II B. Sc.
Light Music	I Prize :	Manjula Mathews, II B. Sc.
	II Prize :	Kanakambaran R., I B. A.
		Reeta Juliet Abia, II B. A.

Extempore Speech

English	I Prize :	1) Basant R., III B. Sc.
		2) Sunderraj M. S., II PDC
	II Prize :	Sreedhar S., II B. Sc.

General Knowledge Quiz

I Prize :	Sreedhar S., II B. Sc.
II Prize :	Anand S., III B. Sc.

PRIZE-WINNERS IN JUBILEE COMPETITIONS

Pre-Degree

Essay	I Prize :	Saraswathy V. S.
Elocution	I Prize :	Saraswathy V. S.
	II Prize :	Jayashree K. P.

II B.A./B.Sc. Class

Essay	I Prize :	Usha K., II B. Sc.
	II Prize :	Sumana Kamath, III B. A.
Elocution	I Prize :	Oswald Bridget Maria, II B. A.
	II Prize :	Shantha Pavangat, II B. A.

I B.A./B.Sc. Class

Essay	I Prize :	Anil Narayanan, I B. Sc.
	II Prize :	Rauf C. P., I B. Sc.
Elocution	I Prize :	Muraleedharan T. P., I B. Sc.
	II Prize :	Maureen Beatrice Saroj Rajeeva, I B. A.

Prize winners in Staff Play

I Prize :	Mr. S. Balakrishna Kartha, Jr. Lecturer in Chemistry
II Prize :	Mr. Charles Susil Kumar, Lecturer in Physical Education.

Prize winners in Girls' one act farce

I Prize :	Valsala K. E.
II Prize :	Mohana Rosily.

Mathematics Association

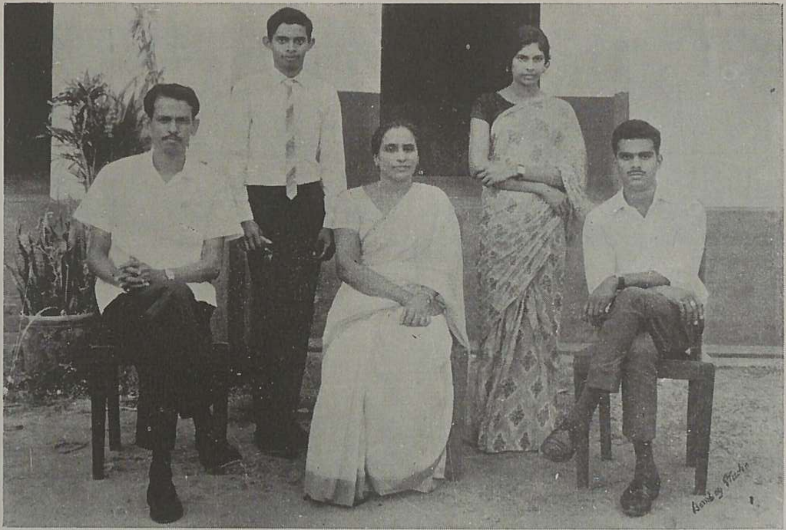

Natural History Association

Chemistry Association

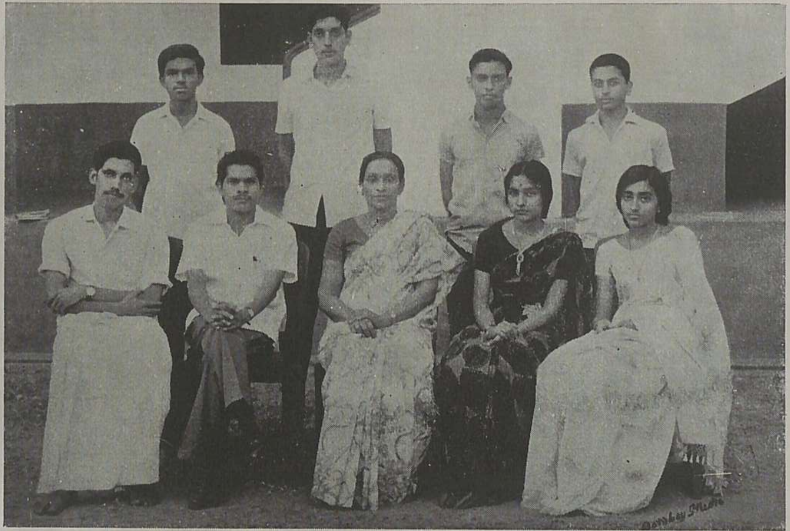

Physics Association

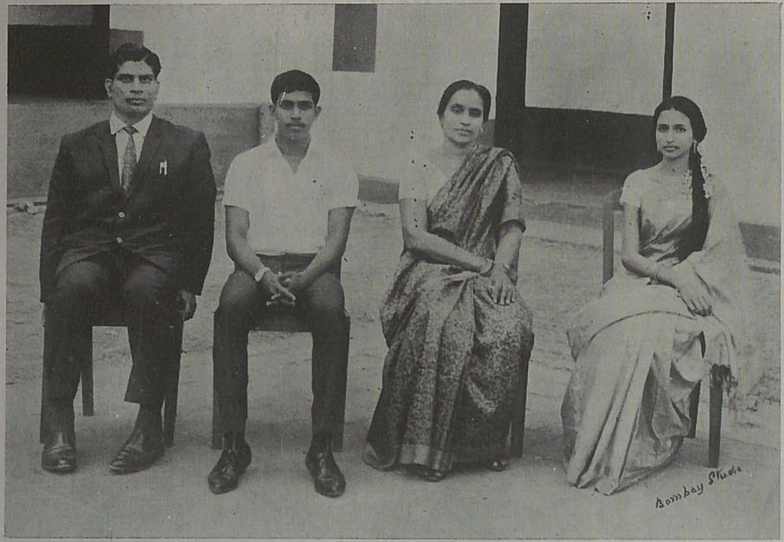

History Association

Economics Association

Fine Arts Association

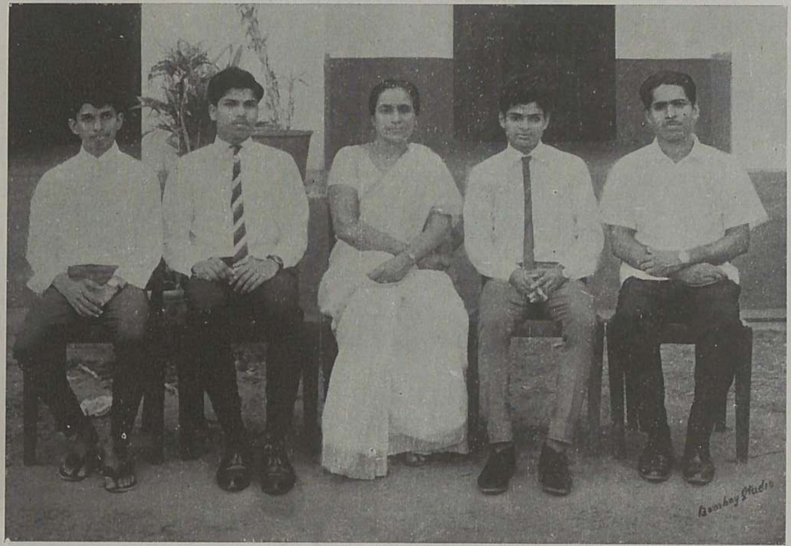

Planning Forum

Best actors in Old Students' drama

I Prize : Jayaprakash Kulur
II Prize : Ahamad Koya P. M.

Inter Collegiate Elocution Competition in Malayalam

I Prize : Sri K. P. Mohanan, Guruvayurappan College
II Prize : Sri P. Chathukutty, -do-

Inter Collegiate Elocution Competition in English

I Prize : Sri A. D. Paul, St. Joseph's College, Devagiri.
II Prize : Sri M. Surendran, Guruvayurappan College.

Inter Collegiate General Knowledge Quiz Competition

I Prize : Sri P. Koya, St Joseph's College, Devagiri
II Prize : Sri M. O. Mani, -do-
,, Sri S. Anand, Malabar Christian College.

THE PRINCIPAL'S ANNUAL REPORT

1969-'70

Mr President, Ladies & Gentlemen,

I stand before you this evening to present the latest chapter in the history of this college.

Strength

The strength of the college this year is 1,169 as against 1,129 in 1968-'69. We had an overwhelming rush for admission in June and out of the 1428 students who sought admission into the Ist Pre-Degree, I B. A. / B. Sc. and I M. Sc. courses we could admit only 540.

Results in the University Examinations of March 1969.

Pre-Degree	—	48%
II B. A. /B. Sc.	—	60%

Out of the 56 sent up for the Final B. A. examinations, 47 passed with one Ist class, 6 second class and 40 third class.

Physics	: 21/25 —	10 - 9 - 2
Maths	: 10/18 —	4 - 2 - 4
Chemistry	: 27/34 —	8 - 14 - 5
Zoology	: 23/25 —	6 - 13 - 4
M. Sc. (previous)	8/8 —	All second class
,, (final)	6/6 —	,,

College Union

This year we reverted to the old system of direct election of the Chairman, Secretary & Joint Secretary. The election campaign and the polling were conducted very peacefully but the celebrations that followed were not quite becoming of our college students.

The College Union was inaugurated by the Hon. Minister Mr. C. H. Mohammad Koya. Our other distinguished visitors were the Mayor of Calicut, Mr. M. N. Govindan Nair and Mr. S. Koder.

N. C. C.

A team of 5 cadets from our college. Under-Officers A. Ganapathy, Ramesh Kamath, K. Ramachandran and Corporals Kanakambaran and Vijayakumar representing the Calicut N. C. C. group, participated and won the first place, in the keenly contested All Kerala Intergroup Shooting Competition. Coy. Sgt. Major Deepak Nanu is now in Delhi to participate in the Republic Day Parade.

Sports

Messers Sethumadhavan, Ratnakaran and Krishnadas continue to be in the University football team while Messers Balabhaskaran, Sudheernath and Sumithran have been selected to the University Hockey Team.

Staff

The following new appointments were made:

Mr K. Balakrishnan Nair
— Lecturer in Maths

Mr K. M. Unnikrishnan
— Lecturer in Maths

Mr P. P. Purushothaman
— Lecturer in Physics

Mr P. P. Krishnan
— Lecturer in Physics

ENTERTAINMENTS BY PRESENT STUDENTS ON THE COLLEGE DAY

A dance recital

A solo

College Orchestra in full swing

Another Vocalist

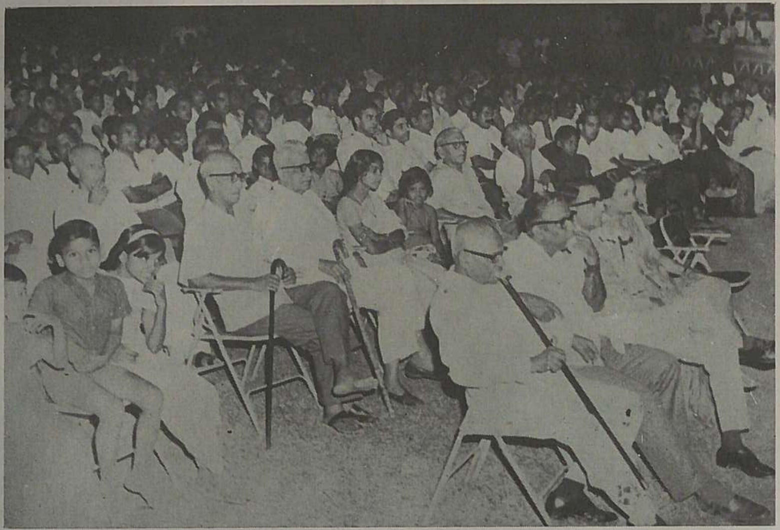

All eyes on the stage. . . . .

. . . . . Funny !

AUDIENCES ! AUDIENCES !!

. . . . . Lost in their emotions

. . . . . The Thanksgiving Service

Mr P. Gopalakrishnan Nambi
— Lecturer in Physics

Mr S. Balakrishna Kartha
— Junior Lecturer in Chemistry

Mr K. Venugopalan
— Junior Lecturer in Chemistry

Mr A. K. Achuthan
— Junior Lecturer in Chemistry

Mrs. Sarojini Vijayaraghavan
-- Lecturer in Zoology

Miss P. P. Kamalakshy
— Junior Lecturer in Botany

Mr Kuttan Nair — Sweeper

Mr K. Andy — Night watchman

Promotions:

Mr M. Sudalai Mathu,
Professor of Maths

Mr V. Balachandran, Prof. of Physics in the leave vacancy of Mr Edward Augustus

Mr L. C. Hunt, Prof. of Zoology in the leave vacancy of Dr. A. B. Soans.

We have had our share of sorrow, trouble and joy in the months that have passed. The sudden and untimely deaths of Miss Santha Chandran and Mr K. T. Gopinath of the Final year degree class deprived us of two of our brilliant students.

All was quiet on the student front except once when they abstained from classess for a day as a protest against some students being beaten to death by the police. This later turned out to be a false press account of a student in Quilon who had received mild injuries in a lathi charge. But the College remained closed for 3 weeks when our teachers who are members of the A. K. P. C. T. A. went on strike as a token of sympathy for their colleagues in Quilon and later for two days when they were denied their hard earned and well deserved wages for two months. It is indeed a matter of pride that our students turned up in full strength when we conducted the terminal examination. Their behaviour has been exemplary thanks to the right choice of leaders.

This College Day is a part of our one week Diamond Jubilee Celebrations. The Jubilee will soon end and so will this academic year within a few weeks. As we stand once again at the close of another year and reminisce over experiences we raise our hearts in joyful thankfulness with the prayer

'O God our help in ages past
Our hope for years to come
Be thou our guide while troubles last
And our eternal home'.

PROFICIENCY PRIZE-WINNERS

1969-'70

I Pre-Degree Class

(1968–'69)			
Arts	: General Proficiency	:	Hemalatha Rao V., II PDC (History)
Science	: ,,	:	
Gp. (a) 1. Maths., Physics & Chemistry		:	Mohan N., II PDC (Maths)
Gp. (a) 2, Physics, Chemistry & Biology		:	Ramesh D. R., II PDC (Biology)

I B. A. /B. Sc. Class :

(1968–'69)	Proficiency in English	:	Sridhar S., II B. Sc. (Chemistry)
	,, Malayalam	:	Uma Devi K. P, II B. A.
	,, Hindi	:	Padmini P. P., II B. Sc. (Maths)
	,, German	:	Usha K., II B. Sc. (Maths)
	,, Economics	:	Oswald Bridget Maria, II B. A.
	,, History	:	Verghese M. A., II B. A.
	,, Mathematics	:	Raghavan M., II B Sc. (Maths)
	,, Physics	:	Mitter P V., II B. Sc. (Physics)
	,, Chemistry	:	Barathi Bai K., II B. Sc. (Chem)
	,, Zoology	:	Prakasalatha John, II B. Sc. (Z)

II B. A. /B. Sc. Class :

(1968–'69)	Proficiency in English	:	Dastoor Aban Fredon, III B. A.
	,, Malayalam	:	Appukutty C., III B. A.
	,, Hindi	:	Rajan M. P., III B. Sc. (Zoology)
	,, German	:	Antony Fonseca, III B. Sc. (Physics)
	,, Economics	:	Ramakrishnan T, K., III B. A.
	,, History	:	—do—
	,, Mathematics	:	Rajendran T. K., III B. Sc. (Maths)
	,, Physics	:	Sreekumaran M. P., III B. Sc. (Phys)
	,, Chemistry	:	Premachandran K., III B. Sc. (Chem)
	,, Zoology	:	Mohanan N., III B. Sc. (Zoology)
		:	Sabeeda K., —do—

I M. Sc. Class :

(1968-69)	Proficiency in Zoology	:	Santhakumari K. V., II M. Sc.

Table Tennis Team — Calicut University Champions

Football Team — Calicut University Runners Up

Shuttle Badminton — Girls

Captains of Teams

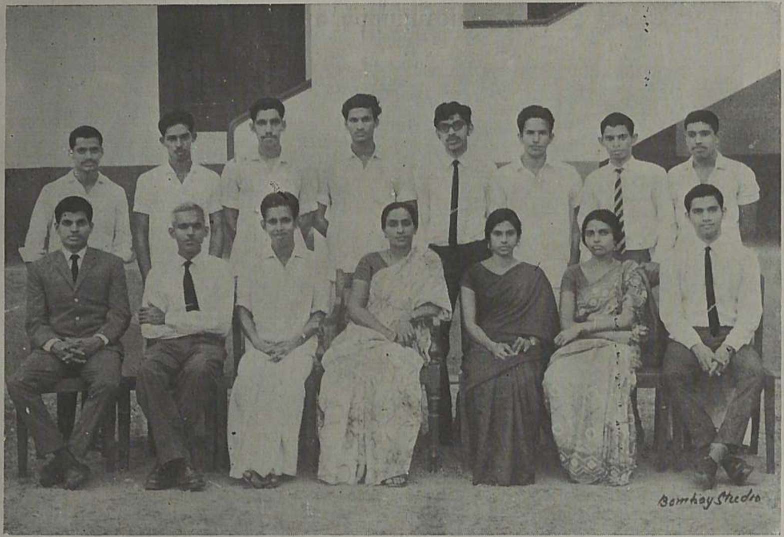

Secretaries of Association

Our Tableau in the Gandhi Centenary Celebration

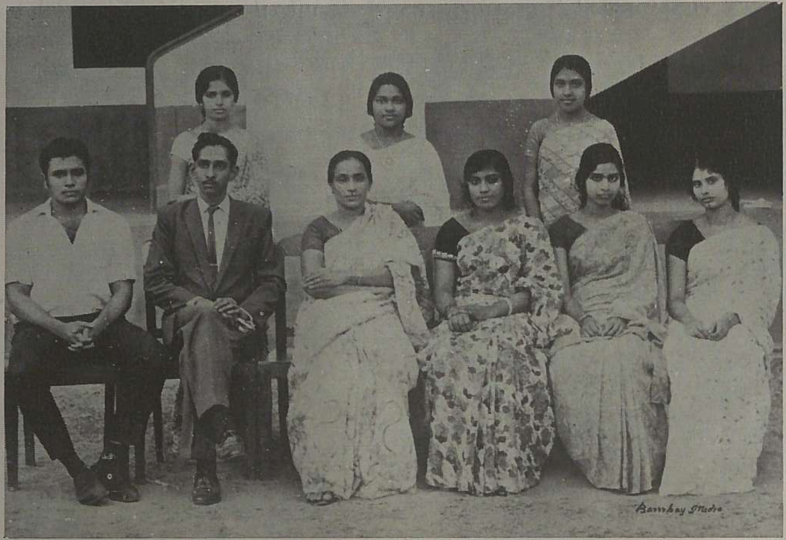

Student Christian Movement

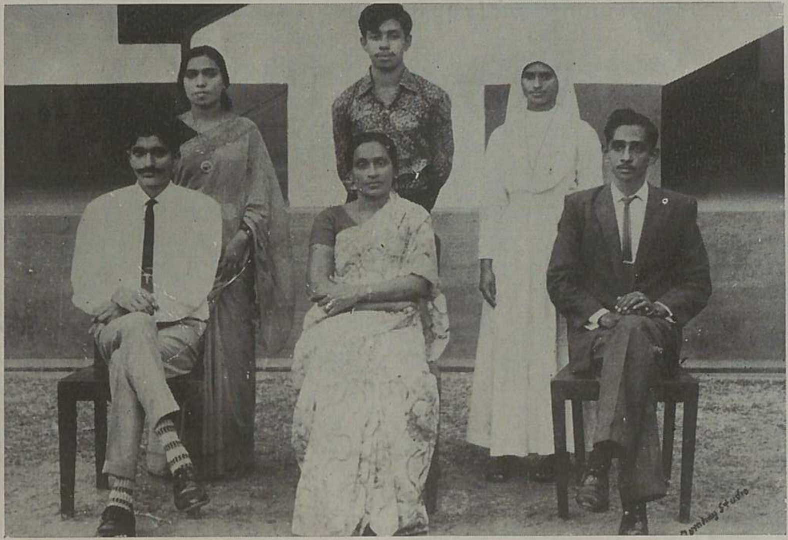

S. C. M. Choir

SPECIAL PRIZES

Gundert Prize of Rs. 40/-

(Awarded to that a student of II B. A./B. Sc. Class who, not having failed in any subject got the highest number of marks in the Annual Examination of I B. A./B. Sc. class) : Usha K., II B. Sc. (M)

Old Students' Association Scholarship of Rs. 50/-

(Awarded to that student in Pre-Degree class who joins from the College High School, and not having failed in any subject, obtains the highest aggregate number of marks in the S. S. L. C. Examination of March 1969.) : Sivaprakashan K. P., I Pre-Degree (B)

Old Students' Association Prize of Rs. 60/-

(Awarded to the woman student who obtained the highest number of marks in the Annual Examination of II B. A./B. Sc. class): Ayishabi Mohammed P., III B. Sc. Chemistry

Old Students' Association Prize of Rs. 45/-

(Awarded to the most deserving student in the college) : Gilbert J. George., II Pre-Degree (C)

Balaji Prize of Rs. 25/-

(Instituted by Mr. & Mrs. T. M. Thomas in memory of their son Samuel Balaji who died on November 8, 1952 - Awarded to the best student in Mathematics in the I B. Sc. class who has passed to the II B. Sc. class) : Usha K., II B. Sc. (Mathematics)

Old student's Prize of Rs. 100/-

(Instituted by an old student who wants to remain anonymous, awarded to a good student in the college) : Koya T. V., II Pre-Degree (B)

Dr. N. Achuthan Memorial Prize of Rs. 50/-

(Instituted by Mrs Mythili Achuthan in memory of her husband late Dr. N. Achuthan, one of our old students, to be awarded to the most deserving student in the I B. A. / B. Sc. class) : Annamala P. T., I B. Sc. (Chemistry)

U. Harikrishnan Memorial Prize

(Instituted by Mr. & Mrs. U. Narayanan in memory of their son Harikrishnan who died on May 9, 1955 — to be awarded to a good student of the Pre-Degree class who joins from the College High School : Gopakumar M., I Pre-Degree (B)

Dewan Bahadur G. T. Verghese Memorial Prize

(Instituted by his son Mr. J. M. Verghese — to be awarded to the best student in the Pre-Degree class) : Sasikala Nedungadi V., I Pre-Degree (B)

Mrs G. T. Verghese Memorial Prize

Instituted by her son Mr. J. M. Verghese — to be awarded to the best woman student in the I Pre-Degree class) : Sasikala Nedungadi V., I Pre-Degree (B)

Dr. Itty Verghese Memorial Prize

(Instituted by his brother Mr. J. M. Verghese — to be awarded to the best student in the I B. A. / B. Sc. class) : Rauf C. P., I B. Sc. (Zoology)

Anil Kumar Prize of Rs. 100/-

(Instituted by Dr. A. Balakrishnan Nair in memory of his grandson Anil Kumar who passed away at the young age of two and a half years — to be awarded to a deserving student in the B. A./B. Sc. classes) : Vinod Ashley, I B. A.

U. Gopala Menon Memorial Prize of Rs. 25/-

(Instituted by Mrs. P. G. Leelavathi Balakrishna Menon in memory of her late father Sri U. Gopala Menon — to be awarded to the best student in Malayalam in the II Pre-Degree class) : Narayanan P. K., II Pre-Degree (History)

Mr. J. F. Thaddaeus Memorial Prize of Rs. 50/

(Instituted by Mrs. J.F. Thaddaeus in memory of her husband, the late Principal Mr. J. F. Thaddaeus — to be awarded to a deserving student in the College) : Jayapalan K., I Pre-Degree (C)

ANNUAL ATHLETIC MEET

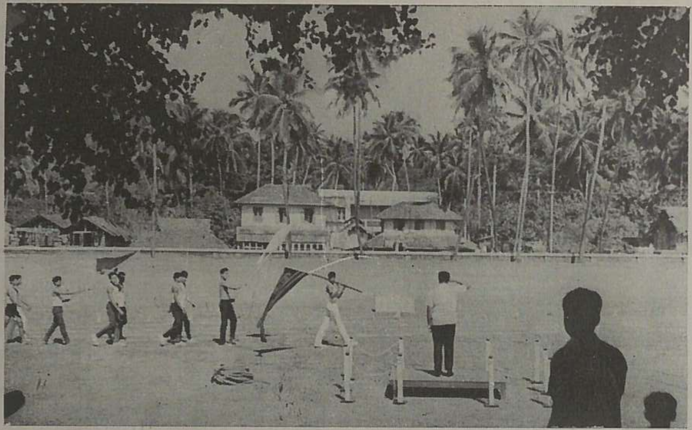

March past — Mr. Rajan Mathew taking the salute

Wilfred Mathew — Javelin Throw

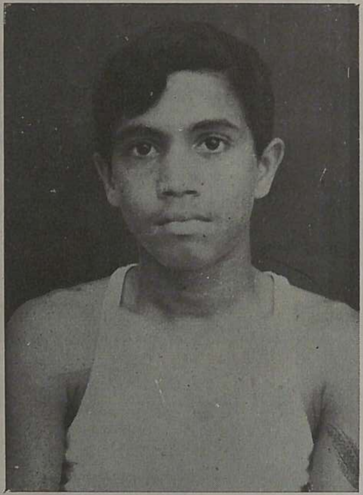

M. Krishnakumar, Junior Champion
Represented district for
Basketball Juniors

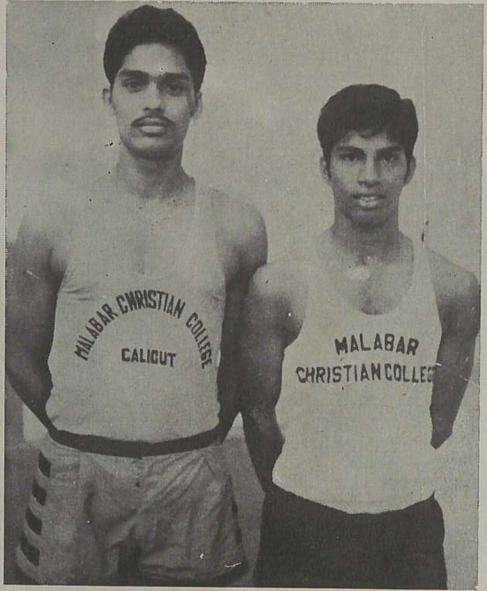

George I. Mampilli and Balabhaskaran V. K.
Joint Champions (Seniors)

Hema Prabhu
Women Champion

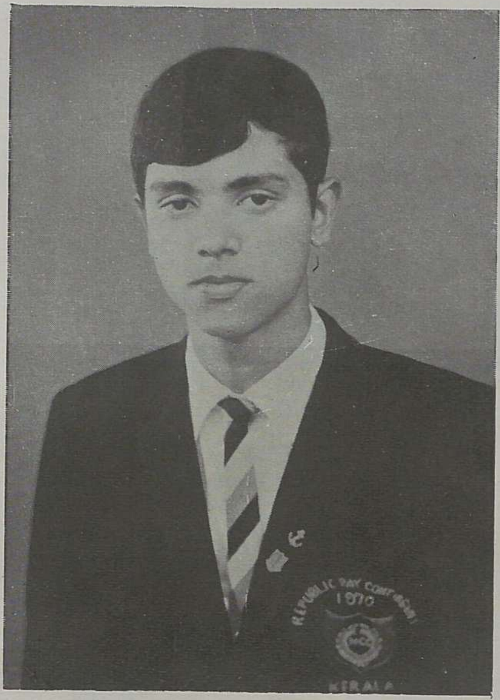

Cadet Captain Sreekumar P. M. participated in 1970 Republic Day Parade at New Delhi

Cadet Captain R. Basant

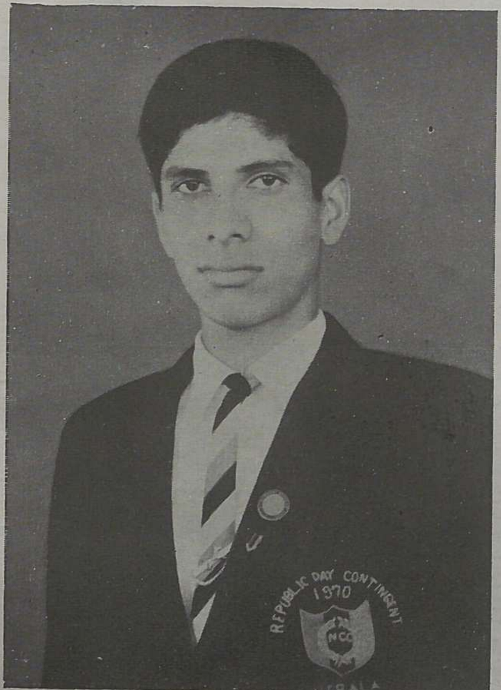

Cadet Under Officer Deepak Nanoo participated in 1570 Republic Day Parade at New Delhi

Konnanath Chandrasekharan Memorial Prize of Rs. 50/-

(Instituted by Mr. K. Bharathan, Supdt. Engineer, P. W. D., in memory of his brother, late Mr. K. Chandrasekharan, an old student of the college — to be awarded to a student in the III B. A. / B. Sc. classes, who is good in studies and also a College Blue in Hockey or Football) : Sethumadhavan K. P., III B. Sc. Chemistry

Kottayi Devaki Amma Memorial Prize of Rs. 101/-

(Instituted by Smt. Droupathy Devi K., in memory of her mother Kottayi Devaki Amma — to be awarded to a deserving student in the college) : Balan P., III B. A.

Social Service League Prize of Rs. 110 / -

(Instituted by the Social Service League of the college — to be awarded to a deserving student in the college) : Surendran Nair V., III B. A.

STUDENT'S VACILLATION

(WITH PROFUSE APOLOGIES TO THE SWAN OF AVON)

To test or not to test : that is the question :
Whether 'tis wiser in the head to suffer
The irks and pricks of qualitative analysis
Or to take vp cudgels against an array of salts
And by defying , scorn them ? To test : to report ;
No more; and by some tests to say we end
The myriad vexing problems of Pandora's box
That analysis may unpack, 'tis a consolation
Devoutly to be wished To nudge, to consult
To cook up, perchance to report : ay, there's the snag
For in the cross-examination what awful questions may come
When we have presented our cooked-up reports
Must give us pause : there's the imposition
Silently to be borne for mixture's wrong composition ;
For who would bear the stench of effervescent gas,
The burner's strike-back, the attender's bossism,
The burns of fuming acid, mounting breakage list,
The interference of radicals and the spurns
One receives on turning in the final report
When he himself might his exit make
With a quiet group change ? Who wovld fain bear
To toil and sweat inside the chemistry Lab.
But that the dread of Professor prowling about,

ANNUAL ATHLETIC MEET

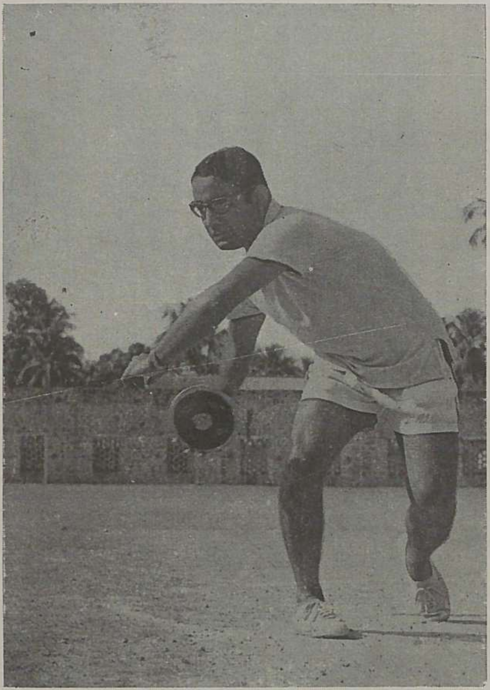

Achutha Menon — Discus Throw

George Mompilli — Putting the Shot

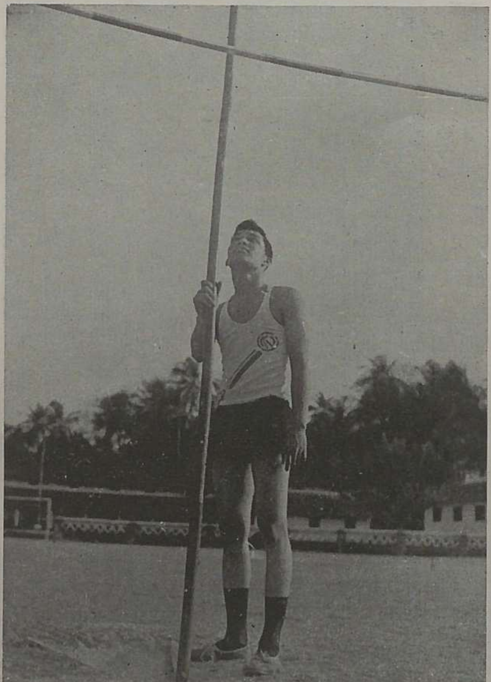

Prakash M. V. — Pole Vault

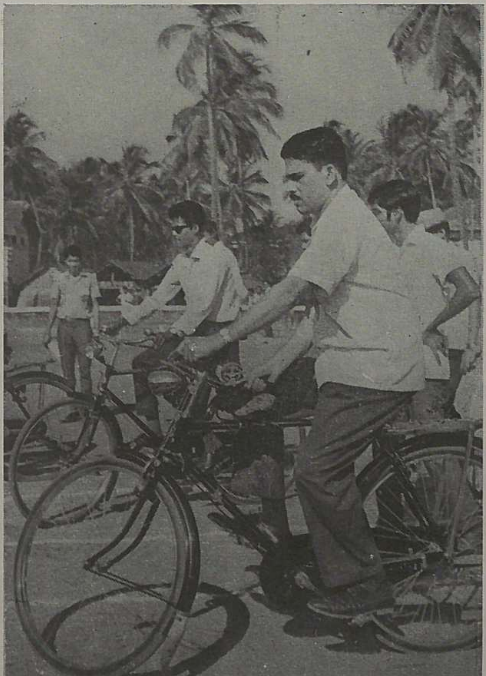

Staff members for Slow Cycle Race

SPORTS DAY

Musical Hat — Staff

Fancy Dress

Fancy Dress

Fancy Dress

His indescribable wrath from whose fire

No student returns unscathed, deadens the will

And makes us rather hug those horrors of analysis

Than fly to others that we know are still worse?

Thus chemistry does make cowards of us all;

And thus the native alkali of mischief

Is neutralised with the acid of quiet dicipline

And boastings of great pitch bruited outside

Are instantly vaporized under the laboratory roof

With little chance, alas, to crystallise into action.

To test or not to test: that is the question....

— 'KEYAR'

AN ANATOMY OF HUMOUR

JACOB MATHEW M., II B. A.

A bald quack was describing eloquently the instantaneous effect of his latest hair restorer. "Physician, heal thyself", said a sage from the audience. An analysis of this incident would reveal the fabric of humour.

According to the old physiology, blood, phlegm, choler (yellow bile), and melancholy (black bile), were supposed to determine a person's health and disposition. Humour is the generic name of these fluids. The term 'humour' originates from a Latin verb 'humere', meaning "to be moist". The word also indicates a temporary state of mind. This must be due to the ancient belief concerning the four kinds of humour. A person of the sanguine temperament sees the rosy side of life. Blood must have been called good humour as opposed to melancholy which is bad. Optimism and fun are interrelated. Hence the term without any epithet must have begun to signify the capacity of a person to see and appreciate the funny and comic aspects of beings and and incidents. This is a possible genesis of the term 'humour' which we are going to deal with.

A humorist automatically notices the resemblance of things which differ, and incongruity where there is apparent harmony. Like our sage, he perceives an irony in the bald quack who sells hair tonic. He quickly and succinctly conveys his insight to others and makes them laugh. Wit should be like a flower that gracefully opens out in the morning calm. A laboured joke is no joke at all.

Now one might wonder whether humour is congenial to man who begins his earthly existence with a loud cry. Schopenhauer, the idealistic philosopher says that human will strives aimlessly, hence life is a tragedy. For the Buddha, life consists of poverty, impotency, old age and death. Jean Paul Sartre, the champion of modern existentialism, finds in life only unending conflict of conscience of the individual against the imposition of society and religion. Thomas Hardy conceives life as the struggle of man against a cruel fate. According to Shelley, "our sincerest laughter with some pain is fraught." Keats had "been half in love with easeful death." Wordsworth heard in nature, "the still sad music of humanity." Edappally saw ugly mud beneath the crystalline water.

Several thinkers become pessimistic seeing the physical evil of sickness, war, famine, death etc. But it is the moral evil or sin that affects man intrinsically and deprives him of his final goal. It is up to man to avoid moral evil. If we believe in the providence of God, we shall not become gloomy, seeing the misery of this world. Life is like a babe who cries often, yet is known for its lovely laughter. Tagore describes the celestial origin of a babe's smile. "....A young pale beam of crescent moon touched the edge of vanishing autumn cloud, and there the smile was first born in the dream of a dew-washed morning." Like the babe, life also is lovable though there are tear drops on its cheek. That is why the dethroned kings, the bankrupt millionaires,

CALICUT UNIVERSITY PLAYERS (1969 - '70)

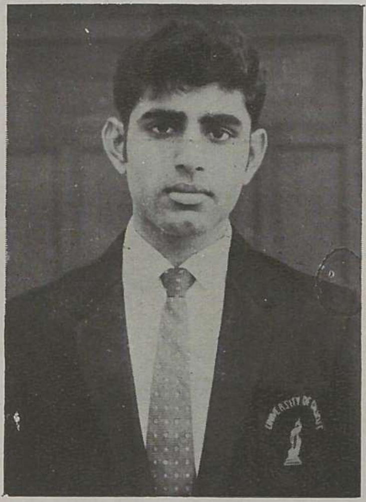

K. P. Sethumadhavan
Captain
University Football Team

P. Ratnakaran
Member
University Football XI

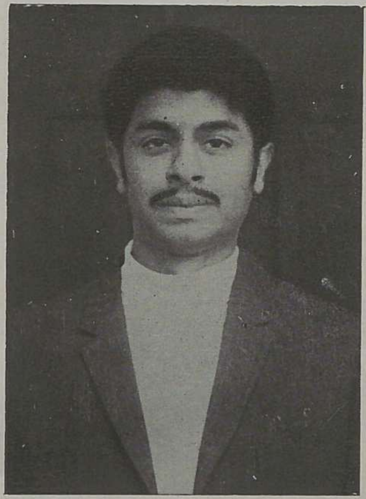

Jiffiri
Member
University Tennis Team

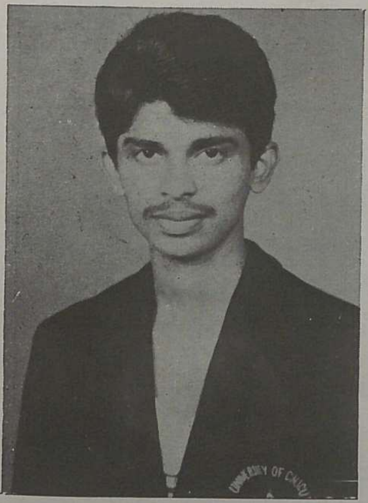

Sumithran K. P.
Member
University Hockey Team

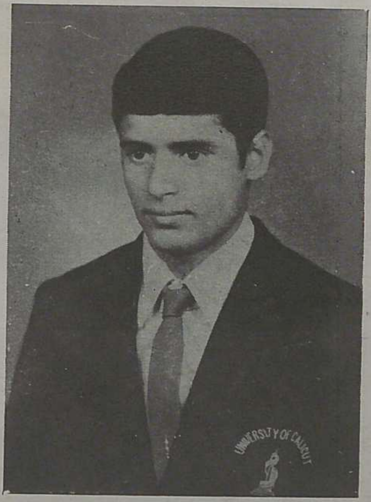

M. Krishnadas
Member
University Football Team

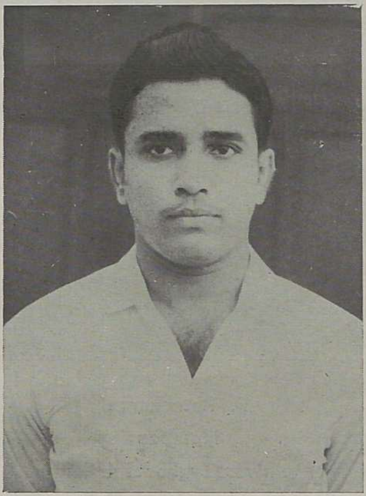

Christhakumar Nicholas
represented
South Zone and Calicut University
in Cricket

Sudheernath P.
University Hockey Player

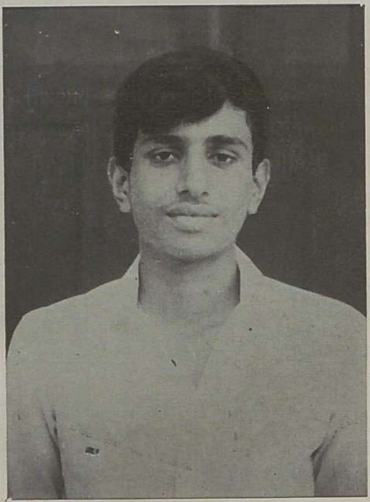

Ravindran P. K.
represented
District and State for
Basket Ball (Junior)

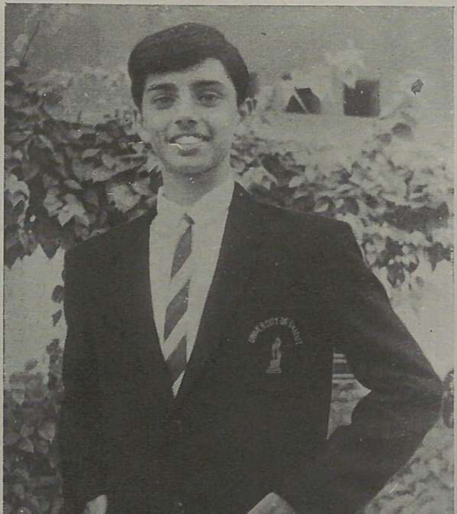

Harshad Bhatt
University Cricket Player

Basant R. and Sunderraj M. S.
Winners of Inter Collegiate Elocution Contest
sponsored by Regional Engineering College

the deformed lepers, and the famished beggars – all want to live. If our life is worth living, then humour is relevant, because it is a sign of optimism and mirth.

From the dawn of civilization, man must have oganized social gatherings to give vent to his sense of humour. Kings had court jesters and clowns who soothed the tense nerves of their masters. The contemporary broadcasting agencies, film producers, circus companies, journalists etc. are keen to make capital out of the treasure of humour.

In poetry humour plays a prominent role. Robert Browning's Pied Piper of Hameln", William Cowper's "John Gilpin," etc. provide us with a feast of humour. Poets like Byron, give a sexy coating to their humour so that it may be more palatable to their readers. Clerihew is a popular contemporary poetic style. Incongruous juxtaposition is its characteristic note.

Geography
Is about maps
But biography
Is about chaps.

"The young lady from Lynn" is a classical example of humorous limericks :

There was a young lady in Lynn
Who grew so excessively thin
That when she essayed
To drink lemonade
She slipped through the straw and fell in.

Humour is the backbone of satire. A Satirist using irony and sarcasm attacks the customs and habits of individuals and of society which are to be corrected. Charles Dickens through the portrait of Mr. Squeers lashed at the then existing system of education. Similarly Kunjan, Kesari and Sanjayan, using their sharp pen of satire, fought against the evils that crept into the social customs and administrative systems of Kerala.

If a person has a sound philosophy of life he can be happy and gay. Humour is a great asset to man, it enables him to see the sunny side of life, and to face its hard realities, smiling. Humour has constructive and reformative values. It is like a prism that translates a colourless beam of light into a delightful spectrum. "Surely J. F. Kennedy's unique wit enabled him", says Bill Alder," to live through many tense hours with great ease". Let us also cultivate a sense of humour and laugh away our blues.

KEEP DREAMING

C. V. MARYKUTTY, III B. Sc.

One night, I dreamt that I murdered Mr. X and hung his body from a coconut palm. At college next day when I narrated my dream to some of my friends, Usha presented her usual smile and remarked merrily: "You must have spent a sleepless night. I am never disturbed by dreams. I sleep peacefully."

But is this absence of dream a sign of peaceful sleep and perfect health? Are there really such people who never dream? Actually this self-satisfaction over dreamless nights is due to age-old superstitions and misconceptions related to dreams.

Until the recent past, it was believed that bad health, over-eating and a guilty conscience were the causes of dreaming. Because of this theory, I know some people who find "Good dreamless night" a more sensible form of salutation than the usual "Good night, sweet dreams." However, scientists working in various parts of the world have disproved this age-old theory. They have all come to the same conclusion that dreams are as important as sleep itself to preserve the sanity and well-being of the human body.

After various brain-racking experiments the scientists have been able to uncover some of the mysteries attached to dreams. Noticing the rapid eye movements of sleeping infants, they stuck tiny electrodes to the eyelids and scalps of volunteers to make electrical recordings of the eye-movements and brain-wave patterns.

On continuous nights, it was observed that the volunteers made jerky eye movements at regular intervals. These eye movements were found to correlate with the brain wave patterns. When a volunteer was awakened after these eye jerks, he reported that he had been dreaming. Those who claimed that they never dreamt were baffled because they were unable to recollect their dreams.

Investigations have proved beyond doubt that everyone, from an innocent infant to a wrinkled old man, dreams every night. Moreover, a person dreams more than once in a night. On an average a person has four to seven dreams every night and thus he spends more then 20% of his sleeping time in dreaming.

Then, to what reason can we attribute the fact that most of us do not remember even a single dream? One possible explanation is that we are all ashamed of our dreams and so suppress them. But certain other factors also influence the capacity to recall dreams.

Dreaming is the conscious state of sleep and involves a low-grade type of mental activity. Memory and normal supply of sensory elements are found to be inactive during sleep. This, in fact, reduces a dreamer to the state of drunk or drugged people. Therefore dreams split quickly and the chances of dream-recall are lessened with lapse of time.

A person can easily recall his dream just after the eye movements because the dream images have not yet disintegrated. After five minutes he recalls it vaguely and in another ten minutes or so, it may not be possible at all.

Scene from the Malayalam Play
" കാലപ്പാമ്പുകൾ "

Scene from Malayalam farce staged by women students
" ഒപ്പത്തിനൊപ്പം "

... And from the English Farce "A Husband for Breakfast"

Staff in " action " " മറുമരുന്നു "

DIAMOND JUBILEE EXHIBITION

Mr. W. Kellenburger inaugurating the Jubilee Celebrations by opening the Exhibitions

Through the years . . . . . .
. . , . . . to the Diamond Jubilee

Physics Section

Chemistry Section

If some people are able to recall more than one dream, it is possible that they woke up after the first dream, remembered the dream and registered it in their memory before going back to sleep for the second dream. If some event brings them out it is possible to recall such dreams even after one or two days. But generally we recall the dream that we had just before waking up.

Here is an interesting sidelight : those who complain that they cannot sleep have probably been dreaming that they were awake !

A common misconception is that in the dream world time is compressed and even a long dream lasts only for a minute or so. Actually, a dream covers as much time as the event takes to happen in real life. A dream can last anywhere between nine minutes and an hour.

Another point that has been established by investigators is the recurrence of dreaming periods. A person first falls into a deep dreamless slumber for about 90 minutes, then starts his dream lasting nine minutes and again slips into a 90 minute dreamless sleep. The second dream lasts longer; about 19 minutes and the subsquent dreams become still longer, taking 24 minutes for the third dream, 28 minutes for the fourth and so on.

It is to be noted that the constant intervel of dreamless sleep is 90 minutes for an adult. It is much less for an infant and increases with age.

If you happen to notice a sleeping person tossing and turning in bed, do not assume that he is dreaming. This great activity precedes and follows a dream period. Possibly the body is trying to get into the best possible position to perform its duty of dreaming. Except for the moving eyes and occasional twitching of fingers, the body is quiet during actual dreaming.

The new science of dreams is making known to the world more and more factors about dreams. Women dream more than men; younger people more than older ones; and intelligent people more than those with lower IQ. Further, women and youngsters dream more in colour than men and elders. On an average, about one-third of our dreams are in vivid colours while the rest are in black and white.

Another established fact is that in 64% of our dreams, aggressiveness and enmity predominate. This is due to the fact that in a dream we are not inhibited and our feelings which we suppress in every day life, are free to express themselves. Dreams provide a good safety-valve for our revolting emotions.

There is to a certain extent similarity between the dreams of different people. This is because all of us are bound to hide the same kind of feelings – extreme selfishness for example. Some experts who know the details of life and experiences of a dreamer can interpret his dreams.

Psychologists believe that dreams are as vital as the air we breathe. They believe that if a person is deprived of his usual dream quota, it can lead to disruption of personality and may even drive him to madness. The most heartening effect of dream is its capability to protect our sleep.

The scientists of today are trying to harness this new branch of science for the service of humanity. Already, psychologists have made use of dream analysis to cure certain mental and psychological cases. It may be useful in curing asthma, because it usually strikes at midnight. The day may not be far off when dreams could be monitored and unhealthy dreams replaced by healthy ones.

Hail the day when "Good night, sweet dreams" may literally become capable of induction at will.

THE UNSHAKEN LOVE

P. P. URMILA, II P. D. C.

"Today" said Suchaith to herself, "I am going to put an end to this silence on Raju's part I can't bear it any longer, I simply can't !"

Her pretty face was pale and there were tears in her eyes as she waited for her husband Rajesh to return from the 'Airplane Plant'. She was not strikingly beautiful, but an attractive girl with homely features. It was nearly six. Suchu was getting restless and more anxious because usually by this time Rajesh was at home. Had something gone wrong? He had just started going to the Plant after four long months since that dreadful car accident which had made him a cripple.

That was what brought this complete change in him. He thought that everyone had only sympathy for him. He had begun to doubt even Suchu's love. She had assured him a thousand times that the fact that he was a cripple didn't make any difference to her. For a long time he had tried to believe that and let himself be comforted by her. But as days passed he started to wonder whether Suchu wasn't looking after him out of sympathy. He had never dared to say that to her. But still the thought remained, and it grew day by day making Rajesh a grim and moody person. Suchu had noticed this gradual change in him and tried her best to convert her Raju into the jolly and happy-go-lucky man he had been. But she found that it was't an easy task. The more she tried to speak to him the more he seemed to draw into a shell. Seeing that she was irritating him she would withdraw from the attempt. Raju himself was building a wall between him and her which only he could break if he wished. She knew that he was simply being senseless. But she never neglected him. When he had begun to walk on his wooden leg he needed support. Instead of Suchu he would call his servant. That was a great blow to her. Gradually for all his needs he began calling his servant and not her. Why was he avoiding her? She asked herself and without getting the answer she would cry her heart out alone. What she couldn't bear most was that mock smile whenever she eagerly saw to his comforts, meaning to say 'why do you take the trouble when there is no love in your heart for me but sympathy'. When she realised that she was just forcing herself on him she stopped going to attend on him.

While he was convalescing, his numerous friends used to visit him. But even they failed where she had. His best friend Sunil too was not successful in cheering him up. Suchu had longed to see that boyish grin lighting up his handsome face and had hoped and waited eagerly for him to call her to his side. But he never did.

Rajesh was an important person as far as the 'Shalu Airplane Plant' was concerned. She was quite aware of that He was its owner. When he had nearly lost his life in the accident, all the V. I. P's of the government had rushed to see that he was properly tended. Just because he and only he knew the design and plan of a new kind of airplane. The nation was only concerned about that. If only they knew that he was

Superb, isn't it? — the N. C. C. Stall

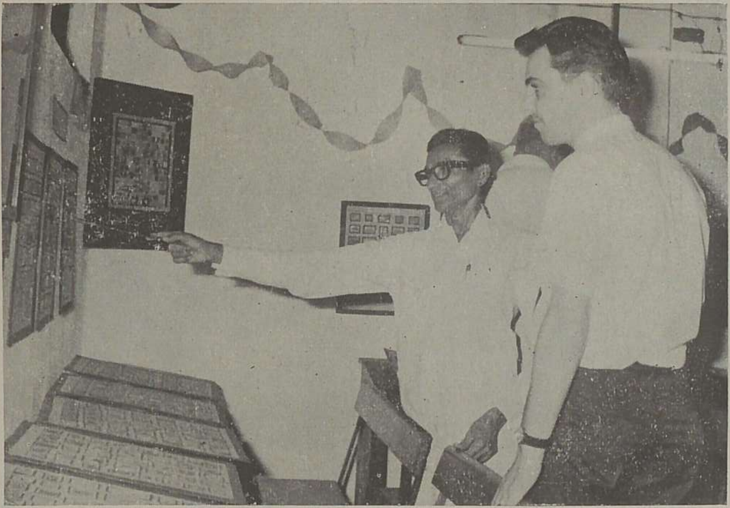

Stamps — From Mr. Koya

From Zoology : Interesting !

..... All roads Lead to M. C. C.

Mr. V. E. Easaw, Principal, Govt. College of Physical Education — Chief Guest of the Day

SPORTS

FOR

OLD STUDENTS

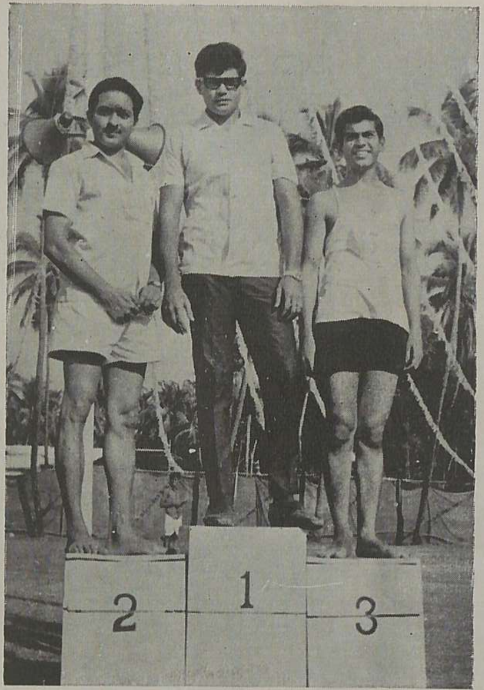

Shot Put Winners

Fancy Dress Winners

Distribution of Prizes

a lot more than that to her! She wouldn't care if he wasn't half as famous as that. For months she had found this heartbreaking silence intolerable. He scarcely spoke to her or rather he never spoke to her.

Two days ago, on that hateful evening of Sunil's party they had their first quarrel. Suchu believed that Rajesh would go to the party. In fact Sunil had waited for Raju to get out of bed to hold this party so that he too could attend it. But all of Suchu's beliefs were shattered when Raju flatly refused to go, but he said she could go. That made her angry. All that she had supressed suddenly seemed to come out.

"What do you mean by saying I could go ? Do you think I'll enjoy going without you ?"

"Why have you to be so sympathetic Suchu? What is there if you leave me here for a while, I am not a small child . . . and . . . . and moreover it is a long time since you had any enjoyment. To keep you tied up like this to a cripple. . . . . . ."

"There now, you are starting it up again. Whatever I say or do is only through sympathy. I am tired of hearing it. Haven't I told you that even if you lost both your legs it wouldn't make any difference to me if I have your love and affection ? I need you so much . . . . Raju . . . . more than anything in this world . . . . what if we forget all this and dress up ? It is nearly seven. Sunil asked us to be there by six thirty. I've laid out that new suit for. . . ." She stopped seing that her words only made him more impatient. Slowly his lips had twisted into that smile she hated and dreaded. "Suchu, I told you plainly that I am not going. When I say something, I mean it, I suppose you've lived long enough with me to understand that much." As though she hadn't understood him. But she had to admit that this new Raju was a total stranger to her. She started to say something but thought the better of it and went out of the room. She rang up Sunil and said they were not coming. Sunil was astonished. Instead of the truth Suchu had said that Raju had wanted to come but since he was not quite fit that day he couldn't. Turning from the phone she saw her husband standing at the door.

"Why did you tell that lie?" he demanded. "I don't want to go to anybody's party. be it Sunil's or Anil's. Why did you say that you too are not going. Haven't I told you to go?"

Hot words rose to her lips but she checked herself and tried to walk past him. But Rajesh seemed determined to start a row. He caught her by the shoulders and turned her face to his. She tried hard to keep back the tears.

He asked "Haven't I?" "Haven't you what?"

"Oh Suchu I told you to go to . . . ." She didn't allow him to complete, shook herself free and said calmly, "And I have told you I'm not going."

"Well, then, I'm not telling you but ordering you to go."

"Then, for the first time in my life I refuse to obey you. It is high time you stopped behaving like this to me. What have I done? Tell me Raju, what have I done? You won't even call me for anything. Do you know what I've gone through all these days? Why do you ignore me like this? After all this you say . ." Her voice shook and lips quivered, "You say that I don't care for you but have only sympathy. I would like you to remember this, even if you hate me I won't hate you." With that she turned and walked away. It was the first time she had even spoken to him like that. He stood staring after her and finally that peculiar smile rose to his lips. But her words seemed to ring in his ears. He began to feel that he was doing a great wrong to her.

That night both of them lay down to sleep without speaking to each other. After a few moments Raju broke the silence.

"Are you asleep?"

"No. Why?"

"I want to tell you some thing. I've been thinking it over for a number of days. I was just thinking.....wouldn't it be better if I ....if I gave you your freedom,..." Raju was going too far. She was reduced to speechlessness.

"God! what a thing to say!" She wanted to shout and ask him not to say anymore. But instead she had said "Go on! I'm listening."

"For God's sake. Please take it seriously, Suchu...–"he said sensing the mockery in her voice.

"Who said I'm not? I am really interested". He was pained to hear that. He had thought that Suchu would plead to him not to talk of separation. But instead....

"Well, you see...." he hesitated. "After all, it is not fair to you. To be kept tied to a cripple....you just can't take part in any enjoyment. I won't say that you have ever complained. You have been a patient wife. But I've begun to feel that I shouldn't be selfish. So I've decided that...."seeing that she neither moved nor spoke, he stopped. For a moment she thought Rajesh was out of his mind.

At last she said, "If you say another word more I'm going to scream. There's a limit to everything. Another word from you and I won't be responsible for my action."

That night long after he had fallen asleep she had lain awake and finally cried herself to sleep.

.......She woke up from her thoughts when she heard the horn of his car. The Chaukidar rushed to open the gate. Rajesh got out of the car. She checked herself from going out to help him. It would only make him angry. He walked past without even glancing at her. She felt suddenly tired and weak. But no.....today was the day she was going to stop this. She gathered up her courage and went to fetch his tea. When she entered the room he was lying on his favourite easy chair with his eyes closed. For a little while she stood admiring her hubby, then slowly she went and placed the tray on the table beside him. He made no attempt to open his eyes. Suddenly she bent down and kissed him lightly on both eyes. That little gesture seemed to do certain things to him. Though he wanted to open his eyes he felt suddenly shy. She too was a bit uncertain of how to begin and what to say. "But this is my chance" she said to herself.

She began "I am sorry for all that I have said Raju. If I have been rude I hope you'll forgive me. When I told you that night that I was interested in hearing you talk about separation I didn't mean it. It was just because I was angry that you could hurt me so. You haven't understood me even as much as I have understood you. Do you think it was a pleasant thing to hear you speak about separation. I couldn't bear to be torn away from you.....unless...... unless of course you don't need me. If that is the case I will surely consent, because, my happiness lies in yours. If you cant bear to see me around, I'll go away. But please, you mustn't, even for a moment, think that I don't love you. Since that accident you have drifted away from me, but I hoped that you would come back to your Suchu..... But you never did. What have I done that you should hate me so much? All these days you have been so formal and wooden." She couldn't continue because he had got up and caught her roughly to him. He turned her tearstained face to his and asked in a whisper.

"Now am I wooden ?

She wanted to shout," No, no, ..." but no words would come because she was so happy! She felt as though she had won the whole world. She had won her Raju back. He was his dear old self again.

A Scene from "കല്പത്തിനൊപ്പം" Malayalam farce by Women Students

Group Photo of the cast of "കാലപ്പാമ്പുകൾ" put on boards by present students during Diamond Jubilee Celebration. Messers K. Gopalakrishna Menon, R. Ramachandran and A. Padmanabha Kurup who produced and directed the play are also in the picture.

Dr. S. P. Adinarayanan awards the first prize for Inter Collegiate Elocution contest (Malayalam) to Sri K. P. Mohan, Final Year M. A. student, Guruvayurappan College

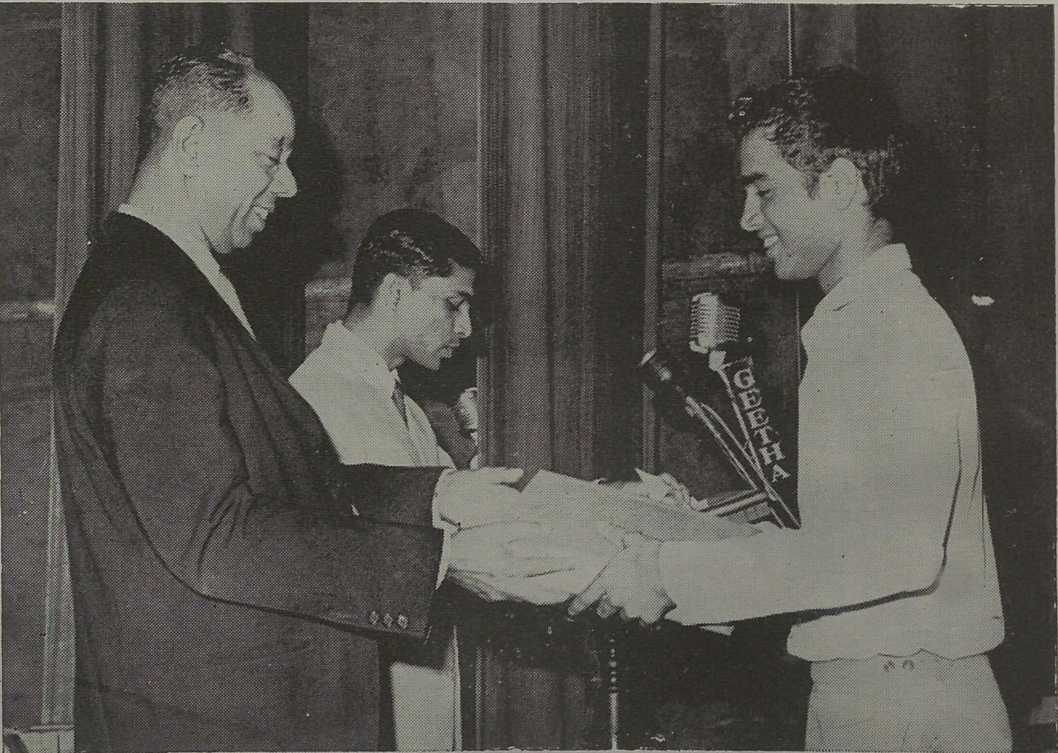

Sri Premachandran of III B. Sc. Chemistry receiving Proficiency Prize from Dr. S. P. Adinarayanan

FASHION AND SOCIETY

P. K. MURALICHANDRAN, II P. D. C.

Fashion and society are so inseparable that they together created "fashionable society". But society is so versatile that it changes it fashions very fast. A couple of decades ago, a student took pride in going to school wearing a loin cloth and sporting a small tuft of hair neatly tied to one side. Then came the era which found him wearing a shirt, his hair cut completely as if a lawn mower had worked overtime on his head. The weaker sex also kept pace with the times. The long-skirted, long-haired shy school girl of the past changed herself to a "semi-forward" girl with pleated hair and wearing a half skirt.

As the fashions kept changing, the half-skirt gave place to the mini skirt. Hair styles of course underwent painful changes from the pigtail to the pony tail, Foolcap model to cup and saucer, and even summer crop at times — a few examples of eccentricity in present-day hair styles. Then a vanity bag which may contain nothing at all, but which still has to be held precious and carried conspicuously in hand to go with the fashion of the day.

As for boys, alas! is all I can say. A thorough change has taken place in the hair-cut, dress and styles. If a boy allowed his hair to stay peacefully on his head earlier, to-day with the aid of greasy vaseline he does some "hair raising" trick and wears a hood like a cobra. A pair of dark goggles decorates his face. As for dress, no more of the old type loose shirts and trousers for him. All tip-top and tight - more like an advertisement for "sanforized" textiles; the difficulty in holding the trousers at the most inconvenient place of the body when in motion, leaves him on full-time struggles with both hands as he walks. As the hands are not free only a single note book thrust in the trouser pocket is all that he requires at school! But thanks to fashion, this has helped in another way. There is no squatting satyagraha and Dharna at schools and colleges, not that the boys don't like them-but because, with such trousers on, they are unable to sit down.

But be it as it may, I am for any fashion that would promote the use of fewer articles taking into account the present-day costs.

THE MENACE OF COMMUNALISM

S. ANAND, III B. Sc.

Communalism! The word has assumed much importance of late, and politicians, statesmen, intellectuals, writers and the lay public have all in one voice condemned it.

The word 'communalism' is used in the present context mainly in reference to the feeling of bitterness and hatred between different religions or communities. Recently many cities in our country have been the scenes of violent communal clashes and a number of people have had to perish consequently. It is these sufferings that have led our leaders to have fresh thoughts on the question of communalism. Every progressive and liberal person has agreed on one thing: Communalism should be suppressed with an iron hand. But there ends the agreement. But what actually are the causes of the ugly inter-communal rivalries that have tarnished the secular image of our country? How can we solve the problem? These are questions to which answers vary from person to person.

It is difficult to point out anything specifically as the cause of communalism. One thing is certain–the problem is not of recent origin. It has a long history dating back to several centuries.

Ever since the Muslims first invaded India, their relationship with the natives of the land had not been very friendly. Some Mughal emperors positively antagonized Hindus, causing resentment among them. The fading away of the Mughals and the emergence of the British as our rulers did not remove this Hindu-Muslim bitterness, which the British later cleverly exploited to further their political interests.

No wonder, many today attribute the communal problem to the wicked deeds of the British imperialists. According to this school of thought, the British, in order to disrupt the unity of the country, deliberately created misunderstanding between the Hindus and the Muslims by exaggerating the alleged anti-Hindu acts of Muslim rulers and vice-versa.

Another reason given is the so-called Hindu hegemony in various spheres of national life. According to the subscribers to this view, the majority community has tended to dominate every activity, thus relegating the minorities to a lower level as second-class groups. The answer lies, it is argued, in giving more representation to the minorities in various fields, and giving them special rights But this allegation is very unfair and it is unfortunate that even some of our national leaders conform to this view that Hindus alone are to blame for communalism. These leaders have even gone to the extent of placating some minority communities for political reasons, under the garb of secularism.

The baselessness of this charge is obvious from the fact that Muslims and other non-Hindus have decorated distinguished posts in our country. The late Dr. Zakir Hussain and Chief Justice Hidayatullah are shining examples. So it is meaningless to say that Muslims have been neglected. As Mr. M. C. Chagla, an illustrious

Women Students staged " ഒപ്പത്തിനൊപ്പം " as part of Diamond Jubilee Entertainments

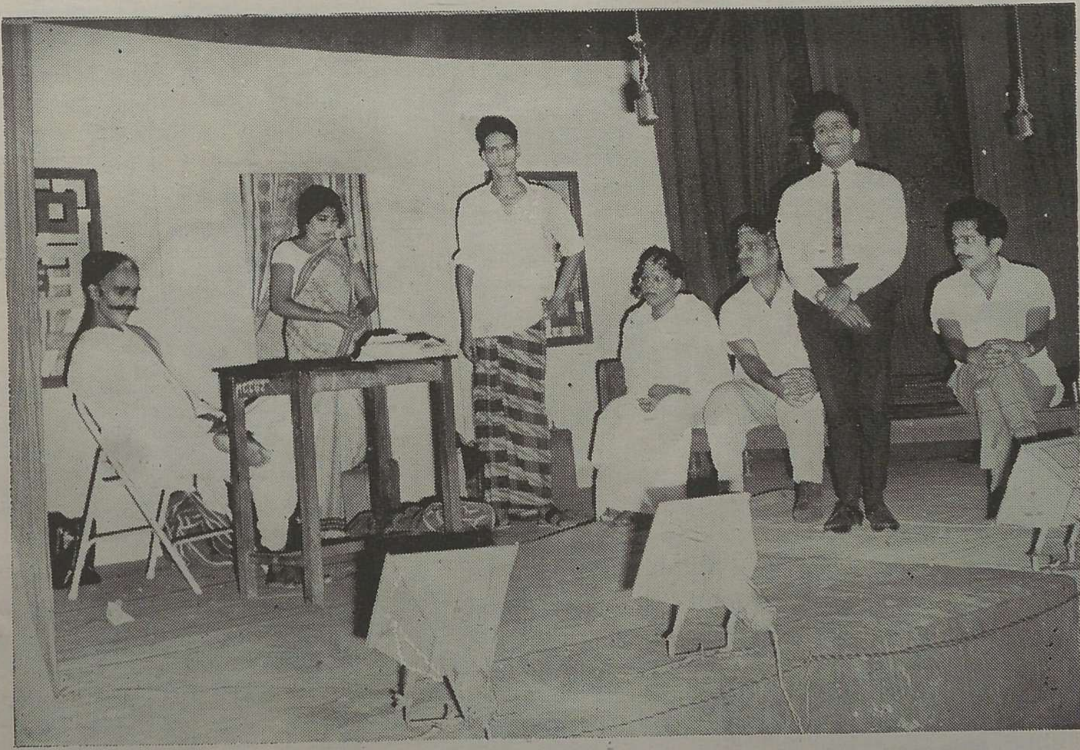

Members of the staff present a Malayalam farce " മറുമരുന്നു " during the Diamond Jubilee Celebrations

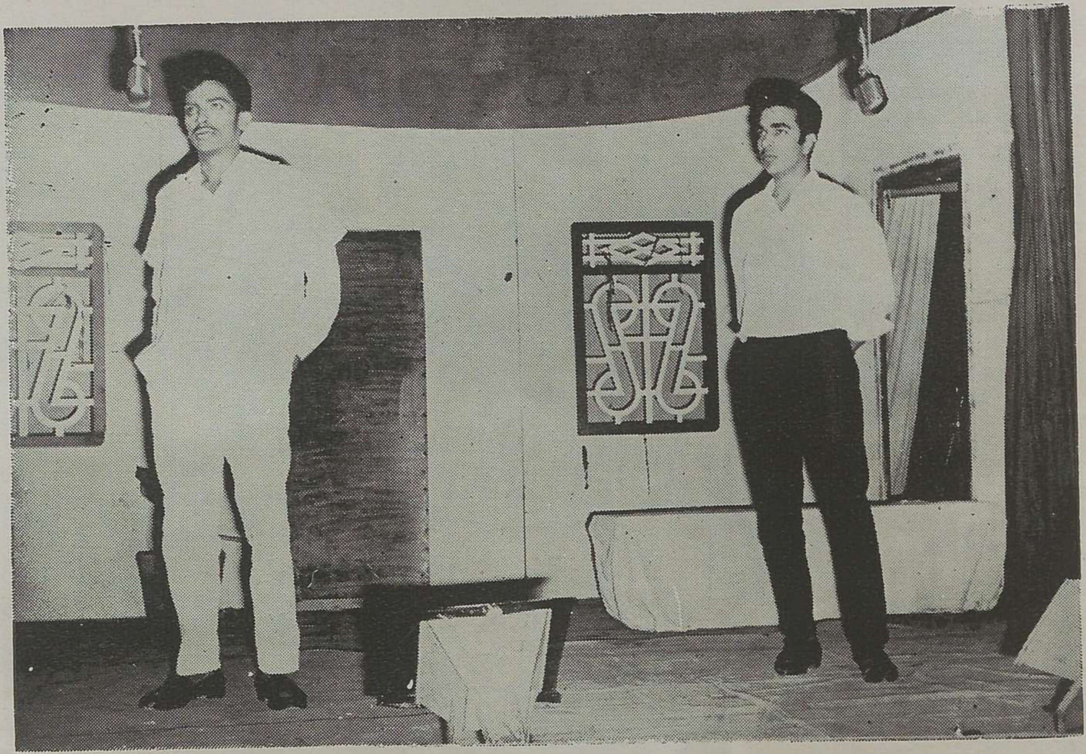

Mr. Ahmed Koya (A. I. R.) and Mr. P. Amarnath B. Sc. (Eng.) in a tense scene from "നിറമുള്ള നിഴലുകൾ" a Malayalam drama staged by old students during Diamond Jubilee Celebrations

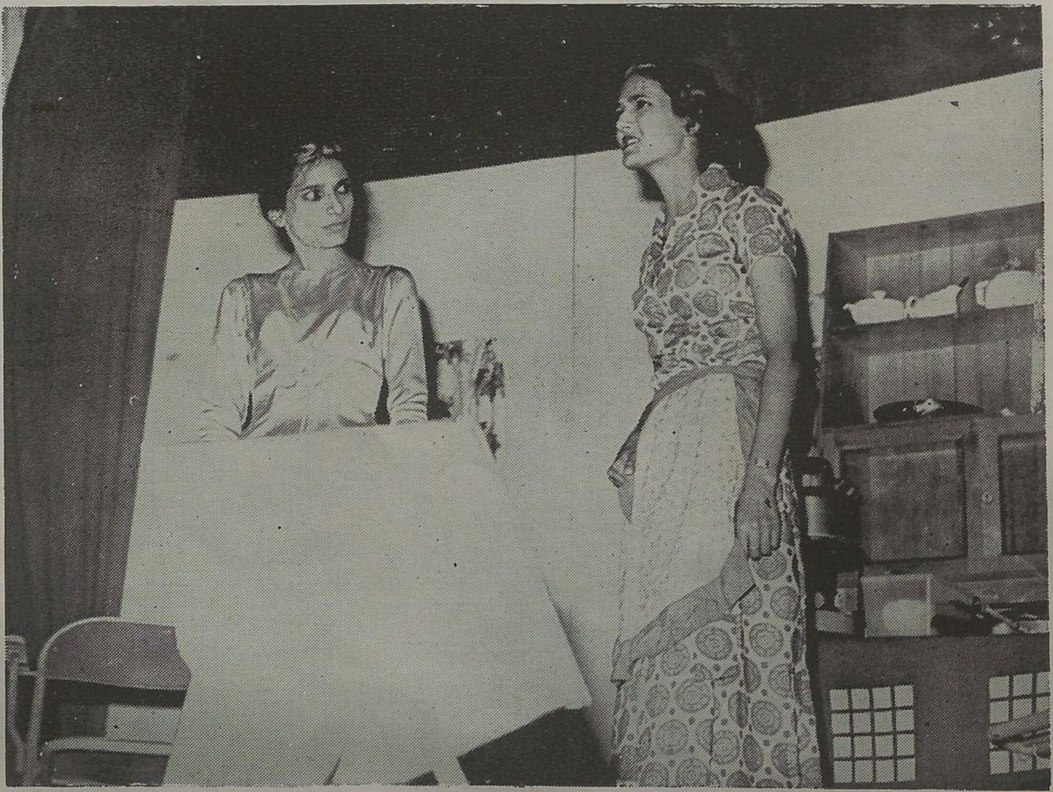

Miss Alan Dastur and Miss Malini Prabhu in "A Hasband for Breakfast" an English play during Diamond Jubilee Celebrations

Muslim, has rightly said, it is high time the members of his religion considered themselves as Indians first and not as minorities deserving privileges.

Our government talks loudly about secularism but in practice it is following a policy of appeasing minority communities. Our Civil Code is not uniform. The Government took undue interest in reforming the Hindu Code but has carefully avoided disturbing the status - quo with respect to Islam. This has naturally created concern among some Hindus who see a threat to their religion. The fanatics in the majority community fish in these troubled waters.

So, if there is to be real communal harmony the Government should bring forward a uniform civil code binding equally on all faiths. Muslims and other minority communities should join the mainstream of national life and stop being "minorities wanting protection". Hindus in reciprocity should accept others as brothers, and copartners in the task of nation-building. This will help create a healthy climate. All communal propaganda must be out-lawed, and offenders stringently punished. Political activities must be freed of religious overtones. If these measures are carried out sincerely it will go a long way in minimizing, if not eliminating completely, the chances of a communal flare-up. Let us look forward to the day of a really secular and progressive India.

Life in 2000 A. D. as I foresee it

S. SRIDHAR, II B. Sc.

Thirty years from now I will be a man of fifty years of age on the verge of retirement, on the verge of having little grandchildren calling me in their inimitable shrieks "Grand-pa." What will the world then be ? Imagination shudders.

The population of the earth will have risen to a new high on the brink of explosion. Every inch perhaps will be occupied by inhabitants. Wait, no why, there is the moon. Ah, yes, science and technology will have improved to that extent that the moon will be made habitable. I suppose Americans will colonise the moon and we Afro-Asians (Malayalis! wait for the opportunity and leap at it) will move on to America.

Science will have made our wives comfortable. No more housework. Press the button and the robots shall come. For every type of work there will be gadgets and computers. No more clerks will be necessary. Everything will be done by machines. All one has to do is to press the button and then - swish-swash! Why sir, life will be jolly then, just eat, play and live merrily as in the good old days of Adam and Eve. Play ? How ? You press the button of your machine and your opponent likewise will be up with his device and you witness the interesting spectacle of your robot fighting the battle for you. I feel happy in my thoughts because that would mean that even a fifty year old man with a rheumatic walk has an equal chance of winning laurels in sports as a sprightly, lively twenty-year old. (Hm, I am lost in the thoughts of framing strategies to rout my more virile children.)

Eat - what ? A tablet ? yes. For by then all vitamins and energy-imparting carbohydrates and everything else will be inside a small pill. You swallow and you are no more hungry. No need of restaurants or inns. Oh thank God. My wife will then never be a bother to me and she will not nag me thereafter to take her to hotels or cafes where she can squander my hard-earned paise.

But be watchful. Wives with no work to do will get that opportunity to start nagging and annoying poor husbands. I tremble with fear. Oh God, won't I get peace even in my last days ? Shakespeare once said, "Frailty, thy name is woman." I shall say, "Frailty, thy name is man." But oh, I am sorry. Men, be cheerful for I see visions of hope. Women will be having new models of telephones in their homes with which they will be in a position to communicate with every other woman in the world. So their gossip - hours at a stretch, I hope will surely save us. I am lively again.

But what about the weapons, the bombs that the Americans and the Russians will possess, carbon tetramethyle bombs, hydrogen sulphuryl chloride bombs. . . . . They can easily destroy each other and the rest of the world. My eyes droop. Will I live to the grand old age of fifty ? Yes. The Big Powers will be afraid of each other. They will not use their cudgels.

But what of diseases ? Rest, ye men, in peace, for of that you need have no fear. Medicine, I foresee will have developed to that extent when any disease in man will be

II M. Sc. ZOOLOGY 1969 - '70

III B. A. CLASS 1969 – '70

MEMBERS OF THE STAFF

STAFF MEMBERS AND STUDENTS WHO PARTICIPATED IN JUBILEE ENTERTAINMENTS

easily cured. The pill - swallow a pill and it will kill (the germs, of course), but that is not all – I have a prevision of a 'medical workshop' on the same lines as an engineering workshop that we see now. If one happens to be blind or deaf or if one has a weak heart which needs replacement, or if a man wants a Y-chromosome or an X-chromosome, or if any of his organs is in need of any reparations, well, there is the workshop to cater to his needs. But I again shudder. No work - which would mean our legs will have to rest idle. Rheumatic pains will develop or perhaps some new 2000 A. D. disease. What are we to do? Will there be a panacea for this also?

Hm, any way, after my period of thinking and rethinking and racking my brains, I am yet unable to decide as to how life in 2000 A. D. will be. So God help us. But man, take it easy. Relax and live in the present. Let 2000 take care of itself and any future.

TRIBUTE TO A CANINE FRIEND

DAVID JOSEPH, I B. Sc.

One fine April morning, I woke up to find a zig-zag watery trail leading from the foot of my bed to the nearest bathroom and there I had the first glimpse of our quadruped Alsatian friend.

At the time of my recital he was just a handful of fluff, with two beady eyes staring out of a stub snout and a queerly short wagging tail. The rest of the day, I kept trailing him, trying to get a feel of his fluff and to my extreme surprise, he kept obliging me. In his small grey matter, he had come to accept us, but an extra sense made him love Mummy more than all of us. He followed her everywhere she went and kept manoeuvring away from us as we tried to pick him up.

The first year of his life was really troublesome for Mom. It used to be his exquisite pleasure to urinate and lay faecal matter in remote parts of the house and make us guess the place. Everytime we came back from an outing, a pair of beady eyes and a vigorous tail welcomed us. And then it was my job to search for the "drop" points all over the house.

On his "naming" day I made a furore of it, for I wanted to give an Indian name for him. But Mom prevailed - and he was named Caesar. And mighty was he, also ferocious.

Caesar's training period was fairly short, for he was extremely intelligent. Dad trained him to bring the newspaper upstairs, which he did obligingly, provided he was rewarded with some eatables. Mom trained him to "sit down" before his meals. It was a surprising sight for outsiders to see him sit, saliva dripping from his mouth, before his meal. I trained him on police-dog methods, such as retrieving hidden things etc. Soon, he was a jack-of-all-trades.

Caesar has some kudos to his credit too. One day he caught hold of the local maid-servant's bag, which she used to carry home everyday, and began growling. Finally Mom rescued her and severely rebuked Caesar. Later that night, Mom found two of her saris missing; then she realised her folly. Caesar also had an uncanny sense of using his "Radar receptor" ears for picking off the intruders from friendly ones. At times, when you took him to be asleep, you would see him rocketing to the gate and sure enough there was an "intruder". At the same time, if it were one of us or one of the permanent servants, he would not even stir from his sleep.

In his attitude to each one of us he differed quite clearly. Mom was his idol. He used to love her so much that he showed jealousy when my small brother was petted or fondled by her. He used to be Mom's personal bodyguard and also alarm-clock; for every morning punctually at 6 o'clock, he used to wake her up with a "Kiss" (using his wet nose). Dad, he used to treat with gentlemanly respect and fear. But he still used to rush towards the car, when Dad came from office, to take charge of the papers and files. It was really a sight to see him come back triumphant with the papers

II B. Sc. CHEMISTRY

III B. Sc. PHYSICS

in his mouth and his head held aloft to show us the magnificent job he was doing. He treated us as his elder brothers and tolerated our pranks. We in turn, treated him likewise. All of us, in our behaviour towards him, treated him more like a man we knew and liked than as a quadruped.

A few months ago if I had finished this narrative, I would have ended it with a happy note. But now, with a grief-stricken heart I write of his sudden demise. I had better draw a veil over the causes of his death whatever they be. We have lost a "true and sincere" canine friend.

COLLEGE STUDENTS' UNION

1969-'70

Elections to the several associations went humdrum without the fuss of noisy canvassing. This year the offices of Chairman, Secretary and Joint Secretary were filled by 'direct election', all students of the college voting. Mr. Veerankutty M. and Mr. Sudheernath P., both of III B. A., were elected with a thumping majority as Chairman and Secretary respectively. Miss Marykutty C. V. of III B. Sc. got elected as Joint Secretary.

The secretaries of the affiliated associations were the following :

English	—	Premachandran K.	III B. Sc.
Malayalam	—	Appukutty C.	III B. A.
Hindi	—	Unnikrishnan C.	III B. A.
Mathematics	—	Nandakumar K. P.	III B. Sc.
Physics	—	Narayanadas D.	III B. Sc.
Chemistry	—	Radhakrishnan A.	III B. Sc.
Natural History	—	Mohandas T.	III B. Sc.
History	—	Jayaprasad P.	III B. A.
Economics	—	Jayasree C. P.	III B. A.
Fine Arts	—	Abdul Latheef K. M.	III B. Sc.

The activities of the College Students' Union for the year were inaugurated by Hon'ble Minister for Education, Sri C. H. Mohamed Koya on 26-9-1969. Hon'ble Minister for Agriculture, Sri M.N.Govindan Nair also spoke on the occasion. The associations were addressed by the following speakers :

15-12-1969	English	—	Prof. C. Bhaskara Menon, M. A.
10-12-1969	Hindi	--	Sri. Rajagopal, M. A.
7-10-1969	Mathematics	—	Prof. G. Sreenivasan, M. A.
3-10-1969	Physics	—	Prof. N. G. Vaidyanathan, M. A.
24-9-1969	History	—	Dr. Sreekumaran Nair, M. A., Ph. D.
10-10-1969	Economics	—	Prof. K. C. Peter, M. A.
12-11-1969	Fine Arts	—	Mayor Sri Kalpully Madhava Menon & Sri. K. A. Kodungalloor.

The College Quiz team consisting of Messrs Anand S., Appukutty C., Sridhar S., Kumaran Moosad M., Sunder Raj M. S., Kumari Hema and Kumari Malini Prabhu participated in the quiz programs of the Calicut A. I. R. Station, and in the quiz program organised by the U. S. I. S., Trivandrum. They won laurels for the College.

III B. Sc. ZOOLOGY

I B. A. ECONOMICS AND HISTORY

II B. A. ECONOMICS AND HISTORY

Students also participated in the Essay Competitions sponsored by the Gandhi Centenary Celebrations Committee of the State, and the Calicut Chamber of Commerce. In the Dr. M.V. Kessava Rao Memorial Inter-Collegiate Elocution Competition held on 20-3-1970, our college team consisting of Messers Basant R. and Sunder Raj M. S., won the much coveted Rolling Trophy. Chairman Sri Veerankutty M. participated in the discussion broadcast for University students sponsored by the Calicut All India Radio Station. Four of our students took part in the Inter-Collegiate Seminar on 23-11-1969, sponsored by the local Chinmaya Mission on 'the Gap.' A two-day seminar at the Calicut Y. M. C. A. on 30-11-1969 and 1-12-1969, sponsored by the U. S. I. S., was attended by another team, and the theme was 'Modern American Life.'

In the Gandhi Centenary Celebrations organised by the Calicut Corporation during October 1969 the college offered a tableau – the Mahatma and Khan Abdul Gaffar Khan-which was highly appreciated by the public. The rally was a success, students and teachers participating.

Another event was the Diamond Jubilee celebration (1909-1969) of our college, during the week 19-1-1970 to 25-1-1970, which witnessed a panorama of festive functions, like 'Dances of India' by Kerala Kalamandalam, "Thula Baram" drama by K. P. A. C., sports and entertainments for past students of the college, dramas by staff and students separately, and a memorable Science Exhibition to crown all successes of the celebration.

Mr. W. Kellenburger, Principal, C. S. I. Technical Institute, Nettur inaugurated the colourful pageant of Science Exibition, which was open to the public for seven days. There were also stalls for Philately, Numismatics, Service-training in the N. C. C., Skill-games, refreshments etc. Weeks in advance the departments of Physics, Chemi. stry and Zoology began working day and night in competitive spirit for the exhibition. Besides being instructive, the exhibition taught us how teachers and the taught could participate in a noble endeavour of common duty, shedding the conventional mask of status and self-sufficiency. The Jubilee Celebration was an occasion of true learning in co-operation and understanding among students and between students and teachers. May we hope the same genial spirit pervades the institution in the years ahead.

Dr. S. P. Adinarayanan, Vice-Chancellor, Annamalai University presided over the public meeting on 23-1-1970, and at the public meeting on 24-1-1970 Justice Mr. V. R. Krishna Iyer was the president. A thanksgiving service on 25 - 1 - 1970 marked the close of the Diamond Jubilee celebrations. The grand success was all due to the unstinted co-operation and understanding between students present as well as past, and teachers, and also between the college community and the general public. The Students' Union of the year 1969-'70 can definitely be proud of its work.

M. VEERANKUTTY
Student Chairman

P. SUDHEERNATH
Secretary

NATIONAL CADET CORPS

ARMY WING :— Report for the year 1969-70

Strength:– The sub-unit had an enrolled strength of 2 Officers and 305 Cadets.

Change of command:– When the Officer Commanding, 27 Kerala Bn N. C. C. Lt/Col. V. K. Menon was posted out to Madras during September 1969, Lt/Col. E. M. K. Nair, Officer Commanding, 28 Kerala Bn N. C. C. assumed officiating Command of the Unit. The sub-unit places on record its great appreciation and sense of indebtedness to Lt. Col. V. K. Menon for the interest he took in it.

Certificate Examinations and Training:- Certificates 'B' & 'C' examinations were held in February 1970. Of the 42 Cadets who took the 'B' Certificate examination 37 passed, and from the six presented for the 'C' Certificate cxamination five came out successful. In spite of the dearth of PI staff, training was fairly good and the sub-unit always participated in the central parades at the Mananchira Maidan. Thanks are due to the PI staff.

Annual Training Camps:– During May 1969 one officer and 19 cadets attended the camp held at Rajah's High School, Nileshwar. During Christmas holidays one Officer and 37 cadets attended the camp held at Government College, Chittur – Palghat. Another contingent of one Officer and 18 cadets attended the camp held at Government Manavedan High School, Nilambur in April 1970. In all these camps our cadets acquitted themselves well.

Special Camps:– Under Officer Ramesh Kamath J. attended the I. N. S. Nau Sainik-VI Camp at Cochin during May 1969. About the same time a contingent of 11 cadets was attached to a Regular Army Unit in Trivandrum for 3 weeks. They were Senior Under Officer Raghunath P. Under Officers Ganapathy A. and Premkumar P. K., CSM Ravi A. K., Sergeants Surendranath K. and Shyam Sunder Bhaskar, Corporals Radhakrishnan P., Dheerendraraj R , Jeffery Henry, Abdul Rasheed K. and Haridasan V. Under Officer Ramachandran K. attended the Advanced Leadership Camp at Darjeeling in May 1969. Three of our cadets attended the Republic Day Contingent Selection Camp held in Cannanore during Onam holidays. Under Officer Deepak Nanoo was selected and he participated in the Republic Day Parade – 1970 in New Delhi.

Shooting Contest:– In the All Kerala Inter-Group Shooting Competition held at Melmuri Range, Malapuram a team of 1 Under Officer and 5 cadets all from this sub-unit represented the Calicut NCC Group and won the first place which they very narrowly missed last year.

General :– The sub-unit joined the Naval Wing sub-unit of the College to present a Guard of Honour to Shri V. Viswanathan, Chancellor of the Calicut University, on the occasion of the first Convocation of the University. One of our ex-cadets, Mr. Sunil David is just through his Pre-Commission training at Officers' Training School, Madras. Hearty cheers to him !

N. C. C. ARMY WING

N. C. C. NAVAL WING

Naval Wing : Report for the year 1969-'70

Strength : The enrolled strength during the year was one officer and fifty cadets.

Certificate Examination : We have had a very admirable record in the Certificate examinations. Seven cadets were presented for the 'C' Certificate Examination and all passed, four of them with 'B' grading. Nine cadets appeared for the 'B' Certificate Examination and all passed, six with 'B' grading. A result of 100% is a record in our history, though we have consistently had above 90% all these years.

Promotions : Petty Officer Cadet R. Basant was promoted to the rank of Captain Cadet wilh effect from 15-6-1969.

Leading Cadet Shreekumar P. M. and Naval Cadet I Class Dilip Sudhakar. D were promoted to the rank of Petty Officer Cadet and Leading Cadet with effect from 1-3-1968 and 1-11-1968 respectively.

Leading Cadets Asok L. T. Abraham and Dilip Sudhakar. D were promoted to the rank of Petty Officer Cadet with effect from 1-2-1969.

Naval Cadets I class Anandaram M. P., Divakaran K. P. and Hariprabha P. D. were promoted to the rank of Leading Cadet with effect from 15-12-1968.

Camps : Naval Cadets I Class Anandaram M. P. and Hariprabha P. D. attended the Advanced Leadership Course at Vizakhapatanam

Naval Cadets I Class Mohandas P., Divakaran K. P., Prakasan Parambath, Radhakrishnan M. P. and Vijithraveeran P. E. attended the I N S Nau Sainik VI '69 Camp at Cochin. Of these Naval Cadets I Class Mohandas P., Divakaran K. P. and Prakasan Parambath represented Kerala Directorate in the Inter Directorate Regatta Competition.

Officer-in-charge of the Sub-Unit Sub/Lt. W. H. Mackaden and Leading Cadet Asok L. T. Abraham were attached to INS Venduruthy.

Leading Cadets Shreekumar P. M. and Jayaprakash P. K. attended the All India Sea Training Summer Cruise Camp on board INS Vikrant.

Petty Officer Cadet Shreekumar P. M., Leading Cadets Asok L. T. Abraham and Remeshan C. P. attended the All Kerala Onam Camp held at Cannanore.

Petty Officer Cadet Shreekumar P. M. attended the Republic Day Preparatory Camp at Trivandrum and later led the NCC Naval Contigent of Kerala Directorate in the Republic Day Parade at Delhi.

Fifteen cadets led by Captain Cadet R. Basant attended the Annual Training Camp at Ernakulam. Two of our cadets, Leading Cadet Jayaprakash P. K. and Naval Cadet I Class Mohammed were adjudged the best Leading Cadet and Naval Cadet I Class of the camp respectively.

Ceremonial Parades : The Sub-Unit presented an armed Platoon at the Independence Day Ceremonial Parade at Mananchira Maidan on 15th August 1969. The cadets put up a fairly good show.

We had the privilege of representing the NCC of the Calicut University, when we presented a Guard of Honour to His Excellency V. Viswnathan, Governor of

Kerala. With our Army Sub-Unit we put up a really spectacular show.

Firing Team : For the first time in the history of the Sub Unit and the Unit a firing team was prepared this year. They took part in the Inter - Sub-unit shooting Competition at the Melmuri Range and came out 2nd only to our own Army Sub Unit.

Other Activities : This year witnessed many changes in the functioning of the Sub-Unit.

The Sub-Unit was divided into three watches — Red, Blue and Yellow. There was also an Administrative Section.

Three picnics were arranged this year one each by the watches. The first one was a walking trip to Ollur, a place five miles away from the city. Second was to Kakkayam and lastly a picnic-cum-training trip to Mavoor.

Another important activity of this year was the publication of the printed newsletter of the Sub-Unit 'The Beacon.' If proved to be an effective method to strengthen the relationship between the parents and the Sub-Unit.

The Sub-Unit arranged a debate on the subjcct "One Country One State is the Ideal Set up of Our Nation." Cadets and some students from either sex of the college took part.

At a solemn function held on 17th February 1970, the cadets of the Sub-Unit took the pledge. Pledge was administered by Lt/Col. E. M. K. Nair, Officer Commanding, 28 (K) BN. NCC.

This year Rank Holders' Conferences were held at various Rank Holders' houses in order to strengthen the bonds of friendship and personal relationship. One was held at Officer's also.

This year will find a very important place in the history of the Sub-Unit since it was during this year that the ex-cadets of the Sub-Unit formed a platform for them to meet. 'The Ship'— our ex-cadets, association was formally inaugurated hy the Captain Cadet R. Basant on 18th October 1969. 'The Ship' arranged two interesting programmes The first was a Quiz Competition and the other 'Know Your City' Cycle Rally.

During the Diamond Jubilee of the college, volunteers from the NCC did their best. A stall was occupied by the two wings of the NCC.

On 6th March 1970 the Sub-Unit conducted its Social Evening. Cadets with their parents, NCC officers, some of the teaching staff, Ex-cadets and guests were present. Lt/Cdr. P. K. R. Nair, I. N. R., Port Officer, Kozhikode was the chief guest.

The Combined Valedictory Function of the Army and Naval Sub-Units was held on 7th March 1970.

Officer and Rank Holders of the Sub-Unit gave a warm send off to Lt. K. Damodaran I. N., Commanding Officer of our Unit—No 4 (K) Naval Unit NCC, Kozhikode, on being posted as the Executive Officer on board INS Konkan.

General : We are very grateful for the sincere co-operation of the Commanding Officer and Executive Officer of our unit. The high standard of training would not have been possible without the enthusiasm of the permanent instructional staff attached to this College. We use this opportunity to thank the Chief-Officer of 'The Ship', Ex-Leading Cadet K. Mohan B. A., and all other Ex-Cadets for their whole hearted co-operation in the activities of the Sub-Unit.

R. Basant
Captain Cadet

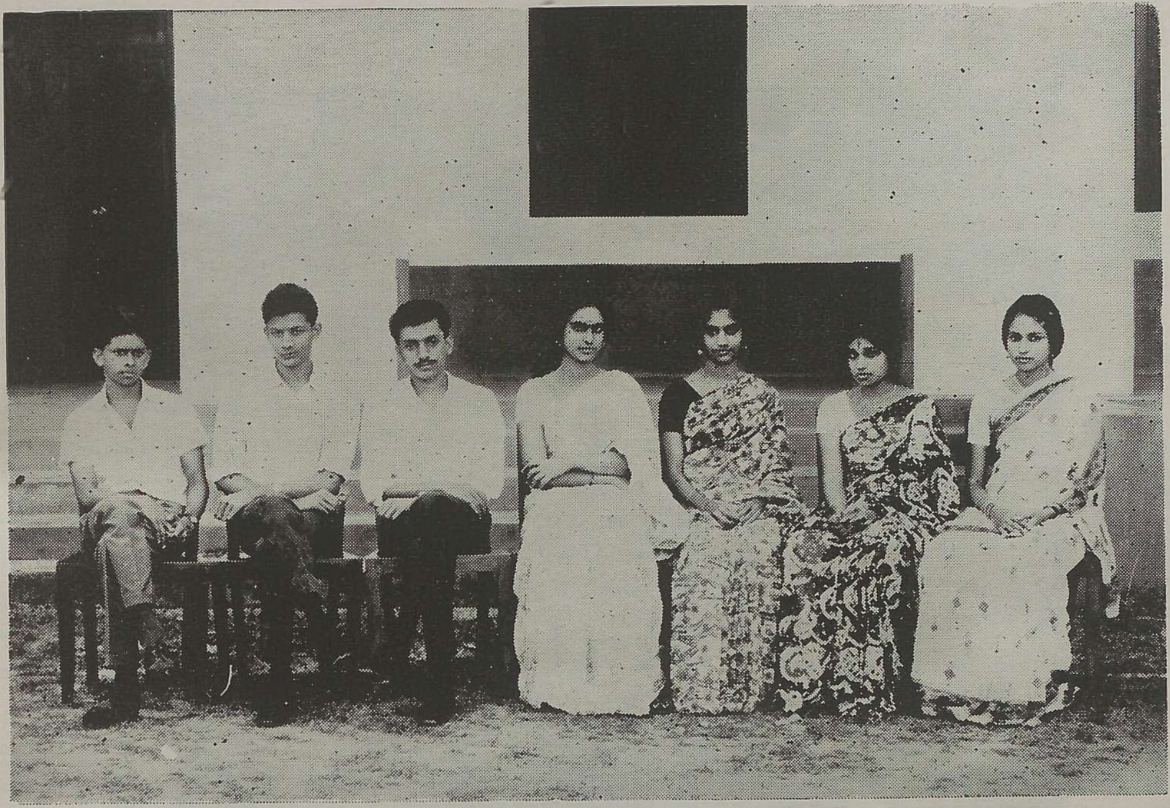

I M. Sc. ZOOLOGY

II B. Sc. ZOOLOGY

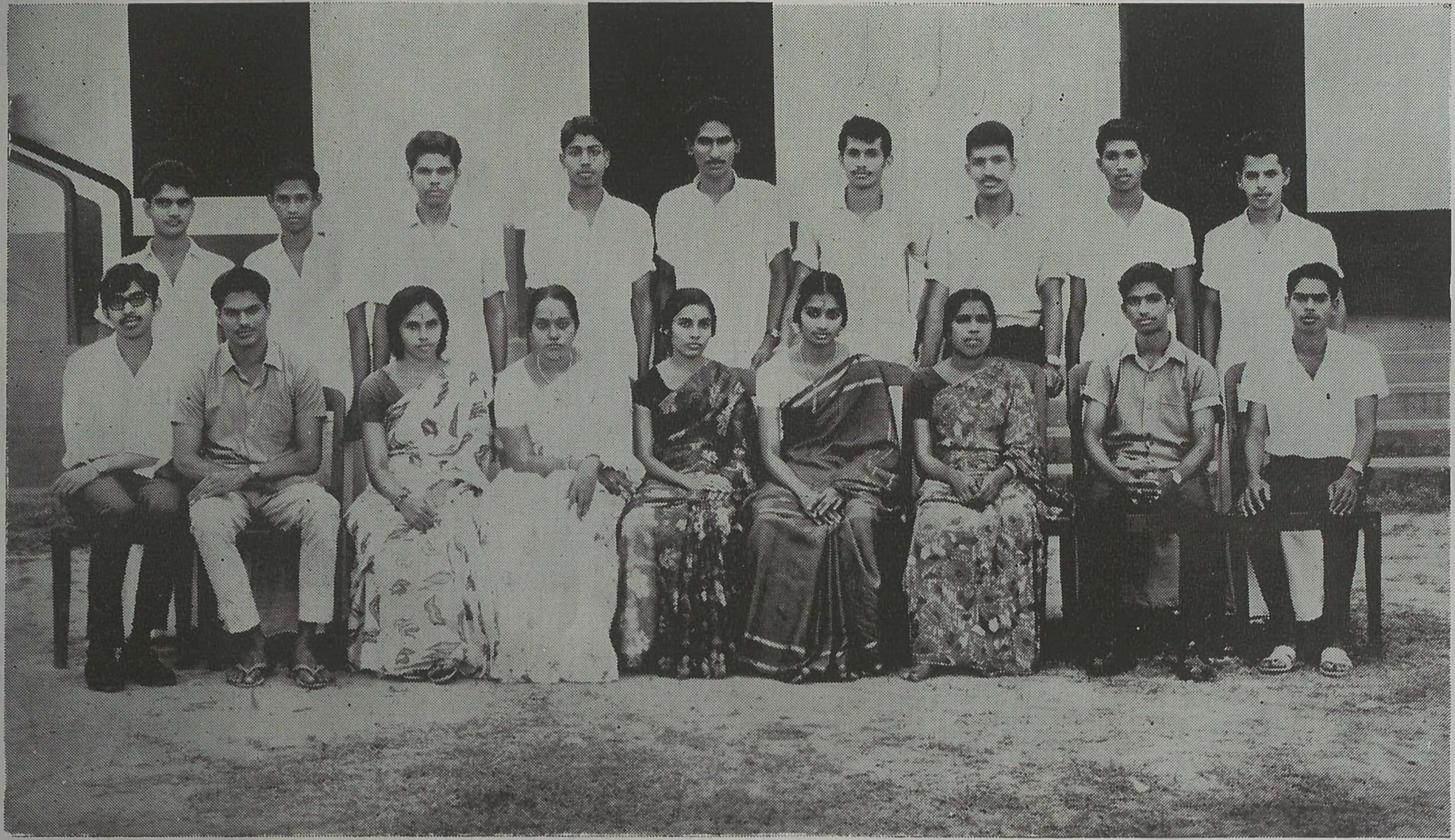

III B. Sc. MATHEMATICS

മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് വജ്രജൂബിലി

കോഴിക്കോടിൻെറ അഭിമാനം

(മനോരമ സ്റ്റാഫ് പ്രതിനിധി)

1848-ൽ, ബാസൽ ജർമ്മൻ മിഷൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കല്ലായിയിൽ ആരംഭിച്ച പ്രൈമറിസ്കൂൾ, കോഴിക്കോടിൻെറ മാത്രമല്ല, മലബാറിൻെറയാകെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ഉജ്ജ്വലപ്രഭ പരത്തുന്ന നിരവധി തീപ്പന്തങ്ങൾ കൊളുത്തിയെടുക്കാൻ സഹായിച്ച കൈത്തിരിയായിരുന്നു. 1859-ൽ കല്ലായിനിന്നു് ആ കൊച്ചുവിദ്യാലയം മാനാഞ്ചിറ മൈതാനത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിലേയ്ക്കു മാററി. ഇപ്പോഴും അവിടെ നല്ല നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ബി. ഇ. എം. ഗേൾസ് ഹൈസ്കൂൾ അങ്ങനെയുണ്ടായതാണു്. 1872-ൽ അതൊരു മിഡിൽസ്കൂളും 1878-ൽ ഹൈസ്കൂളുമായി ഉയർന്നു. ഇരുപതാം നൂററാണ്ടു പിറന്നതോടെ, ബി. ഇ. എം. ഗേൾസ് ഹൈസ്കൂളിനെ സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ വിട്ടു്, വയനാട്ടു് റോഡിനും കണ്ണൂർ റോഡിനും ഇടയ്ക്കുള്ള വിശാലമായ സ്ഥലത്തു് പുതിയൊരു കെട്ടിടത്തിലേയ്ക്കു് പഴയ വിദ്യാലയത്തിൻെറ ആസ്ഥാനം മാററി. 1907-ൽ ഒരു രണ്ടാം ഗ്രേഡ് കോളേജ് എന്ന നിലയിലുള്ള അംഗീകരണത്തിനായി മാനേജ്മെൻറ് മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയോടപേക്ഷിച്ചു. 1909 മാർച്ച് 17-ാംതീയതി രണ്ടു പെൺകുട്ടികളടക്കം പതിനഞ്ചു വിദ്യാർത്ഥികളോടെ ആദ്യത്തെ കോളേജ്ക്ലാസ്സ് പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. അതാണു് ഇന്നത്തെ മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്—സേവനത്തിൻെറ അറുപതുവർഷം പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞ കോഴിക്കോട്ടു് നഗരത്തിൻെറ അഭിമാനസ്തംഭമായ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനം.

ബാസൽ ജർമ്മൻ മിഷൻ കോളേജ് എന്ന പേരിൽ നിലവിൽവന്ന ഈ കലാലയത്തിൻെറ ആദ്യത്തെ പ്രിൻസിപ്പൽ (1909-11, 1913-14) റവ. ഡബ്ലിയു. മുള്ളർ എന്ന ജർമ്മൻ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. 1911-ൽ അദ്ദേഹം അവധിയിൽ സ്വദേശത്തേയ്ക്കു പോയപ്പോൾ, മി. ഡബ്ലിയു. ഇ. ഹോർ (1911-13, 1914-20) പ്രിൻസിപ്പലായി.

കോളേജ് ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം, സംസ്കൃതം, കന്നടകം, മാത്തമാററിക്സ്, ഫിസിക്സ്, കെമിസ്ട്രി, ലോജിക്ക്, ഹിസ്റ്ററി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, ഒരു ഒന്നാംഗ്രേഡ് കോളേജായി സ്ഥാപനത്തെ ഉയർത്താനുള്ള പരിപാടികൾ ഭാരവാഹികൾ ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണു് 1914-ൽ ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം പൊട്ടിവീണതു്. ബ്രിട്ടനും ജർമ്മനിയുമായി ഏററുമുട്ടിയപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും ഇന്ത്യയിലെ ജർമ്മൻകാരെയെല്ലാം തടവിലാക്കുകയുണ്ടായി. കോളേജിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ജർമ്മൻ മിഷനറിമാരും ബന്ധനസ്ഥരായി. കോളേജിൻെറ പേരിൽനിന്നും ജർമ്മൻ എന്ന പദം നീക്കി ബാസൽ മിഷൻ കോളേജ് എന്നാക്കി ചുരുക്കി.

1919-ൽ ബാസൽ മിഷൻ മലബാറിലെ മിഷനറിമാരെ തിരിച്ചുവിളിച്ചപ്പോൾ കോളേജിൻെറ ഭരണം മദ്രാസ്സ് ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് ഏറെറടുത്തതോടെയാണു് ഇതു് മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് ആയിത്തീർന്നതു്. 1920-ൽ മദ്രാസ്സ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ മി. ജോസഫ് മൂളിയിൽ കോഴിക്കോട്ടു് പ്രിൻസിപ്പിലായി. അടുത്ത പ്രിൻസിപ്പൽ മി. എഫ്. എൻ. ആസ്കവിത്ത് (1921-27) ആയിരുന്നു. 1927-ൽ

കോളേജിൻെറ ഭരണം വീണ്ടും ബാസൽ മിഷൻ ഏറ്റെടുക്കുകയും റവ. എ. മ്യൂഞ്ച് (1927–30) പ്രിൻസിപ്പലാവുകയും ചെയ്തു. 1929–ൽ കോളേജ് ജർമ്മൻഭാഷ പഠിപ്പിക്കുവാൻതുടങ്ങി. തുടർന്നുള്ള പ്രിൻസിപ്പൽമാർ റവ. എ. സ്ട്രെക്കീസൻ (1930–35) ഡോ. എഫ്. മെൽസർ (1935–37) ഡോ. തിയെഡോർ ലോച്ച് (1937–40) എന്നിവർ ആയിരുന്നു.

വീണ്ടും യുദ്ധം

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം വീണ്ടും ഇന്ത്യയിലെ ജർമ്മൻ പൗരന്മാരെ കുഴപ്പത്തിലാക്കി. 1940–ൽ ഡോ. ലോച്ച് അറസ്റ്റ്ചെയ്യപ്പെട്ടു. മി. ജെ. എഫ്. തഡയസ്സ് (1940–53) പ്രിൻസിപ്പലായി.

1940–ൽ ബാസൽ മിഷൻ, മലബാർ ആൻഡ് സൗത്ത് കാനറ ക്രിസ്ത്യൻഎഡ്യൂക്കേഷൻ സൊസൈററി സ്ഥാപിക്കുകയും കോളേജിൻെറ ഭരണം സൊസൈററിയെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കോളേജ് ഇപ്പോഴും ഈ സൊസൈററിയുടെ കീഴിൽ തുടരുന്നു. 1953–ൽ മി. തഡയസ് റിട്ടയർ ചെയ്തപ്പോൾ ഡോ. വി. ജി. എം. പാവമണി (1953–67) പ്രിൻസിപ്പലായി. 1956–ൽ പ്രീ–യൂണിവേഴ്സിററി ക്ലാസ്സ് ആരംഭിച്ചു. അതേവർഷം സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം ഐച്ഛികവിഷയമായി ബി. എ. ക്ലാസ്സ് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ കോളേജ് ഒരു ഒന്നാംഗ്രേഡ് കോളേജായി. ആ വർഷം കോളേജിൽ 473 വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ആദ്യത്തെ വിദ്യാർത്ഥി

1909 മാർച്ച് 17–ാംനു- മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് ഔപചാരികമായി ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, കോളേജ് ക്ലാസ്സുകളിലേയ്ക്കു പ്രവേശനം ലഭിച്ച വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ആദ്യത്തെ പേർ ശ്രീ. ററി. പി. ഇട്ട്യേരയുടേതാണ്. കുന്ദംകുളത്തെ തോലത്തു് വീട്ടിലെ അംഗമായിരുന്ന ശ്രീ. ഇട്ട്യേര ഏഴുവർഷംമുമ്പ് നിര്യാതനായി. മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് 75 വയസ്സ് പ്രായമായിരുന്നു.

കണ്ണിനു് അസുഖം ബാധിച്ചതിനെത്തുടന്നു് തൻെറ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാതെ മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽനിന്നും വിടവാങ്ങിയ അദ്ദേഹം കുന്ദംകുളം സി. എം. എസ്. പാരിഷ് ഗേൾസ് ഹൈസ്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ ഒരു വർഷക്കാലം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ഗവർമെൻറ് സർവ്വീസിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ചേർന്നു.

കാൽ നൂററാണ്ടുകാലത്തെ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിക്കുശേഷം കുന്ദംകുളം ഗവർമെൻറ് ഹൈസ്കൂളിൽനിന്നും ശ്രീ. ഇട്ട്യേര റിട്ടയർ ചെയ്തു. കുന്ദംകുളത്തെ സൺഡേസ്കൂളദ്ധ്യാപകനായും അദ്ദേഹം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കുന്ദംകുളം മാർ ഇഗ്നേഷ്യസ് ഹൈസ്കൂളിലാണ് ശ്രീ. ഇട്ട്യേര ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയതു്. ശ്രീ ഇട്ട്യേരയുടെ പത്നി അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതിനു് മുമ്പുതന്നെ മരണപ്പെട്ടിരുന്നു.

പരേതനു് രണ്ടു പുത്രന്മാരാണുള്ളതു്. മൂത്ത പുത്രൻ ശ്രീ. പീററർ കുടുംബകാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇളയപുത്രൻ ശ്രീ. എബ്രഹാം ചാവക്കാട്ട് ഹെൽത്ത് സർവ്വീസ് ഇൻസ്പെക്ടറാണ്.

II B. Sc. PHYSICS

II B. Sc. MATHEMATICS

I B. Sc. ZOOLOGY

1956-ൽ കേരള സംസ്ഥാനം രൂപംകൊണ്ടപ്പോൾ കോളേജ് കേരള സർവ്വകലാശാലയുടെ കീഴിലായി. അടുത്ത വർഷം ഫിസിക്സ്, കെമിസ്ട്രി, സുവോളജി എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ഡിഗ്രിക്ലാസ്സുകളും 1966-ൽ ദ്വിവർഷ പ്രീ-ഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളും ആരംഭിച്ചു. 1965-ൽ കോളേജിൽ ആദ്യത്തെ ബിരുദാനന്തരകോഴ്സ് സുവോളജിയിൽ പ്രാണിശാസ്ത്രം ഐച്ഛികവിഷയമായി ആരംഭിച്ചു. 1965-ൽ ഡോ. പാവമണി അവധിയിൽ അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു് പോയപ്പോൾ ഡോ. എ. ബി. സോൺസു് ആക്ടിംഗ് പ്രിൻസിപ്പലായി. 1967-ൽ ഡോ. പാവമണി പ്രിൻസിപ്പൽ സ്ഥാനം രാജിവച്ചപ്പോൾ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രിൻസിപ്പൽ മിസ്സിസ് ലാൻസി ലട്ട് ഇ. തോമസ് തൽസ്ഥാനത്തു് നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

ഇന്നു് കോളേജിൽ 231 പെൺകുട്ടികൾ ഉൾപ്പെടെ 1257 വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ടു്. കോളേജിൽ ടീച്ചിംഗും നോൺ ടീച്ചിംഗും സ്റ്റാഫ് അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം 88 ആണു്.

വിദ്യാഭ്യാസപരമായും സാമ്പത്തികമായും പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഈ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജുകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടം എടുത്തുപറയത്തക്കതാണു്. പിന്നോക്കസമുദായങ്ങൾക്കു് യാതൊരു ഗവർമെൻറ് ആനുകൂല്യങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് പ്രവേശനവും ഫീസിളവുപോലുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങളും നല്കിക്കൊണ്ടു് ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് ഒരു പുതിയ പന്ഥാവു് വെട്ടിത്തുറക്കുകയുണ്ടായി.

മലയാളഭാഷ പരിപോഷിപ്പിക്കാനും കോളേജ് അസാമാന്യസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോളേജിൻെറ സ്ഥാപകന്മാരിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനരല്ലാത്ത രണ്ടു മഹാവ്യക്തികളാണു് ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടും, ഡോ. ഫ്രോൺമെയറും. രണ്ടു പേരുടേയും സേവനം മലയാളഭാഷയെ പരിപുഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു് കേരളമങ്ങോളമിങ്ങോളം അംഗീകരിച്ച വസ്തുതയാണു്. സഞ്ജയൻ എന്ന വിശ്രുതമായ പേരിനാൽ അറിയപ്പെടുന്ന യശശ്ശരീരനായ ശ്രീ. എം. ആർ. നായർ, മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിലെ ഒരദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു.

അടുത്ത കാലത്തായിട്ടു ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൻെറ ജന്തുശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗവേഷണങ്ങൾ പല ശാസ്ത്രീയകേന്ദ്രങ്ങളിലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഡോ. എ. ബി. സോൺസ് പ്രൊഫസറായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ വിഭാഗത്തിൽ പി. എച്ച്. ഡി. ബിരുദത്തിനുള്ള ഗവേഷണവും നടന്നുവരുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽനിന്നു് ഈ ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ വളരെയേറെ ഗവേഷണലേഖനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലേയും വിദേശങ്ങളിലേയും ശാസ്ത്രീയമാസികകൾക്കു് സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

('മലയാള മനോരമ വജ്രജൂബിലി സപ്ലിമെൻറിൽ'നിന്നു്)

മഹത്തായ പാരമ്പര്യം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു

കെ. എം. ചെറിയാൻ

ചീഫ് എഡിററർ, മലയാള മനോരമ

മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് കുറെക്കാലം മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൻെറ മാനേജ്മെൻറിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായും അദ്ധ്യാപകനായും മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനോടു് എനിക്കുള്ള ബന്ധം പരോക്ഷമായി മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനോടുമുണ്ടെന്നു് പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ എൻെറ കൂടെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന പ്രൊഫ. മൂളിയിൽ പിന്നീടു് ഈ കോളേജിൻെറ അധിപനായതും ഈ സ്ഥാപനത്തോടുള്ള എൻെറ ബന്ധം സുദൃഢമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ശതാബ്ദികൾ, വജ്രജൂബിലികൾ, സുവർണ്ണജൂബിലികൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം, ജനസേവനം നിർവ്വഹിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മഹത്തായ നാഴികക്കല്ലുകളാണ്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ പ്രവർത്തനത്തിൻെറ വിജയകരമായ അറുപതു വർഷം പിന്നിട്ട കോഴിക്കോട്ടെ മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനു് ഇനിയുമിനിയും നേട്ടങ്ങളും വളർച്ചയുമുണ്ടാവട്ടെ എന്നു സർവ്വേശ്വരനോടു് പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ ലഭിച്ച ഈ അവസരം ഞാനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

മലയാളക്കരയിൽ ക്രൈസ്തവജീവിതാദർശങ്ങളുടെ സന്ദേശവുമായെത്തിയ വൈദേശിക മിഷനറിമാർ, അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടേയും അജ്ഞതയുടേയും ഇരുളിൽ കിടന്നിരുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ വിജ്ഞാനത്തിൻെറ ദീപശിഖ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. നമ്മുടെ ഭാഗ്യത്തിനെന്നുപറയട്ടെ, ബാസൽ ജർമ്മൻ ഇവാഞ്ചലിക്കൽ മിഷൻെറ പ്രതിനിധികളായി ആദ്യം മലബാറിലെത്തിയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വിശേഷാത്തരപണ്ഡിതനായ ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടിനെപ്പോലുള്ള മഹാന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൻെറ ആചാരപാരമ്പര്യങ്ങളും സംസ്കാരവും ഭാഷയുമൊക്കെ അഗാധമായ പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കിയ ആ മനുഷ്യസ്നേഹികൾ, മിഷനറിമാർക്കുമാത്രം സാദ്ധ്യമായ പരിപൂർണ്ണമായ അർപ്പണബുദ്ധിയോടെ ഈ നാടിനെ സേവിച്ചു. ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടിൻെറ നിഘണ്ടുവും വ്യാകരണഗ്രന്ഥവും മററും കേരളത്തിൻെറ സാംസ്കാരിക ഭണ്ഡാഗാരത്തിനു കനംവയ്പിച്ചു. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ മേഖലകളിലേയ്ക്കു് മലയാളികളെ കൈപിടിച്ചുനടപ്പിക്കുന്നതിലും അവർ വഹിച്ച പങ്കു് ചെറുതല്ല. ഡോ. ഗുണ്ടർട്ടിൻേറയും സഹപ്രവർത്തകരുടേയും നിത്യസ്മാരകങ്ങളായുള്ള നിരവധി വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രമുഖമായ ഒന്നത്രേ മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്.

മലബാറിലെ പ്രവർത്തനത്തിനിടയിൽ, ഈ മിഷനറിമാർ പൊതുവെയും അവർക്കിടയിലെ ജർമ്മൻകാർ പ്രത്യേകിച്ചും വളരെയേറെ യാതനകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരികയുണ്ടായി ഒന്നും രണ്ടും ലോകമഹായുദ്ധകാലഘട്ടങ്ങളിൽ, ഇംഗ്ലണ്ടും ജർമ്മനിയും തമ്മിൽ ശത്രുത വളർന്നപ്പോൾ, ഇവരിൽ പലരും കാരാഗൃഹവാസം പോലും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. അക്കാലത്താണ്, ബാസൽ ജർമ്മൻ മിഷൻ കോളേജ് മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് എന്ന പേർ സ്വീകരിച്ചതു്. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൻെറ ഭാരവാഹികൾ, ജർമ്മൻ മിഷനറിമാരുടെ അഭാവത്തിൽ ഈ കോളേജിൻെറ ഭരണഭാരം ഏറെറടുത്തതിൻെറ ഫലമായിരുന്നു ഈ പേരുമാററം.

പ്രഗല്ഭരായ മുൻഗാമികളുടെ കാലടിപ്പാടുകളെ നിഷ്കർഷയോടെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടു്,

I B. Sc. PHYSICS

I B. Sc. CHEMISTRY

കോളേജിനെ ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധിയിലേയ്ക്കു് നയിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകവൃന്ദവും മററു പ്രവത്തകന്മാരും അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്നു. ഈ കോളേജു്കൂടി ഉൾപ്പെട്ട കേരള സർവ്വകലാശാലയുടെ വൈസ്ചാൻസലർസ്ഥാനമലങ്കരിച്ച പരേതനായ ഡോ. ജോൺ മത്തായി, കൽക്കട്ടാ പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ പ്രൊഫസറായിരുന്നശേഷം പിന്നീടു് സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ കേന്ദ്ര പബ്ലിക്സർവ്വീസ്കമ്മീഷൻ ചേയർമാനായിരുന്ന പരേതനായ കുരുവിള സ്കറിയ, മുതലായ സമുന്നതവ്യക്തികളെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളായവകാശപ്പെടുന്ന ഈ മഹാസ്ഥാപനത്തിന്റെ വിശിഷ്ട പാരമ്പര്യം ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിസഞ്ചയവും ഉൾക്കൊണ്ടുകാണുന്നതു ചാരിതാർത്ഥ്യപ്രദമാണു്.

ദൈവത്തിന്റെ സന്ദേശവുമായെത്തി, മനുഷ്യരെ സേവിച്ച ജീവിതസാക്ഷാത്കാരം നേടിയ പുണ്യശ്ലോകരുടെ കൈകൾതൊട്ടനുഗ്രഹിച്ച മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജു് ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്തോടെ, നാൾക്കുനാൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുമാറാകട്ടെ.

ബാസൽ മിഷൻ

(1934-ൽ ബാസൽമിഷൻ സംഘം മലബാറിലെ പ്രവത്തനത്തിന്റെ നൂറു കൊല്ലം പൂർത്തിയാക്കിയ അവസരത്തിൽ, യശഃശരീരനായ ശ്രീ. മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽനിന്നും ചില ഭാഗങ്ങളാണിവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്:)

. . . വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ, വിശേഷിച്ചും പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ബാസൽമിഷ്യൻ സംഘക്കാർ നമ്മുടെ ഗവർമെൻറിനുതന്നെയും മാർഗ്ഗദർശികളായിരുന്നു. നമ്മുടെ പഴയ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള മണൽതൊണ്ടും പടിത്തിരിക്കയും പൂഴിയിലെഴുത്തും അലേഖയും എഴുത്താണിയും നാട്ടെഴുത്തച്ഛനും ഒക്കെ മാററി ബഞ്ചും ഡസ്ക്കും പെൻസിലും കടലാസ്സും മഷിയും പേനയും മാസ്റ്ററും മററുമായി അവർ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ പരിഷ്ക്കരിച്ചു. കൊല്ലന്റെ കൊട്ടിൽപോലെ കുഴിച്ചു മറച്ചുള്ള എഴുത്തുപള്ളിയെ നീക്കി നല്ല കെട്ടിടത്തിലുള്ള സ്കൂളുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി.

ഈ സംഘക്കാർ ഇങ്ങനെ പ്രയത്നിച്ചുപോന്നതിന്റെ ഫലമായി ജാതിമതഭേദം കൂടാതെ എത്ര ലക്ഷം പേർക്കു് വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കാൻ ഇടയായിരുന്നെന്നും എത്ര ലക്ഷം പേർ നിരക്ഷരകുക്ഷിത്വത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും നമ്മൾക്കു് അനായാസേന ഊഹിക്കാം. എനിക്കു് ഈ ബാസൽമിഷ്യൻ വിദ്യാലയങ്ങളോടുള്ള കൃതജ്ഞത അപരിമിതമാകുന്നു. മെട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സുവരെ ഞാൻ ഫീസ് കൊടുക്കാതെയാണു് പഠിച്ചതു്. എന്നെപ്പോലെ അനേകംപേർ വേറെയുണ്ടെന്നു ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിയും.

മലബാർ കൃസ്ത്യൻ കോളേജ് വജ്രജൂബിലി പ്രദർശനം

(മാതൃഭൂമി 1970 ഫിബ്രവരി 2)

ചന്ദ്രനോളം വളരുന്ന ശാസ്ത്രം

മനുഷ്യൻ ചന്ദ്രനിലേയ്ക്കു് കുതിയ്ക്കുന്ന ഈ ആധുനിക യുഗത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ശാസ്ത്രീയതൃഷ്ണയുണ്ടാക്കുന്നതിനും സാധാരണക്കാരനു് ശാസ്ത്രത്തെ അടുത്തറിയുന്നതിനും വേണ്ടി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതാണു് കോഴിക്കോട്ടു് മലബാർ കൃസ്ത്യൻ കോളേജിലെ വജ്രജൂബിലിയുടെ ആരംഭം കുറിച്ച ശാസ്ത്രപ്രദർശനം. അനേകം ജനങ്ങൾ — ഏറിയകൂറും വിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ പ്രദർശനം കണ്ടു ആസ്വദിച്ചു.

ശാസ്ത്രത്തിൻെറ വിവിധശാഖകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതിയും അതു് മനുഷ്യ ജീവിതത്തിലുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള വിപ്ലവകരമായ മാററങ്ങളേയും യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു ഈ ശാസ്ത്രപ്രദർശനത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ശാസ്ത്രീയ തത്വങ്ങളെ ലഘുവായ പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ വിശദീകരിച്ചു് തരുന്നതിനിടയ്ക്കു് അല്പം വിനോദത്തിൻെറ മേമ്പൊടി വിതറുന്ന ഭാഗ്യപരീക്ഷണങ്ങളും മററും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രദർശനത്തിൻെറ സംഘാടകർക്കു് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമാണു്. എന്തായാലും ശാസ്ത്രം ഒരു ശുഷ്ക വിഷയമാണെന്നു കരുതുന്നവർക്കു് കൃസ്ത്യൻ കോളേജിലെ ശാസ്ത്രപ്രദർശനം കണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ആ ധാരണ മാറേറണ്ടി വരുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ഏകദേശം 105 ഓളം ശാസ്ത്രീയ ഉപകരണങ്ങളും അവയുടെ ഉപയോഗങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു എക്സിബിഷനിലെ ഊർജ്ജതന്ത്രസ്റ്റാൾ. കൃസ്ത്യൻ കോളേജ് ഊർജ്ജതന്ത്ര വിഭാഗത്തിലെ അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും ഈ സ്റ്റാൾ വിജ്ഞാനപ്രദവും വിനോദകരവുമാക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചു. ടെലെഫോൺ മോഡൽ തുടങ്ങി കംപ്യൂട്ടർ മോഡൽ വരെ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. സ്വിച്ചമർത്തിയാൽ പറക്കുന്ന ഹെലികോപ്ററും പ്രതിഫലനം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഹോസ്പിററൽ വാർഡും ചന്ദ്രയാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്രങ്ങളും അത്യന്തം ആകർഷകങ്ങളാണു്.

ചലച്ചിത്രം കാണുമ്പോൾ അതിനു പിന്നിലുള്ള ലഘുവായ തത്വം (പെർസിസ്റ്റൻസ് ഓഫ് വിഷ്യൻ) പലരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടാവില്ല. ആ തത്വം വിശദീകരിച്ചു തരുന്ന ഒരു ലഘുപരീക്ഷണം അവിടെ കാണിച്ചുതന്നു. ഒരാളുടേയും കുതിരയുടേയും ചിത്രങ്ങളുള്ള ഡിസ്കു് അതിവേഗം തിരിക്കുന്നു. കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ കുതിരപ്പുറത്തു പോകുന്ന പ്രതീതിയാണു് നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു്. നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ യുഗത്തിനെ അണുയുഗം എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അണുവിൻെറ ഘടനയെപ്പററി മിക്കവരും ബോധവാന്മാരല്ല. ആററം ഘടന വ്യക്തമാക്കുന്ന ചിത്രങ്ങൾ എക്സിബിഷനിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (ഉടലില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്ന തലയും ഉരുകിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യനും കൂട്ടത്തിൽ വിനോദത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സൃഷ്ടികളത്രെ.)

മലബാർ കൃസ്ത്യൻ കോളേജിലെ ജീവശാസ്ത്ര വിഭാഗം വളരെ പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ പ്രശസ്തിയുടെ അർഹത വിളിച്ചു പറയുന്നതായിരുന്നു ജീവശാസ്ത്ര സ്റ്റാൾ. ലോകത്തിലെ അപൂർവ്വ ജീവികളുടേയും സസ്യങ്ങളുടേയും വലിയൊരു ശേഖരംതന്നെ അവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. വലിയൊരു തിമിംഗലത്തിൻെറ കൂററൻ താടിയെല്ലു് കൊണ്ടായിരുന്നു പ്രവേശന കവാടം. വലംപിരിശംഖിനെ പോലുള്ള അപൂർവ്വഷെല്ലുകളും ''നാട്ടിലസ'' ''ലിമൂസ്'' തുടങ്ങിയ പരിണാമ വികാസങ്ങളെ സൂചിപ്പി

ക്കുന്ന അപൂവ്വ ജീവികളും മനോഹരങ്ങളായ പവിഴശേഖരങ്ങളും മററും ഇവിടെ ശേഖരിച്ചു വെച്ച പ്രദർശനം കണ്ടു് മനുഷ്യന്റെ അസാധാരണ കഴിവുകളെപ്പററി അഹംഭാവം വരാതിരിക്കാനാണെന്നു തോന്നുന്നു "എന്റെ ഗതി നിങ്ങളുടേതും" എന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു അസ്ഥികൂടവും അവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. പെരുമ്പാമ്പു്, മൂർഖൻ തുടങ്ങിയ ഇഴജന്തുവർഗ്ഗങ്ങളും തൊട്ടാൽ ഷോക്കടിക്കുന്ന തിരണ്ടിയും മററും പ്രദർശനത്തിന്റെ സവിശേഷതകളത്രെ. ഒരു പിഞ്ചുപൈതലിന്റെ ശരീരത്തിനുള്ളിലെ ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു.

നരഭോജിയായ പുലിയുടേയും നരിയുടേയും മററും പേർ കേട്ടാൽ വിറയ്ക്കുന്ന പലരും കടലമ്മയുടെ പുത്രനായ സ്രാവിന്റെ മാസ്മരശക്തി വേണ്ടത്ര മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഏററവും വലിയ പുലിയുടെ വായയേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങു വലിപ്പമുള്ളതാണത്രെ ഒരു വിഭാവം സ്രാവുകളിൽ ഏററവും ചെറിയവന്റെ വായ. ഇവ രണ്ടിന്റേയും താടിയെല്ലുകൾ അവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ഏതായാലും കോളേജിലെ 14 വഷം പ്രായമുള്ള ജീവശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിന്റെ മഹത്തായ ഒരു നേട്ടമായിരുന്നു ഈ പ്രദർശനം. രസതന്ത്രവിഭാഗത്തിലെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഇനം ജൂബിലി സോപ്പു് വക്കു്സായിരുന്നു. പലതരം സോപ്പുകൾ, പരിമളം പരത്തുന്നതും അല്ലാത്തതും അവിടെ നിമ്മിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാത്ഥികളായ ആർ. ബസന്തു്, വി. പി. ശശികുമാർ, കെ. ദേവദാസു് എന്നിവരാണു് ഈ സോപ്പു് വർക്സിന്റെ മോഡൽ ഉണ്ടാക്കിയവർ. ഹേയർ ഓയിൽ, വിവിധതരം സുഗന്ധതൈലങ്ങൾ എന്നിവയും ഉണ്ടാക്കി പ്രദർശനത്തിനു വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രേമലേഖനമയക്കാൻ പററിയ മഷിയും മണ്ണുപരീക്ഷണകേന്ദ്രവും ദേശീയപതാകനിമ്മാണവും എല്ലാം വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളത്രെ.

ശാസ്ത്രപ്രദർശനത്തിനു പുറമേയുള്ള മറെറാരു ആകർഷണകേന്ദ്രമാണു് ക്രസ്ത്യൻ കോളേജു് നാവൽ എൻ. സി. സി. സംഘടിപ്പിച്ച നാവൽ സ്റ്റാൾ. ഇന്ത്യൻ നാവികസേനയുടെ പ്രവത്തനങ്ങളെ പററിയും വിവിധ പടക്കപ്പലുകളുടേയും മനോഹര മോഡലുകൾ അവിടെ സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നു.

ശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥിക്കെന്നപോലെ സാധാരണക്കാരനും വിജ്ഞാനവും വിനോദവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രദർശനം സംഘടിപ്പിച്ച അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാത്ഥി വിദ്യാത്ഥിനികളും അനുമോദനാർഹരാണു്. അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാത്ഥികളും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര സഹകരണമാണു് ഈ പ്രദർശന വിജയവും.

പോർവിളി മുഴങ്ങിയപ്പോൾ

1962-ൽ ചൈനയിൽനിന്നും നമ്മുടെ അതിർത്തികൾക്കുനേരേ ആക്രമണഭീഷണിയുയന്നപ്പോൾ, സടകുടഞ്ഞെഴുന്നേററ കേരളീയ ദേശാഭിമാനചൈതന്യത്തിന്റെ കൊടിയുയത്തിപ്പിടിച്ചു, കോഴിക്കോട്ടെ മൻബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജു്. ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിൽനിന്നുമാത്രം ആ കൊല്ലത്തിൽ ഇരുപത്തിഒന്നു് വിദ്യാത്ഥികൾ സൈനികഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ഇത്രയധികം വിദ്യാത്ഥികൾ ഒരുമിച്ചു യുദ്ധരംഗത്തേയ്ക്കു കുതിച്ച കഥ, കേരളത്തിൽ മറെറാരു കോളേജിനും പറയാനില്ല. അവരിൽ പലരും ഇപ്പോഴും വ്യോമ-നാവിക-കരസേനകളിൽ ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളലങ്കരിക്കുന്നു.

ആ ഇരുപത്തിഒന്നു മിലിട്ടറി ഓഫീസർമാർ ഇവരാണു്. ഐ. രാമചന്ദ്രൻ, ജെ. ഡബ്ലിയു. ഹണ്ടു്, ററി. എം. ഗോപിനാഥു്, കെ. വിജയരാഘവൻ, കെ. മായൻ, കെ. എം. ധമ്മരാജു്, ററി. മോഹൻദാസു്, പി. കെ. കൃഷ്ണദാസു്, കെ. സി. ചന്ദ്രശേഖരൻ, ലയണൽ ജോൺസു്, കെ. വേലായുധൻ, ററി. രാധാകൃഷ്ണൻ, എം. സുരേന്ദ്രൻ, കെ. ററി. പ്രേംനാഥു് രാഘവൻ, പി. ഗോപാലൻകുട്ടിനായർ, എം. എ. ബാലസുബ്രഹ്മണ്യൻ, എം. പി. ബാബു, വിനോദു് ശ്രീനിവാസു്, എൻ. മോഹൻദാസു്, പി. സി. തോമസു്, ജോർജ്ജു് ഏബ്രഹാം.

(മലയാള മനോരമ വജ്രജൂബിലി സപ്ലിമെൻറു്)

അവശരുടെ ആശാകേന്ദ്രം

നാലു ദശാബ്ദത്തിലേറെക്കാലം മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനകത്തു വിജ്ഞാനത്തിൻെറ ചൂടും വെളിച്ചവും പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് കത്തിനിന്നിരുന്ന 'സൂര്യ'നില്ലാതെതന്നെ ആ കലാലയം അതിൻെറ വജ്രജൂബിലി ആഘോഷിക്കുകയാണു്. ആഘോഷപരിപാടികഠം അരങ്ങു് തകക്കുമ്പോഠം 'സൂര്യ'നിൽനിന്നും ചൂടും വെളിച്ചവും ഉഠംക്കൊണ്ട ആയിരക്കണക്കിനു പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിൽ മധുരസ്മരണകളുടെ പൂക്കഠം വിരിയും. നാഴികകഠംക്കപ്പുറത്തു് പറന്നുകിടക്കുന്ന പാടശേഖരങ്ങഠംക്കു നടുവിൽ നാട്ടിൻപുറത്തെ പഴക്കംചെന്ന വീട്ടിനകത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് തൻെറ ജീവിതത്തിൻെറ വിലപ്പെട്ട വഷങ്ങഠം ആസ്വദിച്ച ആ കലാലയത്തിനു നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ സൂരിമുൻഷി എന്ന സൂര്യനെഴുത്തച്ഛൻ നന്മകഠം നേരുന്നുവെന്ന കാര്യം അവർക്കു് സന്തോഷവും ആശ്വാസവുമരുളും. "ജൂബിലി പൊടിപൊടിക്കും. എനിക്കു പോകാൻ തരപ്പെടില്ല. വയസ്സുകാലത്തു് എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കേണ്ടെന്നു് കരുതിയാവാം ജൂബിലികാര്യങ്ങഠം ആരുമെനിക്കു് വിസ്തരിച്ചെഴുതിയിട്ടുമില്ല." തെല്ലു വേദന കലന്ന സ്വരത്തിൽ ആ എഴുപത്തിമൂന്നുകാരൻ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ച 'മനോരമ' ലേഖകനോടു് പറഞ്ഞു.

ഏക ആശ്രയം

ഉച്ചതിരിഞ്ഞു് മൂന്നു് മണിക്കാണു് ഇതെഴുതുന്നയാഠം സൂരിമുൻഷിയുടെ മനിശ്ശേരിയിലുള്ള വീട്ടിലെത്തിയതു്. കുണ്ടും കുഴികളും നിറഞ്ഞ ഇടവഴികഠം താണ്ടി ഭംഗിയും വൃത്തിയും ഐശ്വര്യവുമുള്ള ആ പഴയ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോഠം സൂരിമുൻഷി കുളിക്കുകയായിരുന്നു. ഈറൻ തോർത്തുടുത്തു് ഇറയത്തേയ്ക്കു് കടന്നുവന്ന അദ്ദേഹം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. "മുണ്ഡനം കഴിഞ്ഞപ്പോഠം നേരം കുറെയായി. നന്നായി കുളിച്ചു. ഉച്ചയ്ക്കു് ഉണ്ടില്ല. ഇനി ഉണ്ണണമെന്നുമില്ല."

മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് വജ്രജൂബിലി ആഘോഷിക്കുകയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോഠം കുഴിഞ്ഞുതാണ ആ കണ്ണുകളിൽ പ്രകാശം പരന്നു. ഭൂതകാലസ്മരണകഠം അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു് സൂരിമുൻഷി പറഞ്ഞു.

"ഒരു കാലത്തു് അവണ്ണരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഏക ആശ്രയമായിരുന്നു മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ്."

പഴയ കഥ

1920–ലാണു് ശ്രീ. സൂര്യൻ എഴുത്തച്ഛൻ മലബാർക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനോടനുബന്ധിച്ച ഹൈസ്ക്കൂളിൽ മലയാളം മുൻഷിയായി നിയമിതനായതു്. ഇരുപത്തഞ്ചു് രൂപയായിരുന്നു അന്നു് ശമ്പളം. യോഗ്യതയും അർഹതയും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും 1928–വരെ കോളേജിൽ കാലുകുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തെ ജർമ്മൻകാരനായ പ്രിൻസിപ്പലിൻെറ മലയാള–സംസ്കൃത വിരുദ്ധ മനോഭാവമായിരുന്നു. അതിനു കാരണമെന്നു് സൂര്യൻ എഴുത്തച്ഛൻ സൂചിപ്പിച്ചു. 1928–ൽ ഡോ. മുഞ്ച് പ്രിൻസിപ്പലായ കാലത്താണു് സൂരിമുൻഷി കോളേജിലെ മലയാളം അദ്ധ്യാപകനായി നിയമിതനായതു്. 1967–ൽ റിട്ടയർ ചെയ്തു പോരുംവരെ അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യൻ കേളേജിലെ മലയാളം വകുപ്പിൻെറ തലവനായിരുന്നു.

സാഹിത്യപരമായി അഭിരുചിയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളിൽ അപൂർവ്വം പേർ മാത്രമേ

I B. Sc. MATHEMATICS

I PRE-DEGREE HISTORY BATCH 2

ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വന്നെത്തിച്ചേർന്നിരുന്നുള്ളവെന്നു പേരെടുത്ത സാഹിത്യകാരൻകൂടിയായ സൂര്യൻ എഴുത്തച്ഛൻ അറിയിച്ചു.

കോളേജ് ക്ലാസ്സുകളും ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളും ഒരേ കോമ്പൌണ്ടിനകത്തുള്ള കെട്ടിടങ്ങളിൽ നടത്തുന്നതു് അദ്ധ്യയനനിലവാരത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുമെന്നാണു് തഴക്കം വന്ന ആ അദ്ധ്യാപകൻെറ അഭിപ്രായം.

"അവിയൽ അന്തരീക്ഷത്തിൽ എങ്ങനെയാണു് വ്യക്തമായ ആശയക്കൈമാററം നടക്കുക" — അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

ക്രിസ്ത്യൻകോളേജ് കണ്ടിട്ടുള്ള ഏററവും പ്രഗത്ഭനായ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു സഞ്ജയനെന്നു സൂരിമുൻഷി പറഞ്ഞു. 1937 മുതൽ 41 വരെ സഞ്ജയൻ എന്ന എം. ആർ. നായർ ഇംഗ്ലീഷ് ലക്ചററായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് സഞ്ജയൻെറ ഏററവും അടുത്ത കൂട്ടുകാരനായിരുന്ന മുൻഷി അഭിമാനത്തോടെ ഓർമ്മിച്ചു.

"ഞങ്ങൾ ഒരു മുറിയിൽ ഒരു പായയിൽ കിടന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ വാചാലത ഒന്നു കേൾക്കേണ്ടതുതന്നെയാണു്."

സഞ്ജയൻെറ ഷേക്സ്പീയർ ക്ലാസ്സുകളിൽ സായിപ്പന്മാരായ പ്രിൻസിപ്പൽമാർപോലും ഹാജരാകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഭാവാഭിനയത്തിലും പ്രസംഗത്തിലും ഒരുപോലെ വിദഗ്ദ്ധനായ അദ്ദേഹം ക്ലാസ്സുകൾ എടുക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായി അഭിനയിച്ചിരുന്നു. 'ജൂലിയസ് സീസർ' പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ സഞ്ജയൻെറ അഭിനയത്തിൽ ലയിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞ രംഗം സൂരിമുൻഷി അനുസ്മരിച്ചു.

വ്യക്തിപരമായ എന്തു നഷ്ടം വന്നാലും മനഃസാക്ഷിക്കു് വിരുദ്ധമായി യാതൊന്നും പറയാനും എഴുതുവാനും താൻ തയ്യാറില്ലെന്നു് സഞ്ജയൻ ശഠിച്ചിരുന്നുവെന്നു് ശ്രീ. സൂര്യൻ എഴുത്തച്ഛൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിൽ മിടുമിടുക്കന്മാരായ പല പ്രിൻസിപ്പൽമാരും ഭരണം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഡോ. ലോർഷ്, എഫ്. എൻ. ആസ്കചിത്ത് തുടങ്ങിയവർ അവരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുകാരനായ ശ്രീ. തഡായസും അതിപ്രഗത്ഭനായിരുന്നു ഇപ്പോഴത്തെ പ്രിൻസിപ്പൽ മിസിസ്സ് ലാൻസെലോട്ട് തോമാസ് തൻെറ ശിഷ്യയായിരുന്നുവെന്നു് അഭിമാനപൂർവ്വം സൂര്യൻ എഴുത്തച്ഛൻ അറിയിച്ചു. "പഠിക്കുമ്പോൾ അത്ര മിടുക്കിയൊന്നുമായിരുന്നില്ല വിക്ടോറിയ. പക്ഷേ, അവർ ഇപ്പോൾ മിടുക്കിയായി" — അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

ഡോ. ജോൺ മത്തായിയെപ്പോലുള്ള മഹാരഥന്മാർക്കു് ജന്മം നല്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ കലാലയം 1925–26 വരെ അവർണ്ണസമുദായത്തിൽപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഒരാശ്രയകേന്ദ്രമായിരുന്നു. അന്നു് കോഴിക്കോട്ടെ സാമൂതിരി കോളേജിൽ (ഇന്നത്തെ ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളേജ്) സവർണ്ണർക്കു് മാത്രമേ പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അക്കാലങ്ങളിൽ കോഴിക്കോട്ടും പരിസരങ്ങളിലുമുള്ള അവർണ്ണരുടെ കുട്ടികൾക്കുള്ള ഏകകോളേജ് ഇതായിരുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളും സഹപ്രവർത്തകരുമായുള്ള ബന്ധത്തെപ്പററി നല്ലതു മാത്രമേ സൂരിമുൻഷിക്കു പറയുവാനുള്ളു.

"അവരെ ഞാൻ സ്നേഹിച്ചു. അവർ എന്നേയും. അനവധി അച്ഛന്മാരെയും അവരുടെ മക്കളേയും ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചു. കുഴപ്പക്കാരോടു് അവരുടെ പിതാക്കളെപ്പററി പറയും, അപ്പോൾ അവർ അടങ്ങുകയും ചെയ്യും".

താൻ ശകാരിക്കുന്നതു് കേൾക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് കൊതിയായിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "ബ്രഹ്മാണ്ഡവങ്കൻ", "ഏദ്ദ്യശിരോമണി" തുടങ്ങിയ ചീത്തകളാണു് അദ്ദേഹം ശുണ്ഠിവരുമ്പോൾ കുട്ടികളുടെനേരെ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതു്.

"ഞാൻ പിരിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ ചിലർ കരഞ്ഞു. ധീരനാണെങ്കിലും ഞാനും കരഞ്ഞു".

സൗഹൃദയംകൊണ്ടുമാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥികളെ വശത്താക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നാണു് പയററിത്തെളിഞ്ഞ ആ അദ്ധ്യാപകൻെറ അനുഭവപാഠം. സൗഹൃദം കൃത്രിമമാകരുതു്. ക്ലാസ്സെടു

ക്കുമ്പോഴും അദ്ധ്യാപകനു് പരമാവധി ആത്മാർത്ഥതവേണം. ഓരോ ക്ലാസ്സും കഴിയുമ്പോഴും മനസ്സിൻേറയും ബുദ്ധിയുടേയും വിശപ്പടങ്ങിയതായി അനുഭവപ്പെടണം. അവിടെയാണു് അദ്ധ്യാപകൻെറ വിജയം.

നാൽപ്പത്തിമൂന്നുകൊല്ലത്തെ ജീവിതബന്ധമാണു് ക്രിസ്ത്യൻകോളേജുമായി ശ്രീ സൂര്യനെഴുത്തച്ഛനുള്ളതു്. കോളേജങ്കണത്തിലെ ഓരോ മണൽത്തരിക്കും അദ്ദേഹത്തെ അറിയാം, അദ്ദേഹത്തിനവയേയും.

‘‘കേരളത്തിലെ ഒന്നാംതരം കലാലയമായി ക്രിസ്ത്യൻകോളേജു് വളരുന്നതു് കാണാൻ എനിക്കിടയാകട്ടെ’’ — എഴുപത്തിമൂന്നുകാരനായ ആ അദ്ധ്യാപകശ്രേഷ്ഠൻ ആശംസിച്ചു.

(മനോരമ സ്റ്റാഫ് പ്രതിനിധി)

(‘മലയാള മനോരമ വജ്രജൂബിലി സപ്ലിമെൻറിൽ’നിന്നു്)

സ്വാതന്ത്ര്യചിന്തയ്ക്കു വളരാൻ പററിയ ആശയപരമായ അന്തരീക്ഷം

എം. പി. ശ്രീധരൻ

വജ്രജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻകോളേജുമായുള്ള എൻെറ ബന്ധത്തിനു 30 കൊല്ലത്തിലേറെ പ്രായമില്ല. 1939 ലാണ് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായി ഞാൻ കോളേജിൽ ചേർന്നതു്. പക്ഷെ ഈ കഴിഞ്ഞ 18 കൊല്ലത്തിലധികം കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയ്ക്കു് പുലർത്തിയിട്ടുള്ള ബന്ധം എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിലപ്പെട്ടതാണ്. വിദ്യാർത്ഥിയായും അദ്ധ്യാപകനായും എനിക്കു കോളേജിൽനിന്നു കിട്ടിയ നേട്ടങ്ങൾ കോളേജിനുവേണ്ടി ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞ എളിയ സേവനങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ ഇരട്ടിയാണ്.

പ്രോത്സാഹനം

നവീനാശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും പററിയ ഒരു പശ്ചാത്തലമാണ് എന്നും ഈ കലാലയം നിലനിർത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ബുദ്ധിപരമായ വികാസത്തിനും സാംസ്കാരികമായ വളർച്ചക്കും പ്രോത്സാഹനം നല്കുന്ന അന്തരീക്ഷം. പഠിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ യുക്തിക്കും ബുദ്ധിക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ പററിയ സാഹചര്യം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതു എന്നെ വളരെ ആകർഷിച്ച ഒരു സവിശേഷതയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇന്നു് ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുമായി ഇടപെടുമ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രചോദനവും ആവേശവുമുണ്ടാവുന്നതു്. മാനസികമായ അടിമത്തത്തിൽനിന്നും വിമുക്തരായി സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ സധൈര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും മനക്കരുത്തു് ആർജ്ജിക്കുന്ന ഒരന്തരീക്ഷം ഈ കോളേജിൽ നിലനില്ക്കുന്നു എന്നു് ഉറപ്പിച്ചുപറയാം.

തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ

ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം പിന്നോക്കവർഗ്ഗങ്ങൾക്കും സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് സാർവ്വത്രികമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ വെള്ളിവെളിച്ചം വീശിക്കൊണ്ടു് മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. സമൂഹത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ ആണ്ടുകിടന്നിരുന്ന ഒരു വലിയ വിഭാഗം ജനതയ്ക്കു് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നിസ്തുലവും നിർല്ലോഭവുമായ സേവനമാണ് മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ് നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നാമിന്നു് പൊതുവായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പല വിദ്യാഭ്യാസ നയങ്ങളും 60 കൊല്ലം മുമ്പുതന്നെ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു് ഒരു ചരിത്രസത്യമാണ്.

പുതിയ തലമുറ

പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ തലമുറയെയാണ് നാമിന്നു് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്. അവർ ഉയർത്തുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിക്കാതെ മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പുതിയ പരിഹാരങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ അറിഞ്ഞോ അറിയാതേയോ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ദിവസേനയെന്നോണം സംരംഭം നടക്കുന്നുണ്ടു്. ആ സംരംഭത്തിൻെറ ഭാഗമാവാനും ഒരു ദീർഘമായ പാരമ്പര്യത്തിൻെറ പിന്തുടർച്ചാവകാശം അനുഭവിക്കാനും ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ ഭാവിയെ നേരിടാനും മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിനു് കഴിയുമാറാവട്ടെ എന്നാണ് വജ്രജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എനിക്കാശിക്കാനുള്ളതു്.

എം. സി. സി. ടീം കോഴിക്കോട്ട്

അബു

തലക്കെട്ട കണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടതില്ല. ലണ്ടനിലെ 182 വയസ്സായ മാരിൽബോൺ ക്രിക്കററ് ക്ലബ്ബിനെ അല്പംനേരം മറക്കാമെങ്കിൽ മറെറാരു എം. സി. സി. മിന്നിനിൽക്കുന്നതു കാണാം. മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൻെറ മഞ്ഞയും നീലയും ജഴ്സിക്കകത്തു വളർന്ന ഒട്ടേറെ മികവുററ സ്പോർട്സ് താരങ്ങളേയും നിങ്ങാംക്കു കാണാൻ കഴിയും.

നല്ല ഒരു മൈതാനത്തിൻെറ ഇല്ലായ്മയ്ക്കിടയിലും കായികരംഗത്തു മററു കലാലയങ്ങളോടൊപ്പം കയറിനില്ക്കാനും ചിലപ്പോാം അവയെയൊക്കെ കവച്ചുവയ്ക്കാനും 'ക്രിസ്ത്യനു' കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. വെസ്റ്റ് കോസ്റ്റ് ടൂർണ്ണമെൻറിൻേറയും വൈ. എം. സി. എ. ടൂർണ്ണമെൻറിൻേറയും ഗ്രിഗ്സ് പോർട്സിൻേറയും കാലം തൊട്ടു മന്നാടിയാർ ട്രോഫിയുടേയും ഇൻറർ കൊളീജിയേററ് മത്സരങ്ങളുടേയും ഓശവരെ അതു പടർന്നുപന്തലിച്ചു നില്ക്കുന്നു.

ആണ്ടിപ്പാസ്

'ആണ്ടിപ്പാസി'ൻെറ ഉപജ്ഞാതാവായ ആണ്ടിമാസ്റ്റർ കോളേജിൻെറ ഒരു വലിയ സംഭാവനയായിരുന്നു. ആദ്യം വിദ്യാർത്ഥിയും പിന്നീടു് അധ്യാപകനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം അതേപോലെതന്നെ ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ ഏററവും മികവുററ ലെഫ്ററ് എക്സ്ട്രീമുകളിലൊരാളായി എണ്ണപ്പെടുന്ന ലെയ്ബനും കോളേജിൻെറ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു. ഉത്തരംകിട്ടാത്ത കിക്കുകളുമായി മൂന്നു പതിററാണ്ടോളം വിരാജിച്ച കോട്ടായി അച്ചു രംഗപ്രവേശംചെയ്തതു് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലൂടെയാണു്. നാരായി, മൂത്തോറക്കുട്ടി, തരു, തേളൂർ, ജോസഫ് ഈപ്പൻ, ഗോപി, നാരായണൻ, സുന്ദർരാജ് തുടങ്ങിയ സമർത്ഥരായ ഫുട്ബോാംതാരങ്ങാം വേറെയും കിടക്കുന്നു.

ഫുട്ബോളിൽത്തന്നെയാണു് എം. സി. സി. കുട്ടികാം വലിയ മികവു് പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. ബോംബെ സ്റ്റേററിനു കളിച്ച ആദ്യത്തെ മലയാളികളിലൊരാളായ സണ്ണി റെയ്മണ്ടിൻെറ പേരു് എഴുന്നുനില്ക്കുന്നു. അടുത്തകാലത്തു് ബോംബെ കാൽട്ടക്സിൻെറ ആക്രമണനിരയിലും കോഴിക്കോട്ടു് നാഷണലിൽ മഹാരാഷ്ട്രയുടെ സന്തോഷ്ട്രോഫി ടീമിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മറെറാരു താരമായ സോമചന്ദ്രൻ.

ഇന്ത്യൻ ടീമിൽ

എന്നാലും കോളേജിൻെറ ചരിത്രത്തിലെ ഏററവും മികവുററ കളിക്കാരനെന്ന അംഗീകാരം കണ്ണൂർക്കാരനായ എം. വി. ഭരതനേ ലഭിച്ചുള്ളു. ചുനിഗോസ്വാമിയേയും അരുൺഘോഷിനേയുംപോലുള്ള പ്രഗത്ഭരുാംപ്പെട്ട ടീമിൽ 1954–ൽ കാബൂംം പര്യടനം നടത്തിയ ഈ ഹാഫ്ബേക്ക് അഖിലേന്ത്യാ സർവ്വകലാ ഫുട്ബോാം ടീമിനെ പ്രതിനിധീകരിച്ച ഏക മലയാളിയാണു്. മുപ്പത്തിരണ്ടാം വയസ്സിൽ പയ്യന്നൂർ കോളേജിൽ ഫിസിക്കൽ എഡ്യുക്കേഷൻ ലക്ചററായി ജോലിനോക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ശിക്ഷണത്തിലാണു് കഴിഞ്ഞ വർഷം അരങ്ങേററത്തിൽത്തന്നെ കോഴിക്കോട്ടു് സർവ്വകലാശാല തെക്കൻ മേഖല ചാമ്പ്യൻസായതു്.

ക്യാപ്ററന്മാർ

കൊയിലാണ്ടി സ്വദേശിയായ ഗോളി ആത്മാരാമിനു 1964–ൽ മദ്രാസിൽ കേരളസർവ്വ

MR. P. C. MATHEW
who retired on 31-5-1969 after a meritorious record of 38 years as Physical Director

കലാശാലയെ നയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അഞ്ചു വഷങ്ങാംക്കശേഷം മറെറാരു ഗോാംകീപ്പർ — സേതുമാധവൻ — കോഴിക്കോട്ട് സവ്വകലാശാലയ്ക്കും നേതൃത്വം നല്കിയിരിക്കുന്നു. ഇരുപത്താറാം വയസ്സിൽ സ്റ്റേററ്കോച്ചായി മാറിയിരിക്കുന്ന സി. പി. എം ഉസ്മാൻകോയ കേരളസവ്വകലാശാലയിലെ ഏററവും മികച്ച ഫുട്ബോളർക്കുള്ള 1963–64–ലെ ജോയ്ജ് ഉമ്മൻ സ്മാരക ഗോാംഡ് മെഡൽ കരസ്ഥമാക്കുകയുണ്ടായി.

ഇൻറർമീഡിയററ് കോളേജെന്ന നിലയ്ക്കു മദ്രാസ് സവ്വകലാശാലയിൽ വലിയ അംഗീകരണമൊന്നും ലഭിക്കാതിരുന്ന എം. സി. സിക്കു കേരള സംസ്ഥാനത്താണ് നേട്ടങ്ങളുടെ പട്ടിക വലുതാക്കാൻ സാധിച്ചതു്. സി. സി. ജയചന്ദ്രനും, എം. സി ദിവാകരനും, എം വി. സുധീരം, വിശ്വനാഥനും, കൃഷ്ണദാസും, രത്നാകരനും, തുടങ്ങുള്ള കാലഘട്ടങ്ങളിൽ യൂണിവേഴ്സിററി ജഴ്സി അണിഞ്ഞവരാണ്. ലോ കോളജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്താണ് കേരള സവ്വകലാശാല പ്രാതിനിദ്ധ്യം ലഭിച്ചതെങ്കിലും എം. രാജീവും കോളജിൻെറ പടികടന്നുപോയ ഒരു മികച്ച താരമത്രേ. ഇപ്പോാം കണ്ണൂർ സ്പിരിററഡ് യൂത്ത്സിൻെറ കോച്ചായ ഡോ. പി. മാധവൻ ക്രിസ്ത്യൻകോളജ് വിട്ടശേഷം മദ്രാസ് സവ്വകലാശാലയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

ക്രിക്കററും ഹോക്കിയും

കൃാപ്ററൻ നാരായണൻെറ കാലഘട്ടത്തിലുണന്ന ക്രിക്കററിന് കോളജിൽനിന്നു വർഷങ്ങാംക്കശേഷം ഒരു രഞ്ജിട്രോഫിതാരത്തെ കിട്ടി — റോാംസ് ഹട്ടനെ, ഹോക്കിയിൽ കല്ലാട്ടു സഹോദരന്മാരുടെ കാലഘട്ടം പിന്നിട്ടു കോളേജ് മായനേയും സോമനേയും സവ്വകലാശാലയുടെ ജഴ്സിക്കകത്തെത്തിച്ചു. പിന്നീട് സ്റ്റേററിന് കളിച്ച ചാണ്ടി വറുഗീസും കോളേജിൻെറ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു.

അത്ലററിക്സിൽ മുൻ തിരുവനന്തപുരം മേയറായ ഇ. പി. ഈപ്പന്ന് ശേഷം, വേണുഗോപാലനുയന്നുവന്നു. ടേബിാം ടെന്നിസിൽ എം. ശശികുമാറിനു നാഷണലിനുള്ള ടീമോളം ഉയരാൻ കഴിഞ്ഞതു് കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ കഥയാണ്. പി. കെ രവീന്ദ്രൻ സ്റ്റേററ് ബാസ്കററ്ബോാം ടീമിലും (ജൂണിയർ) വിജയകൃഷ്ണൻ സവ്വകലാശാല ടേബിാം ടെന്നീസ് ടീമിലും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. മലബാർ കണ്ട ഏററവും മികച്ച ബോാം ബാഡ്മിൻറൻ താരങ്ങളിലൊരാളായ കണ്ണൂർ രാമകൃഷ്ണനും ക്രിസ്ത്യൻ കോളജിലെ പൂവ്വവിദ്യാത്ഥിയാണ്.

ടേബിാംടെന്നീസ്

ടീമെന്നനിലയ്ക്കു 1957–ൽ ഇൻറർ കൊളീജിയേററ് മേഖലാ ഫുട്ബോാം ചാമ്പ്യൻസായശേഷം ഇത്തവണയാണ് രംഗത്തു തിരിച്ചുവന്നതു്. പക്ഷേ സവ്വകലാശാലാ ഫൈനലിൽ ഒരു പരാജയത്തിൻെറ ഏററവും ചെറിയ വ്യത്യാസത്തിന് അവർ പുറത്തുപോയി. ടേബിാംടെന്നീസിൽ സവ്വകലാശാല ചാമ്പ്യന്മാരാണ് എം. സി. കോളജ് ടീം.

മികച്ച സംഘാടകർക്ക് ഒരിക്കലും പഞ്ഞം കാണിച്ചിട്ടില്ല കോളേജ്. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ വച്ചു മരിച്ച എഡ്വേർഡ് കല്ലാട്ട് മാസ്റ്ററെയാണ് ആദ്യം ഓമ്മവരിക. അസോസിയേഷൻ ഫുട്ബോാം മലബാറിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു ഒരു പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ച എൻ. രാധാമാധവൻ കോളജിലെ ഒരു പൂവ്വവിദ്യാത്ഥിയാണ് കേരളം ഒരേ ഒരിക്കൽ സന്തോഷ് ട്രോഫി മത്സരത്തിൽ സെമിഫൈനലിലെത്തിയ 1960–ൽ പ്രസ്തുത ടീമിനെ മാനേജ് ചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ്യം കോളേജിലെ ഒരു പഴയ സ്പോർട്ട്സ്മാനായ ററി. കെ. കൃഷ്ണനാണ് ലഭിച്ചതു്.

മുപ്പത്തെട്ടു വഷക്കാലം ഫിസിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ ലക്ചററായി ജോലിചെയ്ത പി. സി. മാത്യുവിൻെറ കീഴിലാണ് കോളജ് മിക്കവാറും കായികരംഗത്തു നേട്ടങ്ങാം പലതും കൈ

വരിച്ചതെന്നകാര്യം മറന്നുകൂടാ. കഴിഞ്ഞ വർഷം റിട്ടയർചെയ്ത ഈ അറുപത്തൊന്നുകാരൻ ഒരു പഴയ ഫുട്ബോൾ—ടെന്നീസ്താരമാണ്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേരിൽ സർവ്വകലാശാലയിലെ ഫിസിക്കൽ എഡ്യുക്കേഷൻ ലക്ചറർമാർ സംഭാവനചെയ്ത ആയിരം രൂപാ വിലപിടിപ്പുള്ള ട്രോഫിയാണ് കോഴിക്കോട്ട് സർവ്വകലാശാലയുടെ ഫുട്ബോൾ ചാമ്പ്യന്മാർക്ക സമ്മാനിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കോളേജിനു ഒന്നാമത്തെ വർഷത്തിൽ അതു നേടിയെടുക്കാൻ സാധിക്കാതെപോയെങ്കിലും ചരിത്രത്തിലാദ്യമായി ആ ട്രോഫിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഫൈനൽ കളിക്കാനൊത്തുവെന്നതു് ജൂബിലിവർഷത്തിൽ അഭിമാനജനകമത്രേ.

ആശംസകൾ

ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ ജീവിതത്തിൽ നിസ്തുലമായ സേവനങ്ങളർപ്പിച്ച ഒരു സ്ഥാപനമാണ് മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളജ്. ഉപരിപഠനം സമൂഹത്തിലെ ഉയർന്ന വിഭാഗക്കാരുടെ കുത്തക ആയിരുന്നകാലത്തു്, സമൂഹത്തിലെ അടിത്തട്ടിലുള്ളവർക്കു സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ കവാടം തുറന്നുകൊടുത്ത കോഴിക്കോട്ടെ ഏക വിദ്യാലയം ക്രിസ്ത്യൻ കോളജായിരുന്നു. വജ്ര ജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ മഹാസ്ഥാപനം അഭിവൃദ്ധിയിൽനിന്നും അഭിവൃദ്ധിയിലേയ്ക്കു മുന്നേറുമാറാകട്ടെ.

എ. ശ്രീധരൻ, എം. പി.

ഉറക്കം

ടി. രാമൻ, I ബി. എസ്സ്. സി.

രാവിലെ ഉറക്കമുണന്നപ്പോഠം കുട്ടിക്കു് വളരെ സന്തോഷംതോന്നി. ചുകന്നവെയിൽ ജനലിലൂടെ മുറിയിലേക്കു കടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുട്ടി വെയിലത്തുപോയിനിന്നു, തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോഠം തന്റെ കറുത്ത നിഴൽ കുട്ടി കണ്ടു. ''എന്താണു് ഈ നിഴലിങ്ങനെ കറുത്തുംകൊണ്ടു്'' കുട്ടിക്കു് സംശയംതോന്നി. ഏതായാലും അമ്മയോടു് ചോദിക്കണം, കുട്ടി മനസ്സിൽ ഉറച്ചു. കുട്ടി മെല്ലെ ഉമ്മറത്തേക്കു നടന്നു. അച്ഛനിന്നു് കമ്പനി ഒഴിവാണല്ലോ, അവൻ ആലോചിച്ചു. ഉമ്മറത്താരേയുംകണ്ടില്ല. കുട്ടി ഉമ്മറത്തെ വാതിൽ ചാരി പുറത്തേക്കു നോക്കിനിന്നു. കണ്ടൻപൂച്ച മുററത്തിരുന്നു വെയിൽ കായുകയാണു്. അവൻ ഓടിച്ചെന്നു് പൂച്ചയെ എടുത്തു. പൂച്ച അവന്റെ കയ്യിൽ ഒരു പഞ്ഞിക്കെട്ടുപോലെ അമർന്നുനിന്നു്. പൂച്ചയേയുമെടുത്തുകൊണ്ടു് അവൻ റോസാച്ചെടിയുടെ അടുത്തേക്കുനടന്നു. ധാരാളം റോസാപൂക്കഠം ഇന്നു വിടന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു് ഇതൊക്കെ പറിച്ചു് പൂജാമുറിയിൽകൊണ്ടുപോയി വെക്കണം, അവൻ തീരുമാനിച്ചു.

പെട്ടെന്നാണു് തിളങ്ങുന്ന ഒരു കടലാസു് കുട്ടിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടതു്. കുട്ടി അതെടുത്തു നോക്കി. 'ഓ! അമ്മാവൻ മിനിയാന്നു് കൊണ്ടുവന്ന മിഠായിയുടെ കടലാസാണു്' അവൻ അതു് ആകാശത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു് അവനുതോന്നി മോഹനന്റെ വീട്ടിൽ കണ്ടപോലൊരു മിഠായി കടലാസിന്റെ മാല തനിക്കും ഉണ്ടാക്കണമെന്നു്. അവൻ ഓടിപ്പോയി വീണുകിടക്കുന്ന കടലാസെടുത്തു പോക്കററിലിട്ടു. അവൻ പൂച്ചയെ മെല്ലെ നിലത്തുവെച്ചു. കിണററിൽ വെള്ളമെത്രയുണ്ടു്. അവൻ കിണററിന്റെ പടവിന്റെ മുകളിലൂടെ എത്തി നോക്കി. അപ്പോഴാണു അമ്മ അവനെ കണ്ടതു്. ഉടൻ അവൻ അമ്മയുടെ അടുത്തേക്കോടി. അമ്മ അവനെ പല്ലുതേപ്പിച്ചു ഭസ്മവും തൊടുവിച്ചു് കാപ്പി കൊടുത്തു.

കാപ്പി കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞു് കുട്ടി മെല്ലെ ഉമ്മറത്തേക്കുനടന്നു. ഉമ്മറത്തെ ചാരുകസേരയിൽ മലന്നുകിടന്നു് പത്രം വായിക്കുകയായിരുന്നു അച്ഛൻ. അവൻ മെല്ലെചെന്നു് പത്രത്തിന്റെ മറുഭാഗത്തുള്ള ചിത്രങ്ങളൊക്കെ നോക്കി. ഓ, നല്ല ചിത്രങ്ങളൊന്നുമില്ല. അവൻ പതുക്കെ ചെന്നു് ജനലിന്റെ അഴിയുംപിടിച്ചു് വെളിയിലേക്കു് നോക്കിനിന്നു. കുളിമുറിയിൽനിന്നു് അമ്മ കുളിക്കുമ്പോഠം വെള്ളം വീഴുന്നതിന്റെ ശബ്ദം അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചുനിന്നു. അപ്പോഴാണു് അടുത്ത വീട്ടിലെ മോഹനൻ വന്നതു്. അവൻ ഉടനെ മോഹനന്റെ അടുത്തേക്കു് ഓടി. അവൻ മോഹനനോടൊത്തു് ഗെയിററിന്റെ അഴികളും പിടിച്ചുനിന്നു.

അപ്പോഴാണു് ഒരു ടാളിക്കാരൻ അതിലെ പോയതു്. 'ഇയ്യാളാണു് ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വിറകു കൊണ്ടുവന്നതു്'' മോഹനൻ പറഞ്ഞു. കുട്ടി അയാളെനോക്കി. എന്തൊരുറച്ചശരീരം, തന്റെ അച്ഛനപ്പോലും ഇത്ര ശക്തി ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്നു അവനുതോന്നി. അവർ മെല്ലെ ഗെയിററു് കടന്നു് റോഡിലിറങ്ങിനിന്നു്. അപ്പോഴാണു് മോഹനന്റെ അച്ഛൻ സൈക്കളും പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഗേററുകടക്കുന്നതവർ കണ്ടതു്. മോഹനൻ ഉടനെ അച്ഛന്റെ അടുത്തേക്കോടിപോയി. കുട്ടി ഉടൻ ഗെയിററു

കടന്നു് അകത്തേക്കുനടന്നു. ഇപ്പോഴമ്മയുടെ കുളി കഴിഞ്ഞിരിക്കും, ഒന്നു കുളിച്ചാലെന്താ? കുട്ടി ഉടൻ കുളിമുറിയിലേക്കുനടന്നു. ഒരു പാത്രം വെള്ളമെടുത്തു് തലയിൽ ഒഴിച്ചു. നല്ല തണുപ്പുതോന്നി. ശബ്ദംകേട്ടു് അമ്മ ഓടിവന്നു. അമ്മവീണ്ടും തിരിച്ചുപോയി എണ്ണക്കുപ്പിയുമായിവന്നു. അവൻെറ വെള്ളംപുരണ്ട തലയിലും മുഖത്തും ശരീരത്തിലും എണ്ണ തേച്ചു. അവൻെറ ചെവിട്ടു് മൃദുവായി പിടിച്ചു തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്മ അവനെ കുളിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. 'ഇനി മണ്ണിൽ ഇറങ്ങരുതു് ട്ട്യോ !' അവൻെറ തല തോർത്തിക്കൊണ്ടു് അമ്മ അവനോടു് പറഞ്ഞു. അവൻ തലകുലുക്കി. അമ്മ അയലിൽനിന്നും ചുകന്ന പട്ടുകോണകമെടുത്തു് അവനെ ഉടുപ്പിച്ചു. ഒരു പട്ടയുള്ള ട്രൌസറു മെടുത്തു് അവനെ ഉടുവിച്ചു. കുറച്ചു പൌഡറും മുഖത്തിട്ടു് തലയും ചീകി ഉമ്മറത്തേക്കയച്ചിട്ടു് അമ്മ അടുക്കളയിലേക്കുപോയി.

കുട്ടി ഉമ്മറത്തെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ആരും ഇല്ല. കുട്ടിയ്ക്കു് റേഡിയോ ഒന്നു പിടിച്ചു തിരിച്ചാൽ എന്താ എന്നു തോന്നി. അവൻ റേഡിയോയുടെ മഞ്ഞക്കുപ്പായം മെല്ലെ പൊന്തിച്ചു് ഒരു കട്ട പിടിച്ചു തിരിച്ചു. മതി, മതി കുട്ടിയ്ക്കു് പേടിയായി. അവൻ ഉടനെ അവിടെനിന്നും നടന്നു ജനലുപിടിച്ചു റോഡിലേക്കു നോക്കിനിന്നു. ഒരു ബലൂണുകാരൻ അതിലെ നടന്നു, നീങ്ങുന്നതവൻ കണ്ടു. ചാരിയിരുന്നവാതിൽ മെല്ലെ തുറന്നു് അവൻ ഗെയിററിലേക്കോടി. ഗെയിററിൻെറ കമ്പികളും പിടിച്ചു് അയാൾ നടന്നു മറയുന്നതുവരെ അവൻ നോക്കിനിന്നു. പെട്ടെന്നു് അവന്നു് തുമ്പികളെ ഓർമ്മവന്നു. അവൻ റോസാചെടികളുടെ അടുത്തേക്കോടി. ഇന്നു് ഒന്നിനെയെങ്കിലും പിടിക്കണം. ഇന്നലെ ഒന്നിനെ കൈകൊണ്ടു് തൊട്ടതാണു്, പക്ഷേ പിടിക്കാൻ കിട്ടുന്നതിന്നുമുമ്പേ അതു പാറിക്കളഞ്ഞു. തുമ്പികളൊന്നും റോസിൻെറ അടുത്തെത്തിയിട്ടില്ല. അവൻ കുറച്ചുനേരം കാത്തു. അതാ ഒരു തുമ്പി വരുന്നുണ്ടു്. അവന്നു് ചിരിവന്നു. തുമ്പി അവൻെറ കൈവിരലുകൾക്കടുത്തുകൂടെ ഒഴുകി, അവൻ പിടിക്കാൻ നോക്കിയപ്പോഴേക്കും അതു് അകന്നുപോയി. അവന്നു് ദേഷ്യംവന്നു. ഒന്നുറക്കെ നിലവിളിച്ചാലെന്താ, അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. ഇന്നലെ വേണുവിൻെറ ആടിനെ കെട്ടിയ സ്ഥലത്തുപോയിനോക്കി. ഇന്നു് അവിടെ ആടിനെ കെട്ടിയിട്ടില്ല. അവൻ ആടിനെകെട്ടിയ കവുങ്ങിൻെറ അടുത്തുചെന്നു. ആടിൻെറ കുളമ്പടയാളങ്ങൾ അവിടെയാകെ ചിതറികിടക്കുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. കുറച്ചു് ആട്ടിൻ കാട്ടവുമുണ്ടു്. തനിക്കും ഒന്നു ആടിനെപ്പോലെ ആയാലെന്താ, നല്ലരസമായിരിക്കും. അവൻ ആലോചിച്ചു. കാൽ മുട്ടുകളും കുറച്ചുസമയം കൈയും നിലത്തുകുത്തി അവൻ നടന്നു. മുട്ടിന്നു് ചെറിയൊരു നീററൽ അവൻ മണ്ണു് തട്ടിമാററി. മുട്ടിലേക്കുനോക്കി. നേരിയ, ചുകന്ന സൂചിത്തലപ്പുകൾപോലെ ചോര പൊടിഞ്ഞുവരികയാണു്. കുട്ടി ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. അരിവാർക്കുകയായിരുന്ന അമ്മ ഉടൻ ഓടിവന്നു. നിന്നോടു് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ മണ്ണിൽ കളിക്കരുതെന്നു്, അവൻെറ കാൽമുട്ടുകൾ ഡെറേറാൾകൊണ്ടു് കഴുകുമ്പോൾ അമ്മ ചോദിച്ചു. അവൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവന്നു് ഡെറേറാളിൻെറ വാസന ഇഷ്ടമായിതോന്നി. അമ്മ അവനെ എടുത്തു് അകത്തുകൊണ്ടുപോയി മുറിവിൽ അല്പം പൌഡർ ഇട്ടുകൊടുത്തു അവൻകൈനീട്ടി. അമ്മ കുറച്ചുപൌഡർ അവൻെറ കൈയിലുമിട്ടുകൊടുത്തു. അവനെ നിലത്തുവെച്ചു അമ്മ അടുക്കളയിലേക്കുതന്നെ പോയി. അവൻ പൌഡർ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം മുഖത്തിട്ടു.

നിലത്തിരുന്നു് അവൻ കാൽമുട്ടുകളിൽ ഊതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എറുമ്പുകളുടെ ഒരു ജാഥ ചുമരിൻെറ അരികിലൂടെ നീങ്ങുന്നതു് അവൻ നോക്കി. എല്ലാം തല തടിയൻ എറുമ്പുകളാണു്. അവൻ കുറച്ചുനേരം നോക്കിനിന്നു. കൈയിൽ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന പൌഡർ എറുമ്പുകളുടെ മേലിട്ടു., ചിലവ വെളുത്തനിറമായി. അവ നടന്നു നീങ്ങുന്നതുംനോക്കി

200 Metres

OLD

STUDENTS

ON

THE

VICTORY

STAND

DURING

DIAMOND

JUBILEE

SPORTS

100 Metres

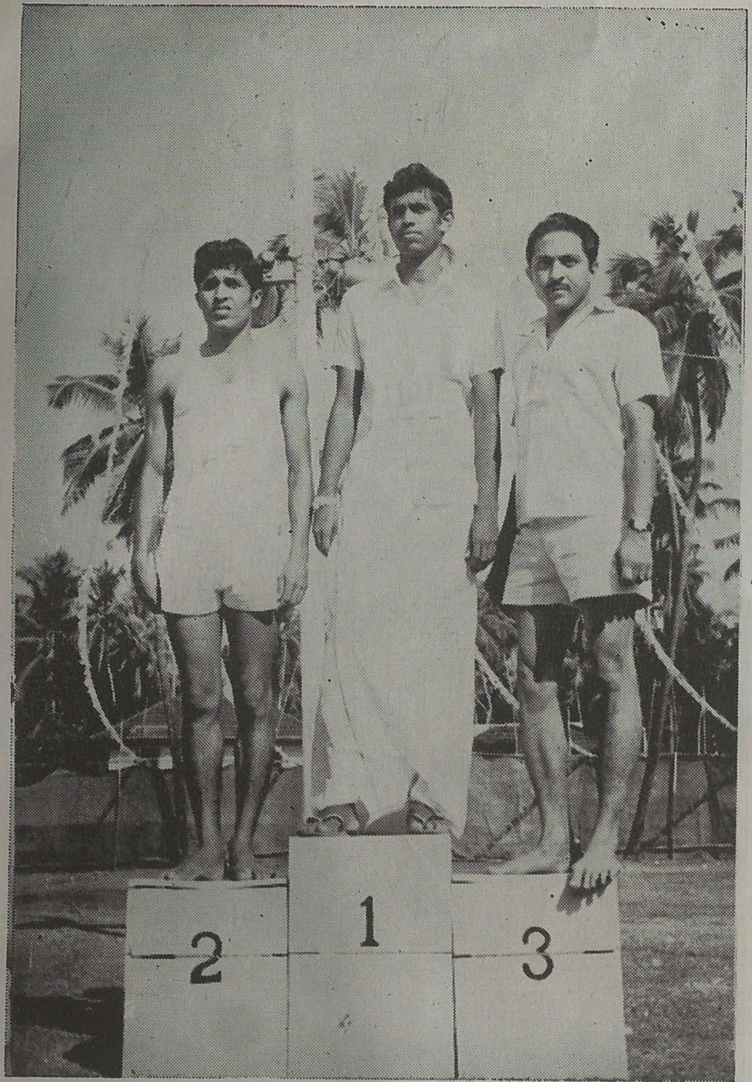

WINNERS ON THE VICTORY STAND DURING DIAMOND JUBILEE SPORTS

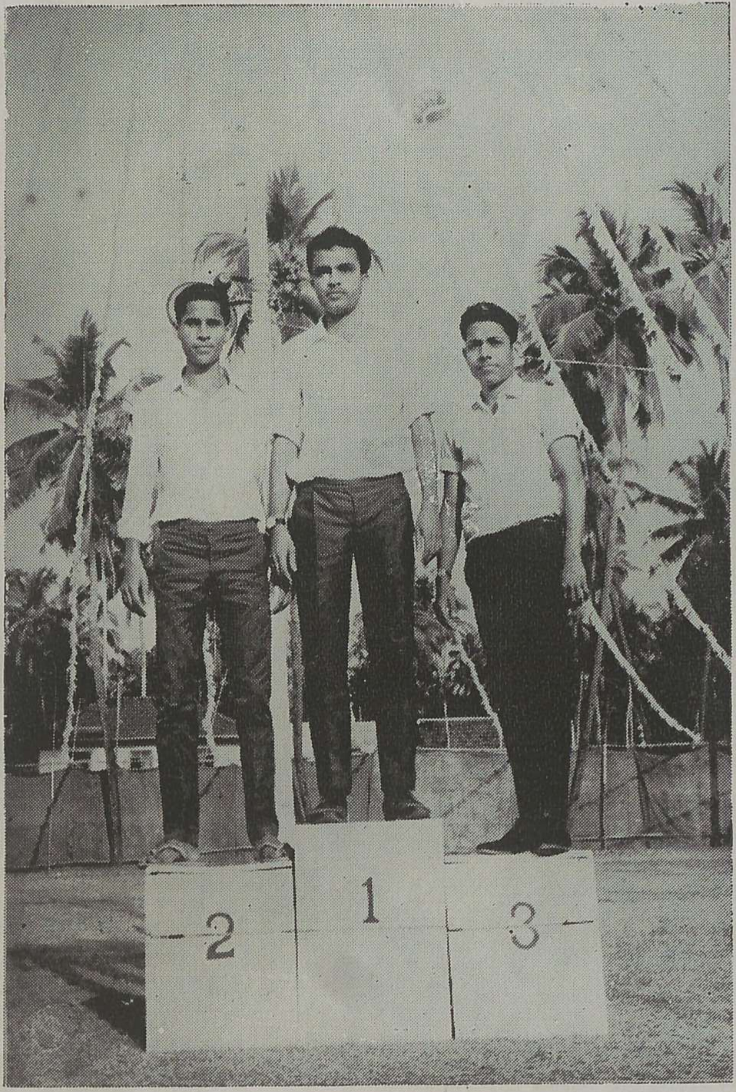

അവൻ ഇരുന്നു. എല്ലാ എറുമ്പുകളും ചെറിയ ഒരു ദ്വാരത്തിലേക്കു കടന്നു. അവൻ ഓടിപ്പോയി ടോച്ച് എടുത്തു് ദ്വാരത്തിലേക്കു് അടിച്ചുനോക്കി ഒന്നും കാണുന്നില്ല, 'എടാ കുട്ടാ ഊണുകഴിക്കാൻ വന്നേ'. അമ്മ അടുക്കളയിൽനിന്നും വിളിച്ചു. അവൻ അടുക്കളയിലേയ്ക്കു് പതുക്കെ നടന്നു. അവന്റെ മുഖം കണ്ടു് അമ്മ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു. അവനു് ദേഷ്യംതോന്നി. എന്തിനാണു് അമ്മ ഇങ്ങനെ ചിരിക്കുന്നതു്. അമ്മ മുണ്ടിന്റെ തലകൊണ്ടു് അവന്റെ മുഖം തുടച്ചു. അവൻ പലകപ്പുറത്തിരുന്നു ഊണുകഴിച്ചു. അവന്റെ കൈ കഴുകിച്ചുശേഷം അമ്മയും ഊണുകഴിക്കാൻ തുടങ്ങി അമ്മ ഊണുകഴിക്കുതുംനോക്കി അവൻ ഇരുന്നു. അമ്മയുടെ ഊണുകഴിയുന്നതിനുമുമ്പേ അച്ഛൻ വന്നു. അച്ഛൻ എണ്ണയുംതേച്ചു് കുളിമുറിയിലേക്കുപോയി. അമ്മയുടെ ഊണു കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും അച്ഛൻ കുളിച്ചു വന്നിരുന്നു. അച്ഛൻ തലമാടുമ്പോൾ ചീപ്പിൽനിന്നു് വെള്ളം തെറിക്കുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. അച്ഛൻ ശരിക്കു് തല തോർത്തിയിട്ടില്ല. അവൻ വിചാരിച്ചു തല മാടിക്കഴിഞ്ഞു് അച്ഛൻ അകത്തേക്കു നടന്നു. അവനും അച്ഛന്റെ പിന്നാലെപോയി. അമ്മ അച്ഛനു് ചോറുവിളമ്പികൊടുത്തു. അച്ഛൻ ഊണുകഴിക്കുമ്പോൾ തൊണ്ടയിലെ മുഴ ഇളകി കളിക്കുന്നതുംനോക്കി അവൻ മിണ്ടാതെനിന്നു. അച്ഛൻ അവനെ അരികിലേക്കു വിളിച്ചു് ഒരു ഉരുള ചോറു് അവന്റെ വായിൽ കൊടുത്തു്.

അച്ഛൻ കൈകഴുകി. ഏമ്പക്കവുംവിട്ടു് അവനെയുമെടുത്തു് ഉമ്മറത്തേക്കു നടന്നു. അവൻ അച്ഛന്റെ മാറത്തെ രോമങ്ങൾ ഓരോന്നായി പിഴുതുകളയുവാൻ തുടങ്ങി. അച്ഛൻ അവന്റെ മുഖത്തിൽ തന്റെ താടി മെല്ലെ അമർത്തി. അവൻ ആലോചിച്ചു അച്ഛന്റെ താടി ഉരക്കടലാസു പോലെയാണു്. അവൻ അച്ഛന്റെ മടിയിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു് ജനലിന്നരികെപോയിനിന്നു. വെയിലിൽനിന്നു് എന്തെല്ലാമോ പൊന്തുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ അവനുതോന്നി. അവന്നു് ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മ അവനെ എടുത്തു് കട്ടലിന്മേൽ കിടത്തി. അമ്മയും അരികെ കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാതിലടച്ചു് അച്ഛനും കട്ടലിൽ വന്നിരുന്നു. അമ്മ ശബ്ദം ചുരുക്കി അച്ഛനോടു് എന്തെല്ലാമോ പറയുന്നതു് അവൻ പാതി ഉറക്കത്തിൽ കേട്ടു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും കുട്ടി പരിപൂർണ്ണമായി ഉറങ്ങി കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

എഴുത്തച്ഛൻെറ സ്വാധീനം—മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തിൽ

എം. കുമാരൻ മൂസ്സത് II ബി. എസ്സ്. സി.

മഹദ്‌വ്യക്തികളുടെ ജനനവും ജീവിതവും അവരെത്തുടർന്നുവരുന്ന അനേകം നൂററാണ്ടുകളിൽ മനുഷ്യരിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. ഇങ്ങിനെ ജനതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സ്വാധീനതത്തെന്നെയല്ലെ നാമവരുടെ സംസ്ക്കാരമെന്നുൽഘോഷിയ്ക്കുന്നതു്? കലാകാരന്മാരുടേയും ചിന്തകരുടേയും ജീവിതം ഇങ്ങിനെ സാംസ്ക്കാരിക പ്രാധാന്യമർഹിയ്ക്കുന്നവയായിത്തീരുന്നു. കവിത്വവും ചിന്താനൈപുണിയും ഒത്തിണങ്ങുന്ന വ്യക്തികളുടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വാധീനം കൂടുതൽ ഗാഢമായും ഇരിയ്ക്കുന്നു. വ്യാസൻ, വാല്മീകി, പ്ലേറേറാ തുടങ്ങിയ ഇത്തരം വ്യക്തികളെപ്പോലെ സ്വന്തമായ ആശയങ്ങളൊന്നും ആവിഷ്ക്കരിയ്ക്കുകയും പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിലും എഴുത്തച്ഛൻ ധാർമ്മികപ്രബുദ്ധതയും കവനസാമർത്ഥ്യവും മൂലം മലയാളത്തിനേയും മലയാളിയുടെ സംസ്ക്കാരത്തേയും അത്യഗാധമായി സ്പർശിച്ചു. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, മഹാഭാരതം തുടങ്ങിയ ബൃഹൽഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തർജ്ജമകളിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹമിതു സാധിച്ചതു്. ഈ തർജ്ജമകളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന താല്പര്യം ഒരു ധാർമ്മികാചാര്യൻെറതായിരുന്നുവോ? അതോ അതൊരു കവിയുടെതായിരുന്നുവോ? ഒരന്വേഷണം നടത്തുന്നതു രസാവഹമായിരിയ്ക്കും. ഇതിൽനിന്നുതന്നെ മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തിൽ എഴുത്തച്ഛനുള്ള സ്വാധീനത്തിൻെറ സ്വരൂപവും വിശദമാകും.

മഹാഭാരതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് കാളിദാസൻ തൻെറ വിശ്വവിഖ്യാതമായ ശാകുന്തളം രചിച്ചതു്. ഇതേ ഗ്രന്ഥത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ തൻെറ മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടു് നിർമ്മിച്ചതു്. രണ്ടുപേരും സ്വന്തം ഭാവനാവിലാസത്തെ ഉപയോഗിയ്ക്കുവാൻ മടി കാണിയ്ക്കുന്നില്ല; എന്നിരുന്നാലും ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരേകദേശ പഠനംതന്നെ, വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണഗതികളോടെയാണ് പരാശരപുത്രനെ ഇവർ സമീപിച്ചതെന്നു വിശദമാക്കുന്നു. ശാകുന്തളത്തിൽ കവിതയും സൗന്ദര്യബോധവും, പുഷ്കലവും പരിപക്വവും ആയി ഇരിയ്ക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻെറ കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നതു് അടിയുറച്ച ഭക്തിയും തീവ്രമായ ധർമ്മബോധവുമാണ്. കൂടുതൽ വിശദീകരിയ്ക്കാവുന്ന ഒരു നിഗമനത്തിലാണ് നാം എത്തിച്ചേരുന്നതു്. കാളിദാസൻ കവിതാംശത്തിലും എഴുത്തച്ഛൻ ധാർമ്മികാംശത്തിലും ഊന്നിനിന്നുകൊണ്ടാണ് വ്യാസനെ സമീപിച്ചതു് എന്നതുതന്നെ ഈ നിഗമനം. എഴുത്തച്ഛൻെറ അടിസ്ഥാനവികാരം സുശക്തവും ഗഹനവുമായ ഭഗവൽ ഭക്തിയായിരുന്നു. ഈ ഭക്തിയുടെ സൂക്ഷ്മവും ആത്മാർത്ഥവുമായ ആവിഷ്കരണത്തിലാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ശ്രദ്ധിച്ചതു്. ഇതിൽ അദ്ദേഹം അസാമാന്യമായി വിജയിച്ചുവെന്നതു വ്യക്തംതന്നെ. ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ അപ്രതിമനായി മററൊരാളെക്കൂടിയേ ഒപ്പം മലയാളികളോർക്കു: പൂന്താനത്തിനെ.

കാളിദാസൻെറയും എഴുത്തച്ഛൻെറയും കൃതികളിൽക്കാണുന്ന മൗലികമായ വീക്ഷണ വ്യത്യാസത്തിന്നു് എഴുത്തച്ഛൻ എഴുത്തച്ഛനും, കാളിദാസൻ കാളിദാസനും ആണെന്നതിന്നുപുറമെ മററൊരു കാരണംകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കാം; അവർ ജീവിച്ച കാലഘട്ടങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വൈ

II PRE-DEGREE MATHEMATICS

II PRE-DEGREE BIOLOGY

ജാത്യത്തേയാണ് ഞാനുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നതു്. കാളിദാസൻെറ ജീവിതകാലം സാംസ്ക്കാരിക സാമ്പത്തിക പ്രബുദ്ധതയുടേതായിരുന്നു. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻെറതോ? നമുക്കൊന്നന്വേഷിച്ചുനോക്കാം.

പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ ഉത്തരഭാരതത്തിൽ അസ്തപ്രജ്ഞങ്ങളായവശേഷിച്ചിരുന്ന ഹിന്ദുരാഷ്ട്രങ്ങൾകൂടി വിദേശശക്തികൾക്കു മുമ്പിൽ അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഹിന്ദുസാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെ ഇതു പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചുവെന്നു് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ കഥയും ഏതാണ്ടിതു തന്നെയായിരുന്നു. കലയുടേയും ആത്മവിശ്വാസത്തിൻെറയും അടിസ്ഥാനങ്ങളായ ദേവാലയങ്ങൾ കരുത്തുററ കരാളഹസ്തങ്ങളാൽ തകർക്കപ്പെട്ടു. പോർത്തുഗീസുകാരുടെ വരവോടുകൂടി ഒന്നുകൂടി ആളിക്കത്തിയ രാഷ്ട്രീയകലഹങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളും ധാർമ്മികബോധത്തെ ആട്ടിയുലച്ചു. നൂററാണ്ടുകളതിജീവിച്ച സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കേററ ക്ഷതം ജനതയെ പിടിച്ചുകുലുക്കിയെന്നതുതന്നെ ചുരുക്കം.

സുഖവിഭവങ്ങളിലും ഭോഗവിഷയങ്ങളിലും മുഴുകിപ്പോയിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ ജനതയ്ക്കു വേണ്ട ധാർമ്മികോത്തേജനം നല്കുന്നതിൽ വിമുഖരായിത്തീർന്നു. ഈ ആര്യബ്രാഹ്മണർ ധർമ്മാധർമ്മഭേദബുദ്ധികളും വിജ്ഞന്മാരുമായിരുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനം മററുള്ളവർക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിൽ ഇവർക്കു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ അന്നു നിലനിന്നിരുന്ന ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ ഉയർന്ന ജാതിയ്ക്കു വന്നുചേർന്ന ഈ ദോഷം, ഉത്തമാംഗത്തിനേററ ക്ഷതം ദേഹത്തിനെയെന്നപോലെ, മററു ജാതികളേയും ബാധിച്ചു. വളർന്നുവരുന്ന ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തെപ്പിടിച്ചാണയിട്ടുകൊണ്ടു യുക്തിരഹിതമായി വാദിയ്ക്കുന്ന ചില ഭൗതികവാദികൾ ഇന്നു രംഗത്തുണ്ടല്ലോ. താദൃശർകൂടി അന്നു സമുദായത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും അതിനെ കൂടുതൽ ക്ഷീണിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. സാംസ്ക്കാരികമായ കാഴ്ചപ്പാടുള്ളവരുടെ അലസതയും, അതില്ലാത്തവരുടെ പ്രവർത്തനവുമാണു് എഴുത്തച്ഛനു നേരിടേണ്ടി വന്നതു്. ഇതു കാളിദാസൻെറ കാലഘട്ടത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ.

പതിനാറാം നൂററാണ്ടിൽ വളർന്നുവന്ന ഈ കുഴപ്പങ്ങളെ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനമെന്ന നവീന മതധാരയിലൂടെയാണു് ഹിന്ദുമതം നേരിട്ടതു്. രാമാനുജാചാര്യർ, തുളസീദാസ്, കമ്പർ തുടങ്ങിയ അനേകം ആചാര്യന്മാർ ഈ ചിന്താധാരയെ പ്രബലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. തൽഫലമായി ശൈവവൈഷ്ണവചിന്താഗതികൾ വളർന്നുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പ്രകാശധാരയെ പശ്ചിമസാനുക്കളുടെ പശ്ചിമപാർശ്വങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രസരിപ്പിയ്ക്കുന്നതിൽ എഴുത്തച്ഛൻ തൻെറ ജീവിതത്തെ ജ്വലിപ്പിയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. വൈഷ്ണവശൈവഭേദമെന്യെ അദ്ദേഹം പ്രസരിപ്പിച്ച ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ വിശദാംശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

എഴുത്തച്ഛനോളം ഭക്തിപാരവശ്യം ആരാണു് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്? കർക്കശമായ ആത്മസംയമനം പാലിയ്ക്കുന്ന എഴുത്തച്ഛൻെറ 'കിളിമകൾ' ഭക്തിവിഷയങ്ങളിലെത്തുമ്പോൾ തപ്പെ ദീക്ഷയ്ക്കു നിരക്കുന്നതിലും കൂടുതൽ പാടുന്നുണ്ടോ എന്നു നമുക്കു സംശയം തോന്നും. മാദകമായ സ്ത്രീസൗന്ദര്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു് അനേകം മലയാളകവികൾ എഴുതിയ ഭാഗങ്ങൾകൂടി എഴുത്തച്ഛൻെറ ഭക്തിനിർഭരങ്ങളായ വർണ്ണനകളോളം വികാരവിക്ഷുബ്ധങ്ങളും കാതരങ്ങളും അല്ല. എഴുത്തച്ഛൻെറ ഘോരങ്ങളായ യുദ്ധവർണ്ണനകൾ അതുല്യങ്ങളാണല്ലോ. ഇവയ്ക്കിടയിലായാലും ഭഗവൽക്കീർത്തനത്തിന്നൊരവസരം ലഭിച്ചാൽ, തൻെറ അനുവാചകൻെറ മനസ്സിൽ വാകച്ചാർത്തും മണിയടിശബ്ദവും ഉണർന്നു വരത്തക്കവിധം എഴുത്തച്ഛൻ തൻെറ ഭക്തിധാരയെ പിൻതുടരുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

കാവ്യഗുണത്തിനദ്ദേഹം കൊടുത്ത പ്രാധാന്യം തുച്ഛമായിരുന്നു. കാവ്യഗുണമേറിയ വാ

ല്മീകിരാമായണത്തെ തള്ളി, ഭക്തിരസമേറിയ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെ തന്റെ വിവർത്തനത്തിനുള്ള മൂലകൃതിയായി സ്വീകരിക്കുകയാണല്ലോ അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. രാമനെന്ന ആദർശശാലിയായ രാജാവിനെയല്ല, ഭൂഭാരം കളയുന്നതിന്നായി വന്നുപിറന്ന സാക്ഷാൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രനെയായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛൻ അവതരിപ്പിക്കാനാഗ്രഹിച്ചതു്. ഭക്തിരസപ്രധാനമല്ലാത്ത ഭാഗങ്ങൾ അന്യഥാമേന്മയുററവയായിരുന്നാൽപ്പോലും തന്റെ തർജ്ജമയിൽ സംഗ്രഹിക്കുവാനോ, തീരെ ഒഴിവാക്കാൻതന്നെയുമോ, അദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നില്ല. ഇതിനദ്ദേഹത്തിന്നൊരു പാടവംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ഗീത തർജ്ജമചെയ്യപ്പെടാഞ്ഞതു് ഇതിനൊരുദാഹരണമല്ലേ ?

സഹൃദയത്വത്തിന്നടിസ്ഥാനം അനുവാചകന്റെ മൃദുലഭാവനകളാണല്ലോ. ശൃംഗാരത്തിന്നിവയെ തൊട്ടുണർത്തുക എളുപ്പമാണു്. രസരാജനെന്ന പേർ ശൃംഗാരത്തിന്നാണല്ലോ. ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ മലയാളകൃതികളിൽ ശൃംഗാരവിഷയങ്ങൾ മാത്രമേ കാര്യമായി സ്പർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. കലാപരമായ പരിധികൾ മിക്കവാറും അതിവിസ്മൃതങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ശൃംഗാരത്തിന്നു പുറമെ, ലൈംഗികവേഴ്ചകളുടെ നഗ്നചിത്രങ്ങളും ഇവയിൽ സുലഭമായിരുന്നു. ഇത്തരം കവിതകൾ മാത്രമേ 'പ്രാകൃത'മായ മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതാൻ പററൂ, അത്തരം കവിതകളെഴുതുകയാണു് വേണ്ടതു് എന്നൊരു ധാരണ അന്നു നിലവിലിരുന്നു. തൽഫലമായി പൂരപ്രബന്ധങ്ങൾക്കു പഞ്ഞമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഈ നിലവാരത്തിലുള്ള മലയാളകവിതകളുടെ പാരായണം പലരുടെയും കാമകേളികളെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചിരിക്കാമെങ്കിലും, ആരുടേയും ധാർമ്മിക്ബോധത്തെ ഉണർത്തുകയുണ്ടായി എന്നു കരുതിക്കൂട. ഉന്നതങ്ങളായ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്ന കവിതകൾ മലയാളത്തിൽ രചിക്കാമെന്നും, അത്തരത്തിലുള്ള കവിതയാണു് മഹത്തായ കവിതയെന്നും എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ കാലഘട്ടത്തെ നോക്കി ഉദ്ഘോഷിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ, സുദുർല്ലഭമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടേണ്ടപ്പോൾപോലും ശൃംഗാരദേവി സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റെ പ്രൗഢമായ ആടയലങ്കാരങ്ങൾ അണിഞ്ഞിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ അവൾക്കുള്ള സ്ഥാനം തുലോം പരിമിതവുമാണു്. സാധാരണക്കാരുടെ ധാർമ്മികബോധത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു ശൃംഗാരലീലകളുടെ പാരായണം ഹാനികരമാണെന്നു് എഴുത്തച്ഛൻ കരുതിയിരുന്നിരിക്കണം. ശൃംഗാരം കഴിഞ്ഞാൽ ആഢ്യബ്രാഹ്മണരെ ആകർഷിച്ചതു ഹാസ്യമായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകളിൽ മിൽട്ടന്റെ കവിതകളിലെന്നപോലെത്തന്നെ, അപൂർവ്വമായെ ഒരു പുഞ്ചിരി നമുക്കു ദർശിക്കുവാൻകഴിയൂ. ഹാസ്യബോധം ധാർമ്മികപ്രവർത്തനത്തിന്നനുയോജ്യമല്ല. സാമാന്യത്തിലധികം ഗൗരവം തന്നെയാണതിന്നു വേണ്ടതു്.

ശൃംഗാരത്തിന്റെയും ഹാസ്യത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിമുതൽ ആധുനിക കാലഘട്ടംവരെയുള്ള ബ്രാഹ്മണകൃതികൾ സമ്പന്നങ്ങളാണു്. അവരുടെ ഗൗരവസമന്വിതങ്ങളായ ചിന്തകളും അന്വേഷണങ്ങളും മലയാളത്തിലല്ല, സംസ്കൃതത്തിലാണു് രചിക്കപ്പെട്ടതു്. ശ്രീ. ശങ്കരാചാര്യർ, മേല്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി മുതലായവരെ ഓർക്കുക. സംസ്കൃതത്തിൽ അഭിജ്ഞന്മാരായ സാധാരണ മലയാളികളുടെ ധാർമ്മികനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിൽ അവർക്കൊന്നുംതന്നെ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അബ്രാഹ്മണകൃതികളാണിതിൽ അവരുടെ സഹായത്തിന്നു വന്നതു്. ഇവരുടെ ഗൗരവാവഹമായ ചിന്തകൾ പ്രവഹിക്കുന്നതു് മലയാളത്തിലൂടെയാണു്. എഴുത്തച്ഛൻ, ഉണ്ണായിവാരിയർ, രാമപുരത്തു വാരിയർ, നിരണം പണിക്കന്മാർ തുടങ്ങിയ ഈ കവിസഞ്ചയം തങ്ങളുടെ സഹജീവികളുടെ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരായിരുന്നു. ഇവരിൽ എന്തുകൊണ്ടും കൂടുതൽ നിലയും, വിലയും തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനാണു്. തന്റെ ഭക്തിനിർഭരത, ലാളിത്യം, കവനസിദ്ധികൾ മുതലായവ്കൊണ്ടു് എഴുത്തച്ഛന്നു് സാധാരണ മലയാളികൾക്കു ധാർമ്മി

II PRE-DEGREE HISTORY

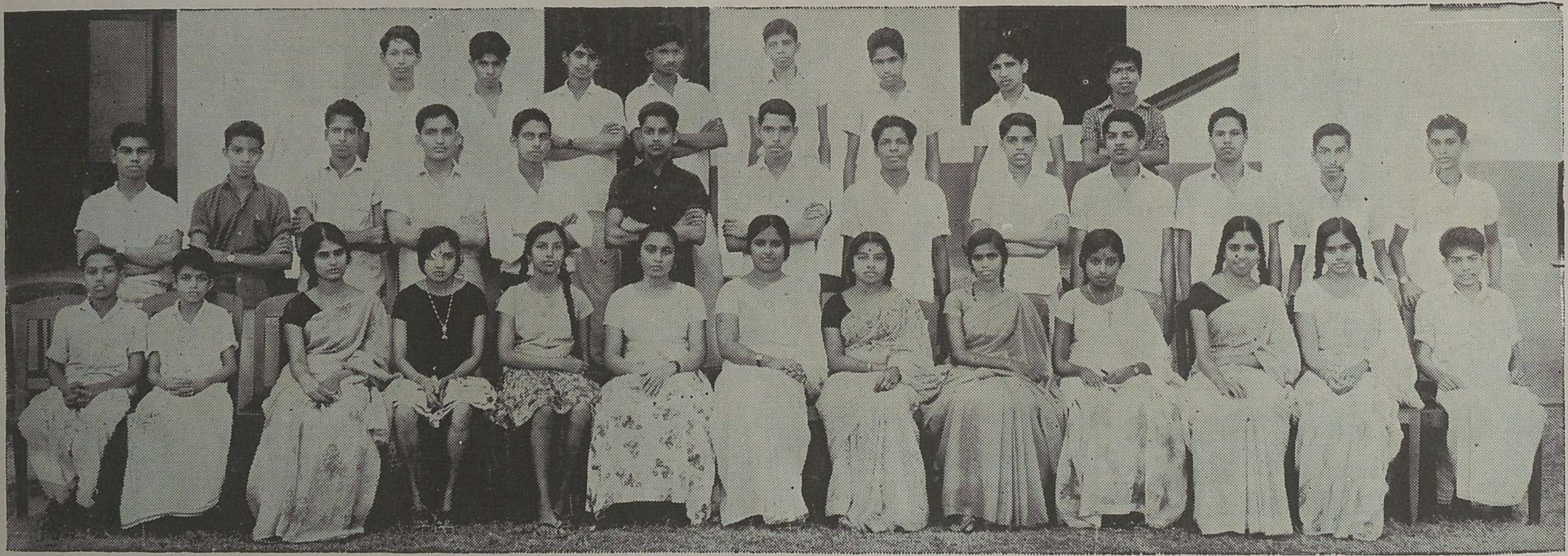

I PRE-DEGREE HISTORY BATCH I

I PRE-DEGREE MATHEMATICS

PRE-DEGREE BIOLOGY

കോത്തേജനം നല്കുവാൻ സാധിച്ചു. ധാൎമ്മികമായ വീക്ഷണമാണല്ലോ ജനതയുടെ ജീവിതരീതിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നതു്. തന്മൂലം എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്വാധീനം മലയാളികളിൽ ദൃഢമായിത്തീൎന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഗംഭീരനായ ഒരു കവിയാണെങ്കിലും, എഴുത്തച്ഛനു് മലയാളികളിലുള്ള സ്വാധീനം പ്രമുഖമായും ഒരു ധാൎമ്മികാചാൎയ്യന്റേതത്രെ.

ധാൎമ്മികമായി എഴുത്തച്ഛനു നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിജയത്തിന്റെ തോതു്, അനേകം മലയാളിഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നു കൎക്കിടമാസത്തിലുയരുന്ന രാമായണം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ശീലുകൾകൊണ്ടുതന്നെയാണളക്കേണ്ടതു്. ഇങ്ങിനെ അളക്കുമ്പോൾ എഴുത്തച്ഛനു മലയാളികളിലുള്ള സ്വാധീനം വിശാലവും, അടിയുറച്ചതും ആണെന്നു കാണാം.

ബാലാമണിയമ്മക്കവിത – ഒരു പഠനം

കെ. പി. ഉമാദേവി, II ബി. എ.

ശ്രീമതി നാലാപ്പാട്ടു് ബാലാമണിയമ്മയുടെ 60–ാം പിറന്നാളും കഴിഞ്ഞു. ഒരു തലമുറക്കാലത്തിനപ്പുറത്തു് ഉദാത്തസുന്ദരമായ ഒരു കാവ്യപ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിച്ച അവർ ഏവക്കും ആദരണീയയാണു്. അവരുടെ കാവ്യപ്രപഞ്ചം വിശാലവും സർവ്വാംഗീകൃതവുമായിരുന്നു എന്നു് നമുക്കു് സധൈര്യം പറയാം. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ബാലാമണിയമ്മക്കവിതകൾ ഒരു സവിശേഷശക്തിയാണു്. നിർമ്മലയായൊരു ലോകമാതാവിനെ അവരുടെ കൃതികളിലൂടെ നമുക്കു് ദർശിക്കാം. മലയാളക്കവിതാപ്രപഞ്ചത്തിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഔന്നത്യം പ്രാപിച്ച അഥവാ സമ്പാദിച്ച അസുലഭവ്യക്തിയത്രേ ശ്രീ നാലാപ്പാട്ടു് ബാലമണിയമ്മ. കുലീനതയും ആത്മാർത്ഥതയും വിനയവും സ്വാഭാവികതയും ഈശ്വരനിലുള്ള ഭക്തിയും അവരുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ ആയിരുന്നു. സ്ഥായിയായ രസമാകട്ടെ അനുകമ്പയും.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഓരോ ദിവസവും കണ്ടുവരുന്ന മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളാണവരുടെ കവിതയിലെ പ്രതിപാദ്യം. അവരുടെ കവിതയ്ക്കു് അതിന്റേതായ ഭാവവൈചിത്ര്യമുണ്ടു്. മാതൃത്വത്തിന്റെ മുഗ്ദ്ധഗായികയായിട്ടാണവർ സാഹിത്യത്തിൽ അനശ്വരയശസ്സു് സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നു തന്നെ പറയാം. മാതൃഭാവത്തിന്റെ മധുരോദാരത ഇത്രയധികം അകൃത്രിമസുന്ദരമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചവർ അവരെപ്പോലെ ആരുമില്ലെന്നു് വിശ്വസാഹിത്യഭണ്ഡാരം മുഴുവൻ കുടഞ്ഞുപരിശോധിച്ചാൽ കാണാം. ആ കാവ്യധാരയുടെ ഉറവിടം മാതൃത്വമായിരുന്നു. സ്ത്രീഹൃദയത്തെയും അതിന്റെ വിവിധ വൈകാരികവശങ്ങളേയും തന്റെ കവിതകളിലൂടെ ഇവർ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അവരുടെ കാവ്യഭാവന ഭിന്നപ്രകൃതികളായ പല പ്രദേശങ്ങളേയും പിന്നിട്ടു് ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും മാതൃത്വം ഒരന്തർധാരയായി അതിൽ കാണാം.

സാധാരണ കവിതക്കാക്കു് അപ്രാപ്യമായ ആ കവിത്വത്തിൽ അവർ എത്തിച്ചേർന്നതു് സ്ത്രീത്വത്തെ മറന്നു് കവിതയെഴുതിയതു് കൊണ്ടും, മററു ചിലതിനെക്കുറിച്ചു് പാടിയതു കൊണ്ടുമാണെന്നു് ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അവരുടെ ഈ ഉന്നത കവിത്വസിദ്ധിക്കു് കാരണം സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ഉത്തുംഗശൃംഗമായ മാതൃത്വത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നു് ഗംഭീരവ്യാപ്തികളോടെ കവിതയെഴുതിയതാണു്. കേരളസാഹിത്യത്തിലെന്നല്ല വിശ്വസാഹിത്യത്തിലും അവക്കു് മററു പലക്കും അപ്രാപ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. ഒരിക്കലും സ്ത്രീയുടെ മാതൃഭാവത്തിനിത്രമാത്രം സ്ഥാനം ആരും കൊടുത്തിട്ടില്ല. കാമിനിമാരുടെ ബാഷ്പാവിലമായ ശോകധാരയിൽ മുഴുകി മനംമടുത്ത സഹൃദയക്കു് ഉൾകുളിരേകുന്ന ഏകസ്നേഹധാര ഇതത്രേ. നിങ്ങൾ ഒരു മാതാവാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞിനെ മാത്രമല്ല — മററെല്ലാ കുഞ്ഞുങ്ങളെയും — കുഞ്ഞിനെ മാത്രമല്ല ചെറിയവരേയും വലിയവരേയും എല്ലാമെല്ലാം കുഞ്ഞുങ്ങളായേ കാണാനൊക്കൂ. ഇത്ര വ്യാപിയായ മാതൃത്വം അഥവാ സന്താനസ്നേഹം ബാലാമണിയമ്മക്കവിതയുടെ സ്ഥായിയായ ഭാവമത്രേ. അവരുടെ വിശ്വമാതൃത്വത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ വാക്കുകളുദ്ധരിയ്ക്കു എളുപ്പമാണു്.

ഇനി നമുക്കവരുടെ കവിതാസരണിയിലൂടെ ഒന്നൂളിയിട്ടു് മുങ്ങിത്തപ്പാം. അമൂല്യമായ

പലതും കണ്ടെത്തിയേക്കാം. ജീവിതയാത്രയുടെ തുടക്കമാണല്ലോ ഒരു തരത്തിൽ വിവാഹം. "വധു"വിനെ ആശിർവദിച്ചുകൊണ്ടു് നമുക്കു് മുന്നോട്ടു് പോകാം. അവർ പറയുന്നു:

"പ്രേയന്റെ വക്ഷസ്സിൽ പ്രേമാർദ്രചിത്തയായ്
നീയിന്നു ചാർത്തിയ മാലപോലെ.
നിർമ്മലസ്നിഗ്ദ്ധസുഗന്ധിയായ് തീരട്ടെ
ധർമ്മജ്ഞേ, ഭാവിയിൽ ജീവിതംതേ."

അങ്ങനെ ഒരു കുടുംബം ഉടലെടുക്കുകയായി. ആദ്യ സന്താനത്തെ മാറോടണച്ചുകൊണ്ടു് ആത്മനാഥന്നരികെ നിൽക്കുന്ന ആ മാതാവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പരിപക്വവും ത്യാഗോത്സുകവും ആയൊരു പ്രേമം ആവിർഭവിക്കുന്നു. അവരുടെ ആത്മാക്കൾ പൂർണ്ണെക്യം കൊള്ളുന്നു. അപ്പോൾ ആ അമ്മയുടെ ആത്മാവിൽ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത വികാരങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുന്നു. ഒന്നു് മാതൃത്വത്തിന്റെ; അനുഭവൈകസുന്ദരമായ ഒരുവശം. മറ്റൊന്നാകട്ടെ കൃതാർത്ഥതയുടെയും പരിപൂർണ്ണതയുടെയും. സ്വസന്താനത്തെ ആദ്യമായി സ്പർശിക്കുന്ന നിമിഷം അമ്മയുടെ ജീവിതത്തിൽ ആത്മീയവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ പരിവർത്തനത്തിന്റെ ദശയാണല്ലോ. ആ അമ്മയുടെ കാവ്യരൂപമാണീവരികൾ.

"ആദ്യമാപ്പൂമേനി പുൽകിയനേരത്തെ –
ന്നാത്മാവും കോൾമയിർകൊണ്ടുപോയി.
അത്ഭുത വാച്യവികാര വിശേഷങ്ങ –
ളത്രയധികം കരുത്തിതെന്നിൽ.

മാത്രമല്ല അമ്മ വീണ്ടും പറയുന്നു:

ഇന്നുതാൻ പൂർണ്ണമായ് മതാപിതാക്കളേ
നന്ദിതമാകിയയുഷ്മൽ പരിണയം
ലാളിതുമേരമിക്കൈയിനേ കെൽപ്പുള്ള
വേളിച്ചരടിന്റെ കെട്ടുമുറുക്കുവാൻ
ഇമ്മഹിതൈശ്വരാംശത്തിനേ സാധ്യമി–
ങ്ങമ്മയെയച്ഛനോടേകീകരിക്കുവാൻ".

മററാർക്കും മനസ്സിലാകാത്ത അവ്യക്തങ്ങളായ കൊഞ്ചലുകൾ അമ്മയ്ക്കു് മാത്രം മനസ്സിലാകുന്നു. അഹോ! വാത്സല്യത്തിന്റെ ശിക്ഷണം എത്ര സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയാണു് എന്നു് തോന്നുന്നില്ലേ.

നിയന്ത്രണാതീതമായ സർഗ്ഗചേതനയ്ക്കു് കീഴടങ്ങി സാഹിത്യസൃഷ്ടി ചെയ്ത ഒരു കവയിത്രിയത്രേ ബാലാമണിയമ്മ. ഭാവനാശക്തിക്കു് തീ കൊളുത്തുന്ന അനുഭവശതങ്ങളിൽനിന്നു് നേരിട്ടുയിർക്കൊണ്ടതാണു് അവരുടെ കവിതാമുകുരങ്ങൾ. ഏററവും നല്ല കവിതയേക്കാൾ ആകർഷകവും പ്രചോദനപ്രദവുമാണു് ഏററവും നല്ല ജീവിതം എന്നാണവരുടെ അഭിപ്രായം. ഭാവോഷ്മളതകൊണ്ടും സന്താനഭൂതി കൊണ്ടും നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്നതാണവരുടെ കൃതികൾ. വിശ്വസൌന്ദര്യത്തേക്കാളേറെ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതമായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചതും അവരുടെ ഏകാന്തചിന്തകളിൽ നിഴൽ വീശിയതും.

മാതൃത്വം ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരത്തിന്റെ മാർഗ്ഗമായി ബാലാമണിയമ്മ കാണുന്നു. ഭർത്തൃശുശ്രൂഷയും പുത്രപരിരക്ഷയും സ്വധർമ്മമായി കരുതുന്ന ഒരു സ്ത്രീ അവരുടെ അനുഭവങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതു് അവരുടെ "ദീപാരാധന" എന്ന കവിതയിലൂടെ സൂക്ഷ്മമായി കാണാം. ഒരമ്മയുടെ സർവ്വപ്രധാനമായ കർത്തവ്യം സന്താനപരിപോഷണമാണു്. അമ്മയുടെ ആ ത്യാഗാഗ്നിക്കു് മുന്നിൽ ലോകത്തിലെ നികൃഷ്ടതകൾപോലും തലകുനിക്കുന്നു. "മാതൃഹൃദയം" എന്ന കവിതയിലൂടെ ബാലാമണിയമ്മയുടെ വാത്സല്യാതിരേകം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഹൃദയം നമുക്കു് ദർശിക്കാം. അമ്മയോടു് പൂച്ചക്കുഞ്ഞിനെ ഉമ്മവെക്കാൻ മകൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചു പറയുന്നതും, വാത്സല്യ പരാജിതയായ ആ അമ്മ ആ പൂച്ചക്കുഞ്ഞിനെ ചുംബിക്കുന്നതും അമ്മയുടെ വൈമുഖ്യത്താൽ ഉണ്ടായ ബാഷ്പബിന്ദു വററുന്നതും എല്ലാമെല്ലാം മാധുര്യത്തോടെ അവർ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആ അമ്മയുടെ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽനിന്നുമുണ്ടാകുന്ന വികാരധാര നോക്കു . . . . . അവർ പറയുന്നു.

"ഞാനീപ്രപഞ്ചത്തിനമ്മയായെങ്കിലേ . . .

എന്തും സാധ്യമാകൂ എന്നു്. മാതൃത്വത്തിന്റെ അഭേദ്യഘടകമാണു് തത്ത്വവിചാരം

എന്നു് ബാലാമണിയമ്മക്കവിതകൾ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. പാലിൽ വെള്ളം കണക്കു് അത്രയധികം തന്മയീഭാവത്തോടെ തത്വചിന്ത അവരുടെ കവിതകളിൽ ലയിച്ചുചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു മാതാവിന്റെ ഹൃദയവാത്സല്യത്തോടെ, അതെ, ആ മാതാവിനു് കൈവന്ന സ്നേഹസമ്പത്തു് മുഴുവൻ സ്നേഹത്തിന്റെ ഉറവിടമായ ജഗദീശ്വരനെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ബാലാമണിയമ്മ വിനിയോഗിക്കുന്നതുകാണാം. മാതൃത്വത്തോടൊപ്പം തത്വാന്വേഷണ പ്രവണതയും അവരിൽ ഉടലെടുക്കുന്നു. സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ മുൻപിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു് പ്രപഞ്ചത്തെ ഒരു ഓമന സുതനെന്നവണ്ണം താലോലിക്കാൻ, സ്നേഹിക്കാൻ ''നാലുകെട്ടിൽ'' കഴിഞ്ഞ കവിക്കു് തന്നെയുൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആന്തരചൈതന്യംകൂടി കണ്ടു് തന്നെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സന്താനമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞതിനെ 'വെളിച്ചം' എന്ന കവിതയിലൂടെ സ്മരിക്കുന്നു.

മന്നിനു് കാൽക്ഷണാൽ ദൃശ്യമായ്തീരുന്നു
നെഞ്ചിൽ മയങ്ങിക്കിടന്നതെന്തും
വെണ്മണല്ലാതക്കു് ചുററുമേ പാഴ്ച്ചളി–
പൊന്മലർ താർ ചൂഴേ മുൾച്ചെടികൾ''.

''പ്രണാമം'' എന്ന കൃതിയിലെ 'വിടരാവു' എന്ന പ്രാർത്ഥനാപദ്യം വായിക്കുമ്പോൾ കുഞ്ഞിന്റെ ലീലകൾ നോക്കി നില്ക്കുന്ന അമ്മ കുഞ്ഞായി മാറുന്ന വിസ്മയാവഹമായ ചിത്രീകരണമാണു് മനോമണ്ഡലത്തിലുയരുന്നതു്.

പതിപ്രേമപരതന്ത്രയായ ഒരു വധുവായും ഗൃഹഭരണാധികാരിയായും ബാലാമണിയമ്മയെ അവരുടെ കൃതികളിലൂടെ കാണാൻ കഴിയും. പ്രിയനു ''പ്രേമോപഹാര''മായി തുന്നിയുണ്ടാക്കുന്ന കൈലേസു് അവരുടെ തന്നെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമായി നമുക്കു് കാണാം.

അതിനു്

''ഭുവിലെപ്പരുപരുപ്പറിയാതവിടത്തെ
കൈവിരൽക്കൂട്ടിൽച്ചുളിക്കിടക്കു''വാനും

''അപ്പപ്പോൾ തവമുഖം തടവിത്വദ്ഗച്ഛ്വാസ–
സൽ പരിമളം മോന്തിസ്സംതൃപ്തി''
കൊൾവാനും.

മാത്രമേ ആഗ്രഹമുള്ളു.

നിരന്തരമായ വായനയും മനനവും സാധനയും നിരീക്ഷണവും പരിശീലനവും കലയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമാണു്. ഏകാഗ്രത, സ്വയം പരിശോധനക്കും തിരുത്തലിനുമുള്ള സാവകാശം, ഋഷിതുല്യമായ ധ്യാനനിമീലത–എല്ലാമെല്ലാം നല്ല കലാസൃഷ്ടികളുടെ രചനയ്ക്കത്യാവശ്യമാണു്. അപ്പോൾ കർത്തവ്യബോധമുള്ള ഒരു കേരളീയകർഷകകുടുംബിനിക്കു എത്ര പ്രയാസമുണ്ടാകും എന്നു നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ബഹുഭൂരിപക്ഷം സാഹിത്യകാരികളും രണ്ടു നിർമ്മാണേച്ഛകളിൽ, പ്രതിഭയുടെയും ജീവിതത്തിന്റേയും നിർമ്മാണേച്ഛകളിൽ ഒന്നിനെ മാത്രം—പ്രതിഭയുടേതിനെ—കൈവരിച്ചവരാണെന്നുകാണാം.

പുറമെനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതകരവും, അകലെനിന്നു് നോക്കുമ്പോൾ അനിവാര്യവുമായ ഒരു പ്രതിഭാസമാണു് ബാലാമണിയമ്മ. എത്ര ഊതിക്കെടുത്തിയാലും കെടാത്ത ഉജ്ജീവനപ്രവണത, സ്വച്ഛന്ദത തേടി പുറത്തുചാടും എന്നതിനു് ഒരുത്തമ ഉദാഹരണമാണവർ.

കെട്ടുപോമുടുപ്പുകൾ കീറിപ്പോമുടുപ്പുകൾ
ഒട്ടുവേനലിൽവാടുമങ്കണപ്പൂന്തോപ്പുകൾ
കൂട്ടുകാരില്ലാത്ത കുഞ്ഞെൻ കൈയ്യിൽവെക്കും കളി
പ്പാട്ടങ്ങൾ ദീപംകാട്ടാൻ വൈകിയപൂജാലയം
നീരവം പിശുക്കററമൌഢ്യമോടിവയെന്റെ
നേരത്തെപ്പങ്കിട്ടെടുത്തെറിഞ്ഞു കളിക്കുന്നു.

ബാലാമണിയമ്മയുടെ സവിശേഷ ലോകമാണതു്. മഹാശയരുടെ പവിത്ര ചിന്തനങ്ങളെ സേവിക്കാതിരിക്കാനും അനാഥമർത്ത്യരുടെ ദരിദ്രലോകരുടെ ദൈന്യങ്ങളിൽ അനുകമ്പ കൂറാതിരിക്കാനും അവർക്കു് കഴിയുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനം ഇന്ത്യയിലങ്ങോളമിങ്ങോളം അലയടിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ തന്റെ

IN MEMORIAM

Santha Chandran

The Staff and students of Malabar Christian College deeply mourn the passing away of Miss Santha Chandran, student of the II B. Sc., Physics Class.

Her premature death is a grievous shock to all. Her pleasant manners and courteous behaviour endeared her to the teachers and students of the college.

This meeting of the Staff and students of Malabar Christian College deeply mourn the passing away of K. T. Gopinath, student of the I B. Sc. Chemistry Class.

All students and Staff members of the College extend heartfelt condolences to his parents, and to all members of the bereaved family.

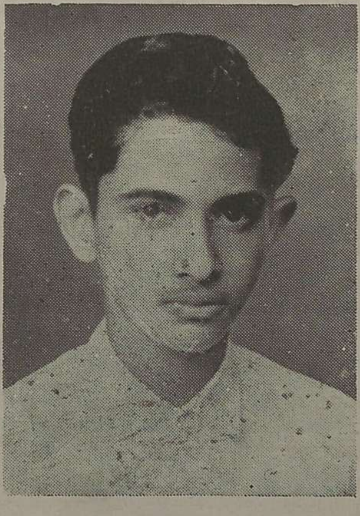

K. T. Gopinath

ചുററും അലയടിക്കുന്ന ജീവിത ചലനങ്ങൾ അവർ കാണാതിരുന്നില്ല. ഭാരതത്തെ കൂട്ടിൽ കിടന്നു പിടയ്ക്കുന്ന, ഇണയെത്തേടി ആകാശനീലിമകളിലേക്ക് പറന്നുയരാൻ അഭിലഷിക്കുന്ന ഒരു കിളിയായി കണക്കാക്കി.

വിട്ടയക്കുക കൂട്ടിൽനിന്നെന്നെ ഞാൻ
ഒട്ടു വാനിൽ പറന്നു നടക്കട്ടെ.

എന്നിങ്ങനെ വിലപിച്ച അവർ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യദാഹിയായിരുന്നില്ലേ? ഗാന്ധിജിയുടെ ആദർശങ്ങളേയും സമരമാർഗ്ഗങ്ങളെയും അവർ പുകഴ്ത്തിപ്പാടി. അവ അവർക്ക് പ്രചോദനം നല്കി. അവരുടെ നിത്യജീവിതത്തിലെന്നപോലെ കവിതയിലും ഖാദിയും അംഹിംസയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഗാന്ധിയൻ ആദർശങ്ങളെ പുകഴ്ത്തിപ്പാടുന്ന കവിതകളത്രേ "ചർക്കാഗീതം", 'ഞങ്ങളുടെ നേതാവ്' "കൈക്കൊൾവിനഹിംസയേ" എന്നിവയെല്ലാം. അധഃകൃതർക്ക് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശനം നൽകിയപ്പോൾ അവിടെനിന്ന് മുഴങ്ങിക്കേട്ട മണിയൊച്ചയെ കവയിത്രി വർണ്ണിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

'അന്തണപ്രാമാണ്യംതന്നന്ത്യരോദനംപോലെ'

'പിന്മടങ്ങുവിൻ ഹീനവംശരേ ദേവാലയം നമ്മുടെ' എന്നു കേറികയർക്കുന്ന സവർണ്ണർക്ക് പോലും ധർമ്മശങ്കയെ ജനിപ്പിച്ചു എന്ന്?

ആരോൽ തപംചെയ്യും ഞങ്ങളിങ്ങലിവാർന്നീ
സ്സോദരർ താൻ താൻ വാതിൽ തുറന്നു
തരുംവരെ
വേദാന്തപ്പൊരുളിനെത്തിരയുന്നോരെജ്ജാതി
ഭേമേററീ മന്ദിരം സ്വാഗതം ചെയ്യുംവരെ.

അങ്ങിനെ തപംചെയ്ത് ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയാണ് കവയിത്രി

"അന്തണപ്രമാണ്യം തൻ അന്ത്യരോദനമായി"

വർണ്ണിയ്ക്കുന്നത്

'കൈക്കൊൾവിനഹിംസയെ' എന്ന കവിതയിൽ അഹിംസായുധമാഹാത്മ്യം കവയിത്രി വരച്ചു കാട്ടുന്നത് എത്ര മനോജ്ഞമായിട്ടാണ്.

ശാന്തികേന്ദ്രമാ മേതൊന്നിൻ ശക്തിയാൽ
ഗാന്ധിദേവനധർമ്മത്തെ വെല്ലുന്നു
മാററലരുടെപോലും മനസ്സിനെ
മാററിടുന്നു മഹത്തരമാകുന്ന
ആവരായുധം കൈയ്യിലില്ലെങ്കിലോ
ജീവിതത്തിൽ പരാജയം നിർണ്ണയം.

ഗുരൂപദേശം എന്ന കവിതയിലൂടെ ബാലാമണിയമ്മ ചക്രവാളകർത്താവായ സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരനെയാണ് പ്രകീർത്തിക്കുന്നത്.

എന്തിനു മുനീന്ദ്രന്മാർ താദൃശരാകും തത്ത്വ
ചിന്തകർ ഗൃഹേശ്വരരായി വാഴമീനാട്ടിൻ
അവരീപ്രപഞ്ചത്തിൽ പരത്തി സ്നേഹത്തിനെ
യവിടുന്നീ ഞങ്ങളിലേകാഗ്രീകരിക്കുന്നു
അങ്ങവെപ്പൽകുന്നതിലഖിലാത്മൈകൃത്തെ
പാർ-
ത്തറിയും മനുഷ്യത്വമങ്ങയിൽജ്ജയംകൊൾവൂ

ഏററവും നല്ല നാടകീയ സ്വാഗതാഖ്യാനവും ദീർഘങ്ങളും കഥാമയങ്ങളുമായ കവിതകളിൽ അത്യുന്നതവുമത്രേ "മഴവിന്റെ കഥ". ശില്പസൌന്ദര്യം അശയ സൌകുമാര്യം എന്നിവകൊണ്ട് ഭാഷാകാവ്യങ്ങളിൽ ഈ കൃതി സുപ്രധാന സ്ഥാനമർഹിക്കുന്നു. "സംഭരിക്കലിൽ പോലെ സർവ്വസംത്യാഗത്തിലും" അതിനിപുണനായ മഹാബലിയെ പല കൃതികളിലും അവർ സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'മഴവിന്റെ കഥ' എന്ന കവിതയിലെ പ്രതിപാദ്യം താൻ സൃഷ്ടിച്ച് എടുത്ത നാട്ട് തന്നെയല്ലല്ലോ പൂജിക്കുന്നത് എന്നു തോന്നുമ്പോൾ പരശുരാമന് ഉണ്ടാകുന്ന വികാരവൈവശ്യമാണ്.

"കൂപ്പുകൈ"യ്യുമായി സാഹിത്യലോകത്തിലേക്ക് കയറിവന്ന അവർ "അമ്മ"യിൽനിന്നു "മുത്തശ്ശി"യിലേക്കുള്ള പടവുകൾ കയറിയങ്ങനെ "ജീവിതത്തിലൂടെ മുന്നേറുകയാണ്. ആ ജീവിതത്തിന്റെ നേട്ടം എല്ലാംകൊണ്ടും സന്തുഷ്ടമായ കുടുംബജീവിതവും തൃപ്തിജനകമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുമായിരുന്നുവെന്നവർ പറയുന്നു.

മാതൃത്വമാധുര്യം തുളുമ്പുന്ന മാറിൽനിന്ന് ഓമനയുടെ വായിലേക്കൊഴുകിയത് "സേവ

നോൽകണ്ണയാൽ ശുദ്ധീകൃതമായ ജീവരക്ത മാണെന്ന'' കല്പന സത്യവും മനോഹരവുമത്രേ. ഒരമ്മ കുഞ്ഞിനെ ഉറച്ചുമ്മവെക്കുന്നതും ശ്വാസം മുട്ടിക്കുമാറ് പുൽകുന്നതും അക്ഷരങ്ങളില്ലാത്ത മധുരഭാഷയിലൂടെ കൊഞ്ചുന്നതുമായ അത്ഭുതവും വികാരോജ്ജ്വലവുമായ വാക്കുകളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരൊററ കവിയും, ബാലാമണിയമ്മയൊഴിച്ച് ഇന്നില്ല എന്ന് നിസ്സംശയം നമുക്ക് പറയാം. സ്വാഭാവികമായ പലതും ആ സ്വാഭാവികതയ്ക്കൽപം പോലും ഉടവേല്ക്കാതെ കവിതകളിലൂടെയവർ വരച്ചു കാട്ടുന്നു. അതവരുടെ പ്രത്യേക കഴിവാണുതാനും.

''അമ്മ'' എന്ന കാവ്യത്തിൽ 'സഹതാപം' എന്ന കവിത ഈ സ്വാഭാവികതക്കൊരുത്തമോദാഹരണമാണ്. കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുട്ടി പെട്ടെന്ന് തൻെറ കളിനിർത്തി ദൂരത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

'പെട്ടെന്നുതൻ കളിക്കൊഞ്ചൽ നിർത്തിയൊരു
പട്ടിളം കൈയ്യെൻ കഴുത്തിൽ ചുററി
മററതു് നിശ്ശബ്ദമായ് നീട്ടിക്കാണിച്ചാൻ
മുററത്തേക്കെന്നുടെ കൊച്ചു മകൻ'

ആ ഭാവസ്ഫുരണം എത്ര സ്വാഭാവികം? അവിടെ അവരുടെ അക്ഷികൾക്ക് വിഷയീഭവിക്കുന്നതോ ഒരു യാചകബാലൻ. ആ ബാലൻെറ ദയനീയരൂപത്തിൽ ദയാനുകമ്പിതയായ അവർ ലോകസാക്ഷിയോട് ചോദിക്കുന്നു.

''എന്നുമുലകിലെപ്പൂക്കളിൽ മിക്കതു
മിങ്ങനെ മൊട്ടിൽ കരിയേണമോ''

അതെ ആ ചോദ്യത്തിൽ ലോകസാക്ഷി കമ്പിതമായി പോകുന്നു.

ആ യാചകബാലനെ കണ്ടു് സന്താപാശ്രു പൊഴിച്ച തൻെറ കുഞ്ഞുമകനിൽ ആ അമ്മ ഭാവിയിലെ അധഃകൃതരുടെ നേതാവിനെ, രക്ഷകനെ ദർശിക്കുന്നു.

എത്രയധഃകൃതസ്സോദരർ ചുററുമു—
ണ്ടിത്തളിർക്കൈകൊളാലുദ്ധരിയ്ക്കാൻ
നീറും വ്രണങ്ങളുണ്ടെത്രയുലകിനു
നിന്നനുതാപാശ്രുതേൻ പുരട്ടാൻ

''മുത്തശ്ശി''യിലൂടെ പേരക്കിടാങ്ങളോട്
ഇമ്മുതുഏത്തിലുണ്ടൊട്ടേറെസ്സമ്പത്തു്
നിൻമുട്ടകൈകൾക്കും വാരിച്ചിന്നാൻ

മുത്തശ്ശിയുടെ മനം നിറയെ ആ ഓമനകുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് നല്കാനുള്ള സമ്പത്താണുപോൽ. എത്രതന്നെ വയസ്സായാലും ആ വയസ്സിൻെറ ദൈർഘ്യം അവരുടെ ഭാവനാവിശേഷവും ഉത്തേജിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമല്ലോ? ആ സമ്പത്തു് മുഴവൻ ആ കാവ്യസമ്പത്തു മുഴവൻ തൻെറ പേരക്കിടാങ്ങൾക്ക് പങ്കിട്ടെടുക്കാം. അതാണാ മുത്തശ്ശി പറയുന്നതു്. എത്ര സുന്ദരമായ വർണ്ണന? എത്ര സ്വാഭാവികമാണാ കല്പന!

മറക്കപ്പെടാത്ത അനേകമനേകം അനുഭൂതികളും അന്തരാത്മാവിനെ മഥിച്ചു കിട്ടിയ അതിസുന്ദരമായ ഒരു ലോകവും അവക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിതകളിലൂടെ അവയെല്ലാം എടുത്തുകൊള്ളാൻ അഥവാ ആ കുഞ്ഞിക്കൈകളാൽ വാരിവാരി ആ സമുദ്രാന്തർഭാഗത്തെ മുത്തുകളെല്ലാം എടുത്തുകൊള്ളാൻ പറയുന്ന മുത്തശ്ശിയുടെ അന്തരാത്മാവ് എത്രമാത്രം അകൃത്രിമ സുന്ദരമാണ് എന്ന് നമുക്കറിയാമല്ലോ?

മാതൃത്വത്തിൻെറയും സന്താനവാത്സല്യത്തിൻെറയും വിചിത്ര സുന്ദരമായ ജീവിതത്തിനിടയിൽ രാഷ്ട്രീയം, സാമുദായികം എന്നീ ചില ലൌകികാവസ്ഥകളും കാണാം. സാമുദായികാസമത്വബോധങ്ങൾ മനുഷ്യൻെറ ഉൽകൃഷ്ട വിചാരങ്ങളെക്കൂടി സ്തംഭിപ്പിച്ചു കളയുന്ന ഒരു ദുസ്ഥിതിയെ അവർ ഉപന്യസിക്കുന്നതായി കാണാം. ''വേലക്കാരി, പോററമ്മ'' എന്നീ കവിതകളിലെ പ്രമേയം ഇതത്രേ.

'തുളസിപ്പൂക്കൾപോലെ സുരഭിലവും പരിശുദ്ധവുമാണ് അവരുടെ കവിതകൾ. ചിലപ്പോൾ ഒരു തുടുത്ത അലരിപ്പൂവോ, വിരിയാൻ ഭയപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന മുല്ലപ്പൂവോ അതിൽ കണ്ടേക്കാം. എന്നാലും നിറപ്പകിട്ടുകൊണ്ടല്ല അവ ആകർഷകമാവുന്നതു്. ആത്മാർപ്പണത്തിൻെറയും

ഏകാന്ത ദുഃഖത്തിൻെറയുമായ എന്തോ ഒന്നു കൊണ്ടാണ് അതു് നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്നതു്" എന്ന ഉറുമ്പിൻെറ കല്പന തികച്ചും അനാപത്ഥമത്രേ. ഇവരുടെ കാവ്യസരണി ഇനിയും വളരെ കാലം യാതൊരു പ്രതിബന്ധങ്ങളും കൂടാതെ കുലംകുത്തിയൊഴുകട്ടെ!

ബാലാമണിയമ്മഷഷ്ടിപൂർത്തി ആഘോഷങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് അഖിലകേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ തൃശ്ശൂർ സെൻറ് തോമസ് കോളേജ് സാഹിത്യകമ്മററി നടത്തിയ ഉപന്യാസമത്സരത്തിൽ 2-ാം സമ്മാനം നേടിയ ഉപന്യാസം.

ചെറുകഥ

വേഴാമ്പൽ

എം. പി. രാജൻ, III ബി. എസ്സ്. സി.

ബസ്സിന്റെ ഇടുങ്ങിയ ജാലകത്തിലൂടെ അയാൾ പുറത്തേക്കുനോക്കി. ദൂരെ നീലാകാശത്തിൽ നേർത്ത പാടപോലെ പററിക്കിടക്കുന്ന കുന്നുകൾക്കുമുകളിൽ നേർത്ത ചുവപ്പു പരന്നു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. റോഡിന്നപ്പുറത്തു് താഴ്‌വരകളിൽ വൃക്ഷത്തലപ്പുകൾ. താഴെ ഇരുട്ടു് കട്ട പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു.

ബസ്സിന്റെ അഴികളിൽ മുഖംചേർത്തു കിടക്കുകയാണു് ശ്രീദേവി. രണ്ടു ദിവസം ഉറക്കമിളച്ചതിന്റെ ക്ഷീണം മുഴുവൻ അവളുടെ മുഖത്തു് തങ്ങിനില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു് തോന്നി. കഴിഞ്ഞ രണ്ടുദിവസവും ബോധഹീനയായിക്കിടന്നിരുന്ന ചേച്ചിയുടെ കട്ടിലിന്റെ വക്കത്തു് ഉറക്കമിളച്ചിരുന്നതാണവൾ. എന്നിട്ടുബോധം വീണ്ടുകിട്ടിയ ഉടനെ ചേച്ചി പറഞ്ഞവാക്കുകൾ—

"നീയെന്തിനാ ഇവിടെ വന്നതു്?"

ഒന്നും ഓർക്കാതിരിക്കുകയാണു് ഭേദം.

വിസ്മൃതിയുടെ ചെപ്പിന്നുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിലുള്ള സുഖം അവാച്യമാണു്. ഓർമ്മകൾ മനസ്സിന്റെ അടച്ചിട്ട വാതായനങ്ങളിൽ ആഞ്ഞുതള്ളി അകത്തുകടന്നു് മൃദുലമായ ഓരോ ഭിത്തിയിലും മുറിവേല്പിക്കാറേയുള്ളു.

അയാൾ വീണ്ടും പുറത്തേക്കുനോക്കി. താഴ്‌വരകളിലേക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന റോഡിന്റെ പാർശ്വഭാഗത്തിൽ വിളക്കുകാലുകൾ നിരന്നു നില്ക്കുന്നു. മുന്നിൽ കറുത്തനാടപോലെ നീണ്ടു കിടക്കുന്ന റോഡിന്റെ മാറിൽ വൃക്ഷങ്ങളുടെയും വിളക്കുകാലുകളുടെയും നിഴൽ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മനസ്സു് വീണ്ടും ഓർമ്മകളിലേക്കു ഊളിയിട്ടു പോയി. വൈവശ്യത്തോടെ അയാളോർത്തു.

"എനിക്കെല്ലാം മറക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ!"

ആ മോഹംവെറും ഒരു സ്വപ്നമായവശേഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. മനസ്സു് എല്ലാ ബന്ധനങ്ങളെയും പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ അദമ്യമായ ആവേശത്തോടെ ഓർമ്മകളിലൂടെ ഒഴുകിപ്പോയി. ചേച്ചിയിലിന്നെന്തുമാത്രം പരിവർത്തനം വന്നിരിക്കുന്നു, അയാളത്ഭുതത്തോടെ ചിന്തിച്ചു.

ഒരിക്കൽ —

വർഷങ്ങളുടെ ഇടനാഴികകൾക്കപ്പുറത്തു് നേർത്ത ഇരുളിലാണെങ്കിലും ആ മുഖം വ്യക്തമായി കാണാം. സ്നേഹത്തിന്റെ നിറത്താലവുമേന്തി തന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നിരുന്ന ചേച്ചി.

അമ്മ മരിച്ചപ്പോൾ ചേച്ചി പറഞ്ഞവാക്കുകൾ—

"നീയെന്തിനാ ബാലാ വിഷമിക്കുന്നു്! ഞാനില്ലോടത്തോളം കാലം നീയ്യ് സങ്കടപ്പെടണ്ട ട്ട്വോ!"

പിന്നീടു് ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ നിമിഷത്തിലും ചേച്ചി നല്കിയ ആശ്വാസത്തിന്റെ, സ്നേഹത്തിന്റെ സ്പന്ദനം കേൾക്കുവാൻ തനിക്കുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ ശ്രീദേവി തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു കടന്നു് വന്നതോടെ ആ സ്പന്ദനങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദതകളിൽ മുങ്ങിപ്പോയി.

ശ്രീദേവിയെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ താനാഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്ന സത്യം ചേച്ചി മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ ചേച്ചി പറഞ്ഞു.

"ബാലാ! നിയ്യ്ങ്ങനെ കുട്ട്യോളെപ്പോലെ വാശി പിടിക്കര്ത്. നിനക്കു് ഞാനൊരാളെ കണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ പറേണതു് കേട്ടാൽ നെണക്കന്ന്യാ അതിന്റെ ഗുണം",

ചേച്ചി കണ്ടുവെച്ച പെൺകുട്ടി ഏതാണെന്നും തനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ചേച്ചിയുടെ ഭർത്താവിന്റെ അകന്ന ഏതോ ബന്ധുവിന്റെ മകളാണ്. പക്ഷെ ശ്രീദേവി ഒഴിച്ചു മാററാൻ വയ്യാത്ത ഒരാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നിയപ്പോഠം മറെറാന്നും ആലോചിച്ചില്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് ചേച്ചിയുടെ അടുത്തേക്കാണാദ്യം പോയതു്. അന്നു് ചേച്ചി പറഞ്ഞു.

"നിന്നെയാരാ ഇപ്പോ ഇങ്ങട്ടു ക്ഷണിച്ചതു്?"

അഭിമാനത്തിന്റെ നേക്കു് ചീറിയടുത്ത ആ വാക്കുകഠംക്കു മുന്നിൽ പതറിയില്ല. ശ്രീദേവിയോടു് പറഞ്ഞു.

"പുറപ്പെട്ടോളൂ. നമുക്കു പോവാറായിരിക്കുന്നു."

ശ്രീദേവിയുടെ കണ്ണുകളിൽ യാചനയുടെ ഭാവമുണ്ടായിരുന്നു. അവഠം അടക്കിയ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു,

"നമുക്ക് നാളെ പൂവ്വാം: ചേച്ചിക്ക് എന്നോടു് വെറുപ്പൊന്നൂല്ല"

സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹമായിരുന്നു ആ വാക്കുകളിൽ ഒതുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതെന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. നിർബ്ബന്ധിച്ചു് ശ്രീദേവിയെയുംകൂട്ടി പടിയിറങ്ങുമ്പോഠം ചേച്ചിയോടു പറഞ്ഞു.

"ഇനി ഞാൻ ഇപ്പടി ചവുട്ട്ല്ല്യ!"

തന്റെ വാക്കുകഠംക്കു് മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ ചേച്ചി പൂമുഖത്തെ ചാരുപടിമേൽ ചാരി എങ്ങോട്ടോ മിഴിനട്ടുകൊണ്ടു് നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഠം മനസ്സിലെവിടെയോ വേദന സംജാതമാവുകയായിരുന്നു.

പിന്നീടൊരിക്കലും ആ പടി കയറുകയില്ലെന്നു് മനസ്സിൽ പലപ്പോഴും ഉറപ്പിച്ചതാണു്. എന്നിട്ടു്—

ദിവസങ്ങഠംക്കുമുമ്പു് ചേച്ചിയ്ക്കു് രോഗമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോഠം—

ശ്രീദേവി പറഞ്ഞു,

"നമുക്കൊന്നു് പോയ്‌വരാം"

അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കാതെതന്നെ ചോദിച്ചു.

"അന്നു് കിട്ടിയതുകൊണ്ടു് മത്യായില്ല്യേ നിനക്കു്!"

ഒന്നും പറയാതെ ശ്രീദേവി അകത്തേക്കു പോകുമെന്നാണു് കരുതിയതു് പക്ഷെ പ്രതീക്ഷക്കു വിപരീതമായി അവഠം പറഞ്ഞു,

"ചേച്ചി അന്നങ്ങനെ പറഞ്ഞൂച്ച്ട്ടു് നമ്മഠം പോവാതിരിക്ക്ണതു് ശര്യല്ല!"

അയാഠം നിശ്ശബ്ദനായി നില്ക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോഠം ശ്രീദേവി വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

"നമുക്കൊന്നു് പൂവ്വാ!"

അങ്ങിനെയാണു് പഴയ ഒരു പ്രതിജ്ഞയുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടിൽനിന്നും പുറത്തു ചാടിയതു്. ശ്രീദേവിയെയുംകൂട്ടി വീട്ടിലെത്തിയതു് വൈകുന്നേരമായിരുന്നു. മുററത്തു് തൈമാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചാരുകസേരയിലിരുന്നു പത്രം വായിക്കുകയായിരുന്നു ദാമേട്ടൻ. തന്നെ കണ്ടപ്പോഠം പരിചയത്തിന്റേതായ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ ദാമേട്ടൻ ചോദിച്ചു,

"ബാലനെ ഇപ്പൊ ഇങ്ങോട്ടൊന്നും കാണാറില്ല്യല്ലൊ!"

നിശ്ശബ്ദനായി നിന്നതേയുള്ളു. ചോദ്യങ്ങഠംക്കു് മറുപടി നല്കാൻ നിന്നാൽ ചേച്ചിയെ കാണാൻപോലും കഴഞ്ഞില്ലെന്നുവരില്ല.

അകത്തേക്കു നടക്കുമ്പോഠം ശ്രീദേവിയുടെ കണ്ണുകളിൽ ഭീതി ഓളംവെട്ടുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോഠം നേർത്ത ചിരിയോടെ ഓർത്തു.

"പാവം പെണ്ണു്!"

മരുന്നിന്റെ മടുപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധം നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന മുറിയിൽ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നതു് തന്റെ ചേച്ചിയാണെന്നു സങ്കല്പിക്കാൻ വിഷമംതോന്നി. പക്ഷെ ആ സത്യം മനസ്സിൽ തഴച്ചുവളർന്നു് നിഴൽ പരത്തിയപ്പോഠം വേദനയുടെ നേർത്ത നനവു് മനസ്സിനനുഭവപ്പെട്ടു.

ബോധംവന്ന ഉടനെ ചേച്ചിയുടെ അടുത്തേക്കോടി ചെല്ലുകയാണുണ്ടായതു്. തന്റെ കൈ

കളിലമർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ചേച്ചി തന്നെ കുറെനേരം ഉററുനോക്കി. പിന്നീടു് ക്ഷീണം വിതുമ്പിനില്ക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു,

“ബാലനല്ലേ അതു്?”

വികാരവിവശനായി നില്ക്കുവാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളു. വികലമായ സ്വരത്തിൽ ശ്രീദേവിയോടു് പറഞ്ഞു.

“ശ്രീദേവി! ഇങ്ങടു് വരൂ.”

ചേച്ചി എല്ലാം ക്ഷമിച്ചുകാണുമെന്നാണു് കരുതിയതു്. പക്ഷെ മനസ്സിന്റെ ഭിത്തികളിലേററ പഴയ വ്രണങ്ങളിൽ തട്ടിയപ്പോൾ ചേച്ചിയുടെ ഭാവം മാറി കട്ടിലിന്റെ വക്കത്തിരുന്നുതന്നെ ഉററുനോക്കുന്ന ശ്രീദേവിയോടു് ചേച്ചി ചോദിച്ചു,

“നിന്നെയാരാ ഇപ്പൊ ഇങ്ങടു് ക്ഷണിച്ചതു്?”

ഒരശനിപാതംപോലെയാണു് ആ വാക്കുകൾ മനസ്സിലേക്കു കടന്നുവന്നതു്. അസ്വസ്ഥകരമായ ഓർമ്മകളിലൂടെ തെന്നിനീങ്ങുന്ന മനസ്സിനെ തടുത്തുനിർത്തികൊണ്ടു് പറഞ്ഞു,

“ഞങ്ങളിറങ്ങട്ടെ ചേച്ചി!”

പടിയിറങ്ങിപ്പോരുമ്പോൾ ശ്രീദേവിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്നു. മനസ്സു നിറയെ വികാരവികലമായ ചിന്തകൾ വിതുമ്പിനിന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല.

“എന്താ ആലോയ്ക്ക്ണതു്?”

ശ്രീദേവിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ അയാളുടെ മനസ്സു യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കു് വഴുതിവീണു.

“ഒന്നൂല്ല്യ!” ശ്രീദേവിയുടെ കണ്ണുകളിലേക്കുററുനോക്കികൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. ചിരിക്കാനൊരു വിഫലശ്രമം നടത്തിക്കൊണ്ടു് ശ്രീദേവി അയാളുടെ മുഖത്തേക്കു മിഴികളുയർത്തി ആ മിഴികൾ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പിയിരുന്നു. പ്ലാശിൻപൂവിന്റെ ഇതളുകൾപ്പോലെയുള്ള അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ പതുക്കെ വിറക്കുന്നതായി അയാൾക്കുതോന്നി. അവളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുവാനുള്ള വെമ്പലോടെ അയാൾ പിറുപിറുത്തു.

“സാരല്ല്യ ശ്രീദേവി.”

ശ്രീദേവിയുടെ മനസ്സിലെ ദുഃഖം മുഴുവൻ കണ്ണുകളിലൂടെ ഉരുകിയൊലിക്കുമെന്നുഅയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു. പക്ഷെ റോഡിന്നപ്പുറത്തു് പരന്നുനില്ക്കുന്ന മരങ്ങളിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് ശ്രീദേവി പറഞ്ഞു,

“ചേച്ചിക്കെന്നോടു് ഇഷ്ടക്കേടൊന്നൂല്ല്യ!”

അത്ഭുതത്തോടെ അയാളോർത്തു:

“ഇനിയും ചേച്ചിയെ സ്നേഹിക്കുകയാണോ നീ?”

അന്നാദ്യമായി തന്റെ ഭാര്യയിൽ അജ്ഞാതമായ എന്തോ അയാൾ കണ്ടെത്തി. അയാൾക്കവാച്യമായ ആനന്ദംതോന്നി. ദൂരെ കുന്നുകൾക്കപ്പുറത്തുനിന്നു് താഴ്‌വരകളിലേക്കു് ഒഴുകിയെത്തിയ വെയിലിൽ മിഴിനട്ടുകൊണ്ടു് അയാൾ പിറുപിറുത്തു.

“നീ എന്റേതാണു്! എന്റേതുമാത്രം.”

അടിമകൾ

പി. വി. ഗംഗാധരൻ, III ബി. എസ്സ്. സി.

പൊട്ടുവീണ കണ്ണാടിയെടുത്തു മുടിയുടെ ഭംഗി ഒരിക്കൽക്കൂടി നോക്കി. കൺമഷി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി അതു വാങ്ങണമെങ്കിൽ കൊയ്ത്തു കാലമാവണം. അന്നേ വല്ലതും കയ്യിൽ കിട്ടൂ. പിഞ്ഞിത്തുടങ്ങിയ ധാവണി കീറലുകൾ മറയത്തക്കവണ്ണം ചുറ്റി. പഴയ കുടയുമെടുത്തു മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ അമ്മ വിളിച്ചു. തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ വക്കുപൊട്ടിയ പിഞ്ഞാണത്തിൽ ചൂടു കഞ്ഞിയുമായി അമ്മ നില്ക്കുന്നു. ഒന്നും പറയാതെ വാങ്ങിക്കുടിച്ചു. അമ്മ ആറ്റിക്കുറുക്കി കൊണ്ടുവെച്ചതാവും. ഉദ്യോഗം പ്രതീക്ഷിച്ച് ടൈപ്പ് റൈറ്റിംഗ് പഠിക്കാൻ പോവുന്ന മോളെ വെറും വയറോടെ വിടാൻ തോന്നുന്നുണ്ടാവില്ല; അതോ മകൾ ഈ യൗവനം നിലനിർത്തേണ്ടതു അമ്മയുടെ ഒരാവശ്യമായതുകൊണ്ടോ? മെല്ലെ ആറ്റിക്കുടിച്ചശേഷം കോപ്പ അമ്മയെ ഏല്പിച്ചു. മെല്ലെ ഇറങ്ങിനടന്നു. കുറെനടന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ അമ്മ ആ കോപ്പയുമായി അതേപടി നില്ക്കുകയാണ്. പാറിപ്പറക്കുന്ന മുടി, നിറംമങ്ങിയ ബ്ലൗസ്സെന്നു പറയാവുന്ന ഒരു തുണിക്കഷണം, ചളിപറ്റി ദുർഗ്ഗന്ധം വമിക്കുന്ന മുണ്ട്.

എന്തിനിതൊക്കെ ഓർക്കുന്നുവെന്നു തോന്നിപ്പോയി. ചളിയിലും പാടത്തും അദ്ധ്വാനിച്ചാലേ തങ്ങൾക്കു ജീവിതമുള്ളൂ. വെളുത്ത വസ്ത്രങ്ങളുടുത്തു എവിടെയെങ്കിലും ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചാൽ കമൻറടികൾ ഉയരുകയായി . . . . "ഇപ്പോഴത്തെ ഭരണംകൊണ്ട് പൊലേമ്മാർക്കാ നേട്ടം. കണ്ടില്ലേ ഓരോന്നു പോവുന്നതു്."

ഓർത്തപ്പോൾ ദുഃഖം തോന്നി. കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞതു് അറിയാതെയായിരുന്നു. എല്ലാവരുടെയും വാക്കുകളിലും പ്രസംഗങ്ങളിലും ആദർശങ്ങളുണ്ട്; ഗാന്ധിസവും മാർക്സിസവുമുണ്ട്. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഒട്ടും മടിക്കാതെ ആദർശങ്ങൾ തുത്തെറിയാൻ അവർ മടിക്കുന്നില്ല.

അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനവരെ മാത്രം കുറ്റം പറയുന്നു. തൻെറ സമൂഹത്തിൻെറതന്നെ കുറ്റമല്ലേ അതു്. പുലയന്മാരെന്നാൽ സമുദായത്തിൻെറ മേലേത്തട്ടിലുള്ളവരുടെ കളിപ്പാട്ടമാണെന്നാണ് എല്ലാവരുടെയും ഭാവം. ആവശ്യമില്ലാത്ത വിനയം ഇവർ കാണിക്കുന്നു. ഇതു് വിനയമല്ല; അടിമത്തമാണ്.

ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു തെല്ലൊക്കെ ബോധമുണ്ടാവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ചുറ്റും കണ്ടതു് അറപ്പിക്കുന്ന വസ്തുതകളായിരുന്നു. പുലയസമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകൾ മുഴുവൻ ഒരു വിഭാഗം ആൾക്കാരുടെ മാംസദാഹത്തിന്നറുതി വരുത്തുന്ന പാവകളായിരുന്നു. ആരും എതിർത്തില്ല. എതിർത്താൽതന്നെ പരാജയപ്പെടുമെന്ന ബോധമാവാം ഒരു പക്ഷെ എതിർക്കാതിരിക്കുന്നതിനു കാരണം.

അച്ഛനില്ലാത്ത കുട്ടികൾ ധാരാളമുണ്ട് തൻെറ സമുദായത്തിൽ. പേരിനു ഭർത്താവുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷെ ഒരു രാത്രിയെങ്കിലും. നേരാംവണ്ണം ഭാര്യയോടൊത്തു അവനു് സുഖിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. ചിലർ മാത്രം പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അവർ പണം സമ്പാദിച്ചവരാണ്. കിട്ടിയ സന്ദർഭമുപയോഗിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരാണ്. അവരുടെയിടയ്ക്കൊന്നും ജനിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ ദുഃഖം തോന്നി. ഈ വൃത്തികേടുകൾക്കു് മൂകസാക്ഷിയായിരിക്കുക അസഹ്യമാണ്. എന്നെങ്കിലും താനും ഈ

പടുകുഴിയിൽ വീഴും....ഹൊ! അതോർത്തപ്പോൾ നടുക്കം തോന്നി. ഇതുവരെ താനരുമയായി കൊണ്ടുനടന്ന ഈ ശരീരം കാട്ടാളന്മാരുടെ ക്രൂരതക്കു മുമ്പിൽ കിടന്നു പിടയുന്നതു സങ്കല്പിച്ചപ്പോൾ കണ്ണീരടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

തന്റെ സ്നേഹിതകളെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോഴാണ് അതിലും സങ്കടം. അവർ ഒരുങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നതു കണ്ടാൽ അറപ്പുതോന്നും. കറുകറുത്ത തൊലിയിൽ കട്ടിയിൽ പൌഡർ വാരിപ്പൂശുന്നു. വാസനയ്ക്കു് വിലകുറഞ്ഞ ഹെയർ ഓയിലുകളുണ്ടു്. മുറുക്കി ചുവപ്പിച്ച ചുണ്ടുകളും പിളുത്തി ചെറുപ്പക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അവർ ഞെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ എല്ലാററിനേയും നശിപ്പിക്കാനുള്ള ആവേശം തോന്നും. പുല്ലു വില്ക്കാനും മത്സ്യം വാങ്ങാനും പോവുമ്പോൾ എന്തിനീ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങൽ! അല്ലെങ്കിൽ അവരെപ്പോഴാണു അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നതു്. പകലു മുഴുവൻ വയലിലെ ചളിയിലും പുല്ലിലുമായിരിക്കും. വേനൽക്കാലത്താണെങ്കിൽ പറയുകയും വേണ്ട. വയലായ വയലുമുഴുക്കെ തെണ്ടിയാലും നാലണ വിലക്കുള്ള പുല്ലു കിട്ടുക വിഷമമാണു്. എന്നാലും അവർ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങും. രാത്രി ചെററകളുടെ ഓലക്കീറുകളിൽ തട്ടി വിളിച്ചുണർത്തിക്കൊണ്ടുപോവുന്ന പൂവാലന്മാരെ കാണിക്കാൻ. "പൊന്നെ! തേനെ" ....എന്നു പറഞ്ഞു അവർ നല്കുന്ന പൌഡറും ഹെയർഓയിലുമൊക്കെ ഇവർക്കു നിധിയാണു്. ചിലർക്കു മുല കുത്തനെ നിർത്താനുള്ള ബ്ര്യയിസ്യേഴ്സാണു വേണ്ടതു്. നാണയത്തുട്ടുകൾക്കുവേണ്ടി ജീവിതത്തിലാകെയുള്ള ഈ സമ്പാദ്യം അടിയറവെക്കുന്ന കാര്യത്തെ ഒരിക്കലും ന്യായീകരിക്കാൽ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ചിലർ തന്നെ ഉപദേശിക്കാറുണ്ടു്. താൻ എസ്. എസ്. എൽ. സി. പാസ്സായതും ടൈപ്പ്റൈററിംഗിനു പോവുന്നതൊന്നും അവർക്കിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു പെണ്ണു ഉടയാത്ത സാരിയും ചുളിപററാത്ത ബൌസും ധരിക്കുന്നതിലുള്ള അസൂയയാവാം. Type writing കഴിഞ്ഞുവന്നാൽ താനും ചിലപ്പോൾ പുല്ലു പറിക്കാൻ ഇറങ്ങാറുണ്ടു്. വല്ലതും നാലണ കിട്ടിയാലായില്ലേ. വല്ലപ്പുഴം അരിവാളുമായി ഇറങ്ങുന്നതു കണ്ടാൽ ആരെങ്കിലും അപ്പോഴെക്കും വിളിക്കും. "ഞാനുണ്ടു് ...." നാശങ്ങളെ ശപിച്ചുകൊണ്ടാവും കാത്തുനിൽക്കുക. അരികത്തെത്തിപ്പെട്ടാൽ തുടങ്ങുകയായി ഉപദേശം "മോളെ, മ്മളെ കൂട്ടത്തീന്നാരും ഉത്ത്യോകം വരിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ ഇങ്ങനെന്തിനാ ഇവ്വെയിലൊക്കെ കൊണ്ടു് മൂന്നാലു് നാഴിക നടന്നു് പഠിക്കാൻ പോവ്ന്നെ. നെനക്കു് പണിയിട്ട്വേങ്കില്ന്താ ഇതുവരെ പഠിച്ചതു പോരാഞ്ഞിട്ടാ. അൻറത്ര പഠിച്ച എത്തര പെങ്കുട്ട്യോളുണ്ട്വടെ. ഒക്കത്തിനും ഒരു യോഗംവേണം ...." അതങ്ങനെ തുടർന്നുപോവും. നിലക്കാത്ത പ്രവാഹമാണു്. കേട്ടില്ലെന്നു നടിക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. വല്ലതും മറുപടി പറയാനാണെങ്കിൽ അതിനും വയ്യ. എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതിൽ പിടിച്ചു തൂങ്ങും. സംസാരത്തിനു താനൊരു താങ്ങായിത്തീരും. ഇതിനൊക്കെ ഒരു മറുപടികിട്ടുക തനിക്കു് ജോലി കിട്ടുമ്പോഴാണു്. ആ മറുപടി ഇവിടെയുള്ള പലരെയും ഞെട്ടിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അതുവരെ മൌനമാവും നല്ലതു്.

ഇതൊക്കെ സഹിക്കാം തന്റെ കുടുംബം പരമ്പരയായി ഒരു മുതലാളിയുടെ വെപ്പാട്ടികളാണു്. അമ്മ, ചേച്ചിമാർ... അങ്ങനെ ആ പട്ടിക നീളുന്നു. രാത്രിയായാൽ സ്വണ്ണത്തിൽ കെട്ടിയ പല്ലുകളും വിലകൂടിയ അത്തറുകൾ പരത്തുന്ന സുഗന്ധവുമായി അയാൾ വരും. ആഴ്ചയിലൊരിക്കലെങ്കിലും അയാളെത്താതിരിക്കില്ല. ഒളിഞ്ഞൊന്നുമല്ല വരവു്. സ്വന്തം ഭാര്യവീട്ടിൽ പോവുന്നതുപോലെ കയറിവരുന്നു. അമ്മയും ഏടത്തിയുമൊക്കെ ഉറങ്ങിയാൽ മെല്ലെ ചെററയുടെ വാതിലിൽ മുട്ടുകേൾക്കും. ആരാണെന്നു ചോദ്യമില്ല; എന്തിനാണെന്നുമില്ല. വാതിൽ തുറക്കുന്നു ... വാരിപ്പുണരലുകൾ, ചുംബനത്തിന്റെ സീൽക്കാരങ്ങൾ, പുന്നാരം പറച്ചിലുകൾ .... കിക്കിളി

INAUGURATION OF FINE ARTS ASSOCIATION

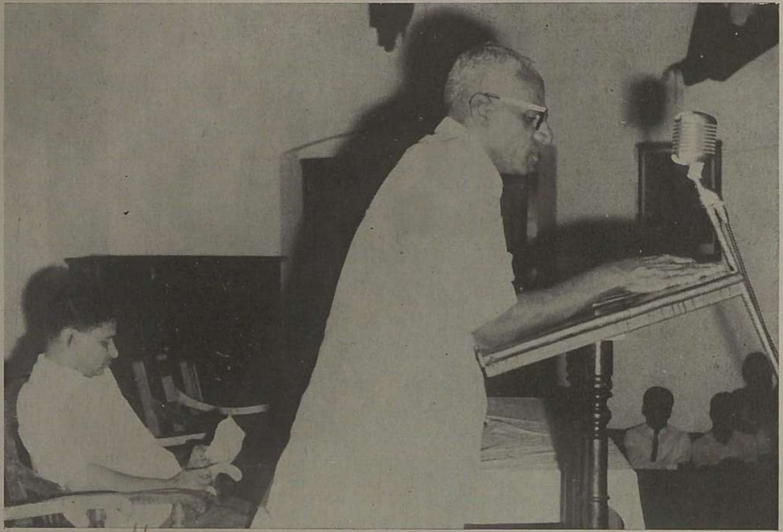

Sri Kalpulli Madhava Menon, Mayor of Calicut, Inaugurating....

Mr. K. A. Kodungalloor at the mike

College Orchestra.....

And a dance

Send-off to Dr. & Mrs A. B. Soans by College Union Council

FINE ARTS ORCHESTRA

ക്കൊള്ളുന്നേരമുള്ള അടക്കിപ്പിടിച്ച ചിരികൾ.... ഉറങ്ങാത്ത രാത്രികളിൽ താനിതിനൊക്കെ സാക്ഷിയാണ്. വീർപ്പടക്കിപ്പിടിച്ച് എല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കും.

ഒരുനാൾ.... അടുത്ത പായിൽ മുതലാളിയും ചേച്ചിയും കെട്ടിപ്പിടിച്ച് മറയുകയാണ്. താൻ ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല. ഉറങ്ങാനുള്ള എല്ലാ ശ്രമവും പരാജയപ്പെട്ടു. എല്ലാം കേട്ടു കിടന്നു.... അപ്പോഴാണ് മുതലാളിയുടെ അടക്കിപ്പിടിച്ച ശബ്ദം “എടീ നിന്റെ അനിയത്തിയുണ്ടല്ലോ ഒരുത്തി....” “ഓ, ഈ മുതലാളിക്കെന്താ. കൊതിയായായി കൊതിയനു്” ചേച്ചി മുഴമീക്കാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. ....“എല്ലാരിയ്ക്കും ഇങ്ങന്യാ. കൊറെക്കഴിയുമ്പം ഒക്കെ മത്യാവും....”

“അതുകൊണ്ടല്ലടി....”

“അല്ല! ഇങ്ങക്കതു കിട്ട്യാപ്പോരെ! ഇപ്പ അടങ്ങിക്കെടന്നോളി.” ചേച്ചിയുടെ ശബ്ദത്തിൽ പരിഭവം നിഴലിച്ചിരുന്നു.

അനിയത്തിയും നശിക്കുമെന്ന ചിന്തയല്ല തനിക്കു കിട്ടുന്ന വരുമാനം നില്ക്കുമല്ലോ എന്ന പേടിയാണ് ഏടത്തിയെ അങ്ങനെ പറയാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

ഒക്കെ കേട്ടുകിടന്നു. നിശ്ശബ്ദമായി തേങ്ങി. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാത്രി ആ കൈകൾ തന്റെ ശരീരത്തിലും വന്നു പതിക്കും....

“ഹയ്യോ!....” മുമ്പിലൊരു സൈക്കിൾ ബ്രേക്കിട്ടതു പെട്ടെന്നായിരുന്നു. ചെറിയ കാററത്തുപോലും ചെമ്മണ്ണു പാറുന്ന റോഡിന്റെ അരികുപററിയാണ് നടന്നതു്. എന്നിട്ടും.... കഴുത കുറേനേരം തുറിച്ചുനോക്കി കണ്ണുകൊണ്ടു ചില അടയാളങ്ങളൊക്കെ കാട്ടി ഒരു പാട്ടുപാടി അയാൾ വേഗത്തിൽ സൈക്കിളോടിച്ചു പോയി. “....നിന്റെ ദാഹവും എനിക്കല്ലെ....” ആ പാട്ടു അയാളുറക്കെ പാടി.

നടത്തത്തിനു് വേഗതക്കൂട്ടി. വല്ലാത്ത വെയിലു്. കുടയുണ്ടെങ്കിലും ചൂടു് സഹിക്കാൻ പററുന്നില്ല. വിയർപ്പുതുള്ളികൾ കവിളത്തുകൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങി മാർത്തടങ്ങളിൽ പതിക്കുന്നു.

എസ്. എസ്. എൽ. സി. വരെ പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു് അച്ഛന്റെ സഹായം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമായിരുന്നു. കഞ്ഞിവെക്കാൻപോലും നാഴിയരിയില്ലാത്തപ്പോൾ നെല്ലുകൊയ്താൽ കിട്ടുന്ന പതം വിററു് തനിക്കു പാവാടയും ബ്ലൗസും തയ്പിച്ചുതന്ന അച്ഛൻ ഇന്നില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ.... ഒരുപക്ഷെ താനെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടുമായിരുന്നു. എങ്ങനെ?.... അതൊരു വലിയ ചോദ്യമാണ്. താമസിക്കുന്ന പുരയും പുരയിടവും എല്ലാം മുതലാളിയുടെതാണ്. അച്ഛൻ വല്ലതിനും എതിരു പറഞ്ഞാൽ പിറേറന്നു നീണ്ടുകിടക്കുന്ന വയലുകളായിരിക്കും തങ്ങൾക്കു പാർപ്പിടം.

കഴിയുന്നത്ര ചെറുത്തുനില്ക്കുക. ഒക്കുമെങ്കിൽ വിജയിക്കട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ.... ഏതായാലും ആത്മഹത്യയൊന്നും ചെയ്യില്ല. തീർച്ച.... ഈ കഴുതകളുടെയൊക്കെ ക്രൂരതയ്ക്കു മുമ്പിൽ ജീവിക്കണം. തന്റെ മക്കളെയെങ്കിലും നന്നായി വളർത്തണം.

ധാവണിയുടെ തലപ്പുപൊക്കി കണ്ണീരും വിയർപ്പും തുടച്ചുകളഞ്ഞു. ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ടിന്റെ കോവണിപ്പടി കയറുമ്പോൾ തടഞ്ഞുവീഴാതിരിക്കാൻ പാവാട അല്പമൊന്നു പൊക്കിപ്പിടിച്ചു. കുട ഒരു മൂലക്കുവെച്ചു മെഷീന്റെ മുമ്പിൽ പോയിരുന്നു. മെല്ലെ തന്റെ പ്രവൃത്തി തുടങ്ങി. നനുത്ത വിരലുകൾ മെഷീന്റെ മുകളിൽ സക്ഷരിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ ദൃഢനിശ്ചയത്തിന്റെ തീനാമ്പുകളുയരുകയായിരുന്നു.

മലയാള ചെറുകഥ ഇന്നു്

ടി. പി. മൂസ്സക്കോയ, I പ്രീഡിഗ്രി

മനുഷ്യജീവിതത്തെ അതിൻെറ മുഴുവൻ വ്യാപ്തിയും ആഴവുമുംകൊണ്ടു ചിത്രീകരിയ്ക്കുന്ന കഥയാണല്ലോ 'നോവൽ'. എന്നാൽ സങ്കീർണ്ണവും, ഗഹനവുമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ചില സംഭവങ്ങളം, ഒരു നിമിഷം, അല്ലെങ്കിൽ വൈകാരിക തീവ്രതമുററിനില്ക്കുന്ന ഒരു ഭാവം ചുരുങ്ങിയ ക്യാൻവാസ്സിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്ന കലാരൂപമാണു് ചെറുകഥ.

ഇന്നത്തെ മലയാള ചെറുകഥയെപ്പററിയോക്കുമ്പോഠം നാമമ്പരന്നുപോകത്തക്കവിധം വൈവിദ്ധ്യവും, വൈരുദ്ധ്യവും നിറഞ്ഞതാണു് ഈ മണ്ഡലം. ഒരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മലയാള ചെറുകഥ ഇന്നൊരു വഴിത്തിരിവിലാണെന്നു പറയാം. സാഹിത്യത്തെപ്പററി ചിലർ കുറിച്ചുവെച്ച നിർവ്വചനങ്ങളം പോലും ഇന്നു് അപര്യാപ്തമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

മലയാള ചെറുകഥാരംഗത്തെ അജയ്യരായ കാരണവന്മാരായി പരിലസിച്ചിരുന്ന ഉറൂബും, തകഴിയും, ബഷീറും, കാരൂരുമെല്ലാം ഇന്നു് പിൻനിരയിലേക്കു് പുറംന്തള്ളപ്പെടുന്നില്ലേ എന്നു നാം സംശയിക്കണം. തീർച്ചയായും ഒരു 'ശുദ്ധികലശ'ത്തിൻെറ, ഒരുടച്ചുവാക്കലിൻെറ ഒരു പുനരുത്ഥാനത്തിൻെറ പേററുനോവാണിതെന്നു നമുക്കു കരുതാം. എന്തുകൊണ്ടും ആശാസപ്രദമാണതു്.

ഇന്നത്തെ മലയാള ചെറുകഥാ സാഹിത്യത്തെപ്പററി ഒരു നിഷ്പക്ഷപഠനം നടത്തുന്ന ഏതൊരാഠംക്കും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി പറയുവാൻ കഴിയും. അതായതു് മലയാള ചെറുകഥാ സാഹിത്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയാണെന്നു്....! ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തിലെ മറേറതൊരു പ്രാദേശിക ഭാഷയുടെയുമൊപ്പം നില്ക്കാൻ, ഒരുപക്ഷെ വെല്ലുവിളിയ്ക്കാൻപോലും നാം വളർന്നിട്ടില്ലേയെന്നു സംശയിക്കുകയാണു്....

കൊള്ളാവുന്ന ഒരു ശൈലിയുണ്ടെന്ന ഒററക്കാരണത്താൽ പഴകിയ ഒരുപിടി പ്രേമകഥകളും, 'ഇങ്കപിലാബു' സാഹിത്യങ്ങളും മാത്രം പേത്തും പേത്തുമെഴുതി നമ്മെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിച്ചുപോന്ന ചില സാഹിത്യമല്ലന്മാരെ നിശ്ശേഷം അടിയറവു പറയിക്കാൻമാത്രം കരുത്തുററ ചില പുത്തൻ കുറവുകാർ നമുക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് വിസ്മരിക്കാൻ വയ്യതന്നെ. ഇരുളടഞ്ഞ നാലു കെട്ടുകളുടെയും നായർത്തറവാടുകളിലെ അന്തഃപുരങ്ങളുടെയും കരളലിയിക്കുന്ന കഥകളുമായി മലയാള സാഹിത്യത്തിലേക്കു് കടന്നുവന്ന എം. ടി. വാസുദേവൻനായരാണു് ആധുനിക കഥാസാഹിത്യത്തിലെ ശക്തനായ അമരക്കാരൻ. അന്നുവരെ നമുക്കു പരിചിതമായിരുന്ന ഒരു മേഖലയിലേക്കു് നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ എം. ടി. ഓട്ടുവിളക്കുകളുടെയും, നിലവിളക്കിൻെയും പ്രകാശപൊലിമക്കപ്പുറമുള്ള ഇരുളടഞ്ഞ ഒരു ലോകം നമുക്കു കാട്ടിത്തന്നപ്പോഠം നാമമ്പരന്നു നിന്നുപോയി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ "ഇരുട്ടിൻെറ ആത്മാവു്" എന്ന ചെറുകഥ ലോകചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിലെ ഏതു മികച്ച കഥകളോടും കിടനില്ക്കുന്ന ഒരൊന്നാംതരം കഥയാണെന്നാണു് ഇതെഴുതുന്നവൻെറ വിനീതാഭിപ്രായം. അതുപോലെതന്നെ വികാരതീവ്രത മുററിനിൽക്കുന്ന മറെറാരു ചെറുകഥയാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ "കുട്ട്യേടത്തി." മനുഷ്യമനസ്സിൻെറ അഗാധതയിലേക്കു് ഊളിയിട്ടിറങ്ങി ഒരു മനഃശാസ്ത്രജ്ഞൻെറ കൂർമ്മബുദ്ധിയോടും, നിരീക്ഷണപടുതപത്തോടുംകൂടി കഥകഠം രചിക്കുന്ന എം. ടി. നമ്മുടെ അജയ്യനായ, അഭിമാനഭാജന

മായ കാഥികനാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. കാവ്യാത്മകമായ രീതിയിൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയ ''മഞ്ഞു്'' വാസ്തവത്തിൽ ഒരു നോവലല്ല, മനോഹരമായ ഒരു നീണ്ട ''കഥാകാവ്യ''മാണെന്നാണ് എനിയ്ക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്.

മലയാളികളുടെ സവിശേഷ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചിരിക്കുന്ന മറെറാരെഴുത്തുകാരനാണ് ഒ. വി. വിജയൻ. ''ഖസാക്കിൻെറ ഇതിഹാസ''മെന്ന ക്ലാസ്സിക്ക് നോവലെഴുതിയ ആ കരങ്ങൾ തീർച്ചയായും തികഞ്ഞ പ്രതിഭയുടെ ഉറവിടമാണെന്നു് നമുക്കാശ്വസിക്കാം. (വിജയനിൽ നിന്നും കനപ്പെട്ട ചെറുകഥകൾ നമുക്കു കിട്ടാനിരിയ്ക്കുന്നേയുള്ളു !)

പുതിയ സങ്കേതങ്ങളുപയോഗിച്ച യഥാതഥമായി കഥകളെഴുതുന്നതിൽ മിടുക്കനെന്നു തെളിയിച്ച ഒരു പുത്തൻ തീനാമ്പാണ് എം. മുകുന്ദൻ. മുകുന്ദൻ 'മാതൃഭൂമി,' 'ജനയുഗം,' 'അന്വേഷണം,' 'ഉപാസന' തുടങ്ങിയ മികച്ച ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലെഴുതുന്ന ചില കഥകൾ ഒന്നാംതരമാണെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും.

ഷരീഫും, വത്സലയും, തുളസിയും, എം. സുകുമാരനമെല്ലാംതന്നെ മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിലെ അവഗണിക്കാൻ വയ്യാത്ത ശക്തിദുർഗ്ഗങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് ലേശം സന്തോഷത്തോടെതന്നെ സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (ഭയങ്കരനും, ഉഗ്രനുമായ 'തീററിസാഹിത്യ' വീരൻ ശ്രീജിത്തു് വി. കെ. എൻെറ 'പയ്യനും' മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിന്നൊരു മുതൽക്കൂട്ടാണ്)

ഇത്രയൊക്കെ നേട്ടങ്ങളുണ്ടായെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിൻെറ കോട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും അല്പമൊന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യം ജീവിതാവിഷ്ക്കരണമാണെന്നും, ഉത്തമകലയുടെ മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്ന മാനദണ്ഡം അതിലെത്രമാത്രം ജീവിതദർശനമുണ്ടെന്നതും, അതിലുൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചാണെന്നുമാണല്ലോ നാം വിശ്വസിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ചില അത്യാധുനിക ഫ്രഞ്ചു്–അമേരിക്കൻ സങ്കേതങ്ങളുപയോഗിച്ച 'കാച്ച'പ്പെടുന്ന ചില 'അൾട്രാമോഡേൺ'കഥകളും, ആർക്കും മനസ്സിലാവാത്ത കഥയില്ലാക്കഥകളുമൊക്കെ വായിക്കുമ്പോൾ അമ്പരന്നു കണ്ണുമിഴിച്ച നാം നിന്നുപോവും. പുരാണാചാര്യന്മാർ കലയെ അളക്കാനുപയോഗിച്ചിരുന്ന അളവുകോലുകൾക്കും, കണക്കുകൂട്ടലുകൾക്കുമൊക്കെ അതീതമായ ഈ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾ എന്തുദ്ദേശത്തോടെ, ആർക്കു വായിക്കാൻ വേണ്ടി നിർമ്മിച്ചിരിക്കയാണെന്നുപോലും നാമത്ഭുതപ്പെട്ടുപോവും.

കലയിൽ പുതുമ അത്യാവശ്യംതന്നെ. പുതുമ വേണ്ടെന്നോ, പുതിയ സങ്കേതങ്ങൾ സ്വീകരിക്കരുതെന്നോ ആരും പറയുന്നുമില്ല. പക്ഷെ പുതുമകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പുതുമയാവരുതു്. അത്രമാത്രം! സാഹിത്യത്തിൻെറ എ. ബി. സി ഡി. പോലുമറിയാത്ത ചില പയ്യന്മാർ ആധുനികം അത്യാധുനികമെന്നൊക്കെ ലേബലൊട്ടിച്ചു് ചില കഥകളെഴുതി വിടുന്നതുകാണുമ്പോൾ ഛർദ്ദി വന്നുപോവും.

എന്തു പറയുമ്പോഴും ഇവർക്കൊരു പാശ്ചാത്യകഥാസാഹിത്യമേ എടുത്തു പൊക്കിക്കാണിക്കാനുള്ള എന്നുവന്നാൽ ബഹുകഷ്ടമാണു്. നമ്മുടെ ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തറവാട്ടിലുമില്ലേ കുറേശ്ശെയൊക്കെ 'സാഹിത്യ'മെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും, ഈ പുത്തൻ അത്യാധുനികക്കാരുടെ ''യത്രയെത്തിയില്ലെങ്കിലും'', ഏതാണ്ടു് വ്യാകരണതെറെറങ്കിലുമില്ലാതെ ദോഷംപറയാൻ വയ്യാത്ത ചില കാവ്യങ്ങളും, നാടകങ്ങളുമൊക്കെ എഴുതിയ ചിലർ . . . .? എന്താ കാളിദാസനും, വ്യാസനുമൊന്നും സാഹിത്യകാരന്മാരല്ലെന്നുണ്ടോ? ങ്ഹും — എൻെറ പുത്തൻ അത്യാധുനികക്കാരേ! — അവരൊന്നും നിങ്ങളുടെ സങ്കല്പത്തിൽപ്പോലും ഒതുങ്ങുന്നവരായിരുന്നില്ല കെട്ടോ. ജീവിതത്തെപ്പററി അവഗാഢമായ പാണ്ഡിത്യവും, അനുപമമായ പ്രതിഭാസമ്പത്തും കൈമുതലായുണ്ടായിരുന്ന ആ കാരണവന്മാരെ പുച്ഛിച്ചിട്ടുവേണമോ നിങ്ങൾക്കു വിലസാൻ . . . . !

'മോഹഭംഗവും' വിഷാദാത്മകത്വവും ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടായതൊന്നുമല്ല സുഹൃത്തുക്കളേ — അതൊക്കെ മാനവരാശിയുടെ ചരിത്രം മുതൽക്കുതന്നെ മനുഷ്യനുണ്ടായതാണ്. പിന്നെ ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിന് ചില "പ്രത്യേകത"കളില്ലെന്ന് പറയുന്നില്ല. മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുമ്പെങ്ങുമില്ലാത്തവിധം ഒരു ചുഴിയിൽപ്പെട്ടിരിക്കയാണിന്ന്. ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതയും കൂടുന്നുണ്ട്. ഒരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ തിരക്കുപിടിച്ച ഒരോട്ടപ്പന്തയമാണ് ഇന്നത്തെ ജീവിതമെന്നു പറയാം. യന്ത്രവല്ക്കരണത്തിന്റെ സാർവ്വത്രികതയും, നാം വിലമതിച്ചിരുന്ന ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെ തകർച്ചയും ആധുനിക മനുഷ്യനെ മുമ്പെങ്ങുമില്ലാത്തവിധം "ഗുൽമാൽ മുസ്സിബത്തി"ലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ശരിതന്നെ. പക്ഷെ ഈ വക സംഗതികളൊന്നും ഭാരതീയരായ നമ്മൾക്ക് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടെയത്ര തീക്ഷ്ണമായി അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം! ആ സ്ഥിതിക്ക് പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങളെ അപ്പാടെ അനുകരിക്കുന്നത് ഫാഷനാണെന്നും, മേപ്പടി മട്ടിൽ പടച്ചുണ്ടാക്കുന്ന 'സാഹിത്യങ്ങൾ' ഉഗ്രനാണെന്നുമൊന്നും ഞെളിഞ്ഞേയ്ക്കരുത്.

ഇതെല്ലാം പറയുമ്പോൾ എല്ലാ പുത്തനെഴുത്തുകാരും ഇത്തരക്കാരാണെന്ന് തെററിദ്ധരിക്കരുതേ! ലേഖനാരംഭത്തിൽപ്പറഞ്ഞ കരുത്തുററ പ്രതിഭാശാലികളുള്ളിടത്തോളം, ഈ "പുതുമക്കുവേണ്ടി പുതുമതേടുന്ന" അത്യാധുനികക്കാരുടെ സാഹിത്യങ്ങൾ ഒരു വിപ്ലവവും സൃഷ്ടിച്ചുകളയുമെന്ന് പേടിക്കേണ്ട. അവയ്ക്ക് നീർപ്പോളകളുടെ ആയുസ്സേ ഉണ്ടാവുള്ളു....! എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യഥാർത്ഥകലയെ എന്നും മാനിക്കാനും, ഉൾക്കൊള്ളാനും കഴിയുന്ന ഒരു പിടിയാളുകളെങ്കിലും ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടല്ലോ! (കലാഭാസത്തെ പുറന്തള്ളാനും ഇവർക്ക് കഴിയുമെന്നോർക്കണം!)

കേരളത്തിലെ ഗ്രാമജീവിതം ഇന്നു്

പി. എം. സുലോചന, II ബി. എസ്സ്. സി.

"നാട്ടിൻപുറം നന്മകളാൽ സമൃദ്ധം" എന്ന കവിവാക്യം തികച്ചും അർത്ഥവത്തായിത്തീരുന്നതു പ്രകൃതിരമണീയമായ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേക്കു് എത്തിനോക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണു്. പ്രകൃതിദേവിയാൽ അനുഗൃഹീതമായ കേരളത്തിലെ ഗ്രാമങ്ങൾ കേരളവനിതകളുടെ നിഷ്ക്കളങ്കതയേയും നൈർമ്മല്യത്തേയും വിളിച്ചോതുന്നവയാണു്.

'പ്രകൃതികവി'കളുടെ ആരാധനാപാത്രമാണു കേരളത്തിലെ ഗ്രാമങ്ങൾ, മാത്രമല്ല ഭാരതമാതാവിന്റെ വൈഡൂര്യമാന്ന കിരീടവും. വിദേശീയരുടെ ശ്രദ്ധയെ പണ്ടുമുതല്ക്കേ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു ആകർഷിച്ചിരുന്നതു് കേരളഗ്രാമത്തിലെ വിഭവസമൃദ്ധമായ കൃഷിസമ്പത്തുക്കൾ മാത്രമായിരുന്നു. കനകച്ചിലങ്കയണിഞ്ഞ സുന്ദരികളുടെ ചിലമ്പൊലിശബ്ദംപോലെ പാറകളിൽത്തട്ടിപ്പതഞ്ഞൊഴുകുന്ന അരുവികളുടെ മധുരസ്വനം കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽത്തന്നെ ഒരു കവിയാണെങ്കിൽ അയാളുടെ ഹൃദയം ഭാവനയുടെ ലോകത്തിലേക്കു് ഉയർന്നുപൊങ്ങും.

ഇനി കേരളീയഗ്രാമങ്ങളിലേക്കു് ആദ്യമായി പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്നതെന്തൊക്കെയാണെന്നു നോക്കാം. ടാറിട്ട റോഡുകൾ വിരളമായിരിക്കും. മൊട്ടക്കുന്നുകളും ഗ്രാമീണതയുടെ തലപ്പാവണിയാത്ത മനുഷ്യരും അതിലെ അംഗങ്ങളല്ല വേദനിക്കുന്ന ഏതൊരാത്മാവിനും അവിടുത്തെ കുളിർകാററും അന്തരീക്ഷവും സമാധാനവും സംതൃപ്തിയും പ്രദാനം ചെയ്യും.

നീണ്ട ഒററയടിപ്പാതയിലൂടെയും പച്ചപിടിച്ച മനോഹരമായ നെൽവയലുകളിലെ ഇടുങ്ങിയ വരമ്പുകളിലൂടെയും സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഇരുഭാഗങ്ങളിലും പനയോലയും പുല്ലും മേഞ്ഞ കൊച്ചുകുടിലുകളും (ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായേക്കാം) മുന്നിൽ തുളസിത്തറയും തെക്കുഭാഗത്തു പുളിമരവും മററുമുള്ള നാലുകെട്ടുകളും കാണാതിരിക്കില്ല. വെള്ളം കോരുന്ന സുന്ദരിമാർ നാഗരികത്വത്തിന്റെ ആഭാടങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം അകനുമാറി ജീവിക്കുന്ന ജീവിതങ്ങളുടെ മകുടോദാഹരണങ്ങളാണു്. അവരിൽ പ്രത്യേകമായി തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന സ്വഭാവം എത്രയെത്രയോ കവികളുടെ ഹൃദയത്തെ കോൾമയിർകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രാമീണകവിയായ പി കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കവിതകൾക്കധികവും വിഷയീഭവിച്ചിരുന്നതും അതുതന്നെ. 'ഭാരതസ്ത്രീകൾതൻ ഭാവശുദ്ധി' എന്ന വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതയുടെ ശ്രവണമാത്രയിൽ കേരളീയ ഗ്രാമീണവനിതകളുടെ ഭാവശുദ്ധിയാണു് ഏററവും അധികം പ്രകടമായിക്കാണുന്നതു്.

ഇനി ഒരു ഗ്രാമീണ നായർത്തറവാട്ടിലേയ്ക്കൊന്നു കണ്ണോടിയ്ക്കാം. പുരാതന സംസ്ക്കാരങ്ങളധികവും നശിച്ചു പഴകി ജീർണ്ണിക്കാത്ത സംസ്ക്കാരങ്ങളാണു് നിലവിലുള്ളതെങ്കിലും വെളുപ്പിനു് താളിയേന്തിയ തോഴിമാരോടുകൂടി ആററിലിറങ്ങി ഇഞ്ചതേച്ചു് മെഴുക്കിളക്കിക്കുളിച്ചു ഇലക്കുറിയും സിന്ദൂരപ്പൊട്ടും തുളസിദളങ്ങളും പുടവയും വേഷ്ടിയും ധരിക്കുന്ന നായർസ്ത്രീകളും ഇല്ലാതില്ല. ഇന്നത്തെ ചായക്കുപകരം കുറിയരിയുടെ കഞ്ഞിയിൽ പാലൊഴിച്ചു കുടിക്കുന്ന ചട്ടവും മറക്കാത്തവർ.

നാക്കിലയിൽ വിളമ്പിയ വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യകഴിഞ്ഞു് ഇരുകാലും നീട്ടിയിരുന്നു വിസ്തരിച്ചൊന്നു മുറുക്കുകയും, കൈകൊട്ടിക്കളി, പകിടകളി തുടങ്ങിയവയിൽ പങ്കെടുക്കുകയും, രാമായണ ഭാഗവതാദി പുരാണഗ്രന്ഥപാരാ

യണം ചെയ്യുകയും അവരുടെ വിനോദങ്ങളാണ്, അന്തിയൂണ് കഴിഞ്ഞ് ഇരുവശവും വെള്ളംനിറച്ച കിണ്ടിയും കോളാമ്പിയുംവെച്ച ആട്ടുകട്ടിലിൽക്കിടന്നു, സുഖമായി നിദ്രാദേവി വന്ന് അനുഗ്രഹിക്കുന്നതുവരെ നെടുവീർപ്പുകളുടെ ആർത്തനാദങ്ങളുയരാത്ത ഹൃദയങ്ങൾ അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെയാണെന്നു മാത്രം.

ഇനി ദരിദ്രകുടുംബങ്ങളിലെ ജീവിതത്തെ പരാമർശിക്കാം. വെളുപ്പിന് ചായപ്പൊടി വെള്ളവും കപ്പ പുഴുങ്ങിയതും കഴിച്ച് കൈക്കോട്ടും, കരിയും, നുകവും, കാളയും, മഴുവുമായി പലതരത്തിലുള്ള ജോലികൾക്കിറങ്ങുന്നവരാണ് അധികപുരുഷന്മാരും. കൊമ്പുവളകളണിഞ്ഞ കറുത്ത കൈകളിൽ അരിവാളുമേന്തി നീങ്ങുന്ന ചെറുമപ്പെൺകിടാങ്ങളുടെ ജാഥയാണ് പ്രധാനമായ ഒരിനം. ഉച്ചതിരിയുവോളം നെൽവയലുകളിൽ വിയർപ്പൊഴുകി വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ മുഷിഞ്ഞ തോർത്തുമുണ്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ നെല്ല് വേഗത്തിൽ പാകപ്പെടുത്തി വിശക്കുന്ന കൊച്ചുവയറുകളിൽ നിറക്കാൻ വെമ്പൽകൂട്ടുന്ന മാതാക്കളായിരിക്കും അവരിലധികവും. ജീവിക്കാൻവേണ്ടി മരിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുന്ന ത്യാഗസമ്പന്നരായ മാതാക്കളുടെ ഉത്തമപ്രതീകങ്ങളായി പരിലസിക്കുന്നത് അവരല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ മററാരാണ്.

രണ്ടുമണിയാവോളം വയലുകളിലും പറമ്പുകളിലും പണിയെടുത്തു കിട്ടുന്ന കൂലികൊണ്ട് അല്പം ചാരായസേവ നടത്താൻ മറക്കാത്ത പുരുഷന്മാരാണ് അവരിലധികപേരും. അന്നന്നത്തെ ജീവിതം സന്തോഷപ്രദമായിരിക്കണം എന്ന ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി ഒക്കിൽ അരിക്കിഴിയും തോളിൽ ആയുധവുമായി വീട്ടിലേക്കു തിരിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരും ഇല്ലെന്നല്ല, കുടിച്ചു മത്തനായി വീട്ടിൽച്ചെന്നു ക്ഷീണിച്ച ഭാര്യയേയും വിശക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളേയും ചുവന്ന കണ്ണുകളും ബലിഷ്ഠകരങ്ങളും കാണിച്ച് ഭയപ്പെടുത്തുകയും വേദനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാക്ഷസപ്രവരന്മാരായിത്തീരുന്ന ദ്രോഹികളും ഈ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവർതന്നെ. മൃഗീയമായ മൃദുലവികാരങ്ങൾ ഹൃദയത്തിലിക്കിളിയൂട്ടുമ്പോൾ മദ്യത്തിന്റെ ലഹരിയുടെ പ്രേരണക്കനുസൃതമായി നീങ്ങാനും ഇവർ മടിക്കുന്നില്ല

സായന്തനവേളയിൽ അസ്തമയ സൂര്യന്റെ അരുണാഭയേററ് വിളങ്ങുന്ന ഭൂമീദേവിയുടെ മാറിൽ നരച്ച കോണകവുമുടുത്ത് ഓലപ്പന്തു കളിക്കുന്ന കൊച്ചു വിദ്വാന്മാരിൽ ഭാവിയിലെ ഭരണചക്രം തിരിക്കാനർഹതയുള്ളവരുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നാരറിഞ്ഞു. റോസാച്ചെടികളും Cutting plant ഉം നട്ടുനനച്ചു വളർത്തുന്നതിനു പുറമെ കപ്പയും വെണ്ടയും, വഴുതിനങ്ങയും മുളകുചെടിയും, പടവലവും വെള്ളരിയും നട്ട്, അവ നനയ്ക്കുവാനായി മൺകുടവുമേന്തി നീങ്ങുന്ന യുവതികൾ! അവരിൽ സുന്ദരികളും, ലോലഹൃദയരും, ക്രൂരഹൃദയരും വികാര തരളിതരുമില്ലെന്നാരറിഞ്ഞു?

വിയർത്ത് ക്ഷീണിച്ച് ഉച്ചവെയിലിൽ വീട്ടിലേക്ക് കയറിച്ചെല്ലുന്ന വിരുന്നുകാരന്റെ താല്ക്കാലിക സംതൃപ്തിയടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഇളനീർക്കുടങ്ങളേന്തിയ കൽപ്പവൃക്ഷങ്ങൾ, കേരളത്തിന്റെ പുരാതന സമ്പത്തെന്ന നിലയിൽ ഇന്നും മഹിമയർഹിക്കുന്നു – അടയ്ക്കയും കുരുമുളകും ഗ്രാമീണ സമ്പത്തുതന്നെ.

പ്രഭാതസൂര്യന്റെ പൊൻകിരണങ്ങൾ കിഴക്കൻ ചക്രവാളത്തിൽ പരിശോഭ പരത്തുമ്പോൾ ഒരുകൂട്ടം പശുക്കളുമായി കാടും മേടും കയറിയിറങ്ങാൻ തയ്യാറെടുത്തുകൊണ്ട് നീങ്ങുന്ന മുഷിഞ്ഞ തോർത്തും കാഞ്ഞിരവടിയുമേന്തിയ ബാലന്മാർ സന്ധ്യയോടടുക്കുമ്പോൾ തിളങ്ങുന്ന ദേഹവും നിറഞ്ഞ വയറും സംതൃപ്തിനിറഞ്ഞ ഹൃദയവുമായി വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്ന കാഴ്ച കണ്ണിനിമ്പം നല്കുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നാഗരികതപത്തിന്റെ ആഭാടത്തിൽനിന്നെല്ലാം എത്രയോ വിഭിന്നമാണിന്നത്തെ കേരളീയ ഗ്രാമീണജീവിതം. സിനിമയെന്ന സ്വപ്നത്തിന് സാക്ഷാല്ക്കാരം നല്കണമെങ്കിൽ ആവശ്യത്തിലധികം പണം ചെലവ് ചെയ്ത് നഗരത്തിൽത്തന്നെ വരണം. ബസ്സും കാറും ജീപ്പും മററു വാഹനങ്ങളും

കൂട്ടം കൂട്ടമായി സഞ്ചരിക്കുന്ന കാഴ്ച പുത്തനായിത്തോന്നും. ഗ്രാമസൗന്ദര്യത്തിൻെറ മൂടുപടമണിഞ്ഞ നെൽവയലുകളേയും പച്ചക്കുന്നുകളേയും കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു നീങ്ങുന്ന താറിട്ട റോഡിലൂടെ പോകുന്ന ബസ്സിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ തിടുക്കം കൂട്ടുന്ന ഗ്രാമീണരാണവർ.

മനോഹരമായ ഒരു നഗരത്തിൻെറ തലയെടുപ്പിനെ നിലവിളക്കും നിറപറയും വെച്ച് സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിക്കൊണ്ടവർ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അഹന്തയുടേയോ, അഹങ്കാരത്തിൻേറയോ, പരിവേഷണമണിയാത്തവരാണവർ വഞ്ചനയുടെ മൂടുപടമണിഞ്ഞവരും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായേക്കാം.

അടിവച്ചടിവച്ച് പുരോഗതിയിലേയ്ക്കുയരുന്ന കേരളീയ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഇന്ന് ഒററയടിപ്പാതക്ക് പകരം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ മണ്ണു വെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ റോഡും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പഞ്ചായത്തിൻേറയും പൊതുപ്രവത്തകരുടേയും പരിശ്രമഫലമായി വായനശാലകളും പോസ്റ്റ് ഓഫീസുകളും, ഗവണ്മെൻറ് പള്ളിക്കൂടങ്ങളും അവിടെ സ്ഥലം പിടിക്കാൻ ഒരുക്കം കൂട്ടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മടുത്ത ഗ്രാമജീവിതത്തിൽ ഒരു അല്പനേരത്തെ സന്തോഷത്തിനുവേണ്ടി പരിഷ്ക്കാരികളുടെ വീട്ടിൽ ട്രാൻസിസ്റ്റർ റേഡിയോവും (ഇലക്ട്രിസിററിയാൽ തീണ്ടപ്പെടാത്തവയാണ് മിക്ക ഗ്രാമങ്ങളും എന്ന ദയനീയമായ പരമാത്ഥം ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കട്ടെ) സ്ഥലം പിടിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

എന്തായാലും കവി ഹൃദയങ്ങളെ കോൾമയിർ കൊള്ളിച്ച, സുന്ദരമായ പ്രകൃതികാവ്യങ്ങളുടെ രചനക്ക് പ്രേരണ നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ കേരള ഗ്രാമങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ ജനനിബഡമായ, ഓരോ വാസസ്ഥലങ്ങളായും, ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങൾ വദ്ധിച്ച ഒരോ മഹാനഗരങ്ങളായും രൂപം പ്രാപിക്കുമെന്ന സന്താപകരമായ (നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപുരോഗതിയെ കണക്കാക്കിനോക്കുമ്പോൾ അഭിമാനകരമാണ്) രംഗം കാണാൻ ദൈവം നമ്മെ അനുവദിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്ന സംശയത്തിന്മേൽ മാത്രമേ നമുക്കിനി ജീവിക്കാനൊക്കൂ!

BRIGHTEN YOUR HOMES

with

PLEASING PHOTOGRAPHS

Visit:

BOMBAY STUDIO

CALICUT-I

The Leading Photographic House

in the West Coast for over

Forty-Five Years

Phone STUDIO : 2604. Res : 5087.

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

1.	Place of Publication	Calicut, Kerala State
2.	Periodicity of its Publication	Annual
3.	Printer's Name Nationality Address	Rev. Fr. J. M. Vergottini, S. J. Italian Xavier Press, Calicut
4.	Publisher's Name Nationality Address	Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A. Indian Malabar Christian College, Calicut
5.	Editor's Name Nationality Address	Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A. Indian Malabar Christian College, Calicut
6.	Names and address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital	Malabar Christian College, Calicut Kerala State

I, Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A., hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) **Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A.**

Dated March 1970

Signature of the Publisher

For Library Books,

Text Books,

Laboratory Equipments,

Sports Goods Etc. for Schools & Colleges

PLEASE CONTACT:

EDUCATIONAL SUPPLIES AGENCY

733, OFF RAJALU ROAD,

WEST OF GOVT. TRAINING COLLEGE, CALICUT.

Telephone: 4220

BOMBAY TYRE RETREADING CO.,

FULL-CIRCLE TYRE REBUILDERS & VULCANIZERS,

6/59, Malabar Christian College Cross Road,

CALICUT - 11, (Kerala State)

TRADE BTR Co. MARK

SEND YOUR WORN-OUT TYRES:

* For full circle retreading all sizes from scooter to truck.
* For new-tyre performance at a fraction of the cost.
* For getting more treads per tyre by retreading it in time.

For Quality and Price

With Reputation of More than 50 Years

"KANARANSON"

GENERAL MERCHANT

Y. M. C. A. ROAD

CALICUT

Phone: 2008

Telegram: JAGANIVAS Telephone: 2026

ELECTRONICS REFRIGERATION COMPANY

AIR CONDITIONING & ELECTRICAL ENGINEERS

Y. M. C. A. ROAD, CALICUT-1

Sales and Services of:

House-hold Refrigeration Plants,
Water Coolers, Chilling Plant,
Locker Cold Storage &
Commercial Industrial Plant.

Jayaprakash Cafe

Caters for large and small parties

WYNAAD ROAD, OPPOSITE M. C. COLLEGE CROSS ROAD,

CALICUT-1

For all Photographic Requirements

Peethamber Studio

CALICUT-1

Authorised

«KODAK» Dealers

Phone No. Studio: 2666 Residence: 3948

Phone: 4064

For All Types of Building Construction

Contact:

C. P. SREEKANTAN
ENGINEERING CONTRACTORS
CANNANORE ROAD
CALICUT-1

For Excellence in Photographs and Enlargements

PLEASE VISIT:

BOMBAY STUDIO

CALICUT-1

The leading photographic house in the West Coast for over forty years

Estd. 1923 **Phone No. Studio : 2604 – Res. : 5087**

PRINTED AT XAVIER PRESS, CALICUT.

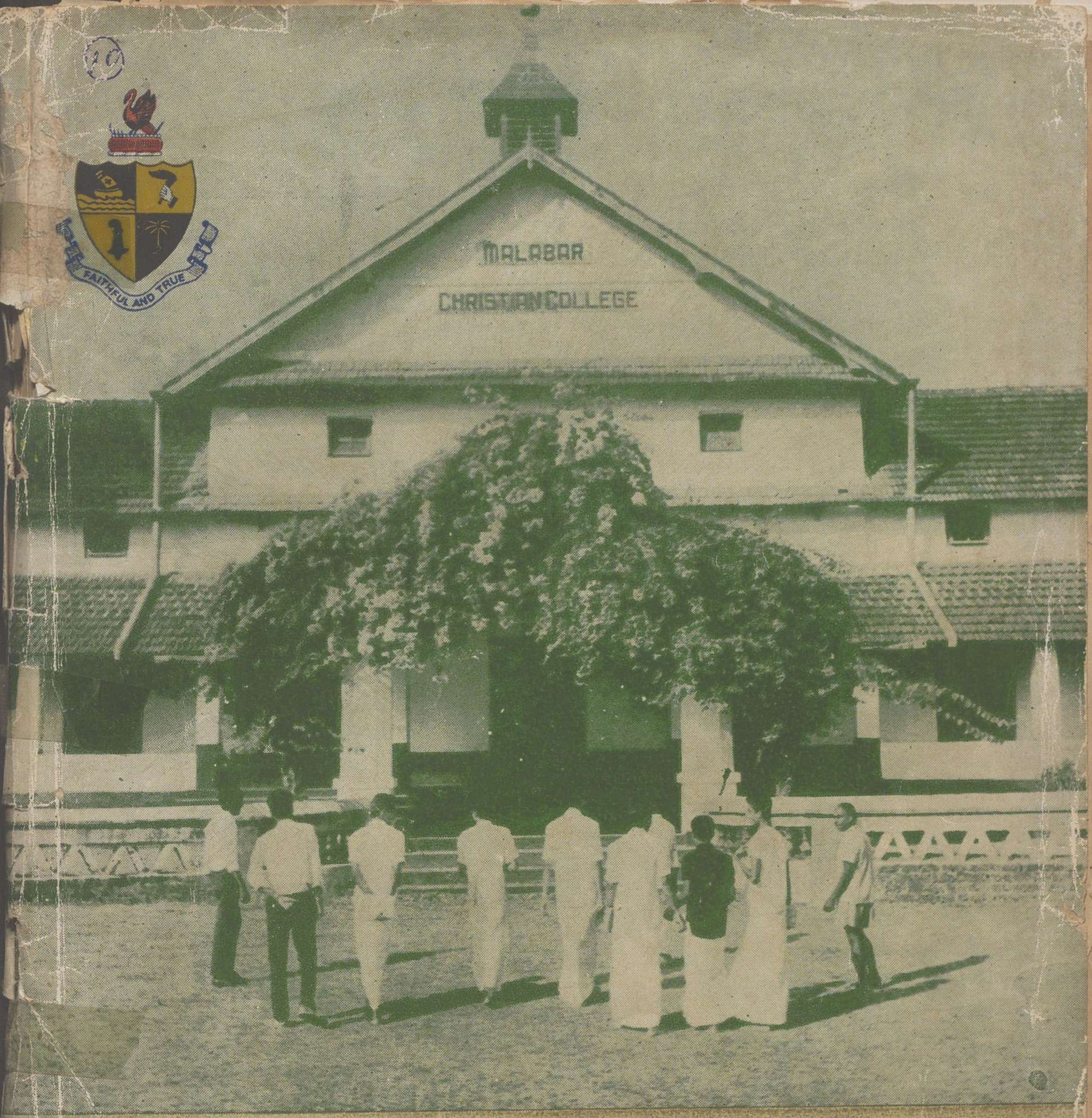

MAGAZINE
OF THE
DIAMOND JUBILEE YEAR
1969-'70

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org